

Kolik času myslíš, že celkově denně trávíš používáním smartphonu v průměru?

Já si myslím, že tak hodinu, hodinu a půl denně.

A myslíš, že používání toho smartphonu má vliv na kvalitu komunikace, ať už s rodinou nebo s přáteli?

Tak vliv to má určitě, ale snažím se ho nepoužívat, když komunikuji s rodinou, s přáteli. Ne úmyslně.

Takže je to spíš podvědomé, že najednou si uvědomíš, že ho máš v ruce, že jsi na něco koukal, byť s někým zrovna mluvíš.

No, tak nějak. Tak spíš člověk kontroluje e-maily, nebo jestli mi někdo nepsal. Spíš je to takový rušivý element, ale určitě bych nechtěl, aby to rušilo komunikaci.

Myslíš si teda, že už je to tak zakořeněné v současné společnosti, že tím, že jsou ty smartphony všudypřítomné, tak, byť vědomě tím člověk nechce narušovat komunikaci, tak podvědomě už to má tak zažitě, že..

Jo tak jako, pořád ho mám s sebou. Buď ho mám v kapse nebo ho mám na stole, takže ho mám vlastně neustále při ruce a pořád mě to nutí se tam dívat v uvozovkách.

Tomu se vlastně říká phubbing, kdy v současné době je ten smartphone tak zakořeněný v tom každodenním životě lidí, že už si to člověk vlastně ani neuvědomuje a používá ho neustále, byť tím třeba narušuje tu komunikaci. A jak ty to vnímáš, když to někdo dělá, když s tebou mluví? Třeba mluvíš s kamarády, jste někde venku, o něčem se bavíte a najednou si uvědomíš, že tě poslouchá tak napůl, protože kouká do telefonu, na internet nebo projíždí Facebook nebo něco?

Tak pokud mi vyloženě nedává najevo, že mě vůbec nevnímá, tak mi to asi nevádí, ale pokud vím, že mě poslouchá a u toho se dívá, když vím, že zvládne dělat dvě věci naráz, tak mi to vyloženě nevádí. Klidně, ať se na to podívá, když potřebuje něco vyřídit, ale samozřejmě nechci, aby mě ignoroval ten člověk.

Nyní přejdeme už k tomu, jak ten smartphone ovlivňuje ty jednotlivé fáze toho vztahu. Takže používal jsi někdy nebo využíváš k seznamování online aplikace, online seznamky apod.?

Vůbec.

Dobře, tak ty sice online seznamovací aplikace nepoužíváš, ale určitě jsi o nich slyšel, víš, že existují. Někdo z tvých přátel je určitě používá. Jaká jsou podle tebe pozitiva a negativa těchto aplikací, tohoto seznamování přes internet?

Tak pozitiva, určitě je to snazší v uvozovkách seznámit se přes internet, z toho důvodu, že to odstraňuje nějakou nervozitu. Když člověk za někým jde, tak je samozřejmě nervózní, tím se toto odstraní, zároveň se může seznámit s více lidmi v uvozovkách v kratší době, protože seznámit se face to face není .. neseznámíš se s tolika lidmi, například i v jeden den, za jeden večer jedeš aplikaci a projíždíš, můžeš se seznámit s deseti lidmi za jeden večer, což normálně asi nestihneš. Nevýhody to má, má to spoustu nevýhod. Já bych to nechtěl používat, protože si myslím, že přes tyto online seznamky nebo aplikace toho člověka vůbec nepoznám, vůbec nevím v podstatě, jak vypadá kromě nějaké fotky. Nevím jeho názory, může si to promýšlet přes sociální sítě nebo když člověk píše zprávu, tak si dá daleko víc záležet a nepoznám toho člověka, jaký ve skutečnosti je. Proto bych já upřednostňoval normální seznamování, přijde mi to přirozený.

Takže byt' si to bral tu kvantitu, když to vezmu, že se vlastně stihneš třeba seznámit s více lidmi, tak ale pořád to není zase takové pozitivum ro tebe, protože toho člověka pořádně nepoznáš. Je to pořád nějaká stylizace toho člověka do té podoby, jak se on chce prezentovat.

No, a navíc při tom seznamování podle mě hraje určité fyzično docela důležitý prvek, že se ten člověk musí líbit a fotka je sice hezká věc, ale vůbec to neznamená, že se s tím člověkem chci bavit, když ho vidím. Že bych pak mohl být nemile překvapen, protože vyfotit se umí každý.

Takže tím už jsi vlastně přešel i k tomu srovnání toho seznamování v současnosti, kdy jsou právě hodně oblíbené ty online aplikace a..

Ale ještě jedna věc, teoreticky, když se dřív využívalo ICQ nebo podobný messenger, tak to bylo tak do určité míry částečně seznamka, protože člověk se přidal, a pak se hned bavil. Nevím, jestli je to úplně seznamka, ale .. nebo není to jako seznamka, ale bavíš se s lidmi, se kterými třeba nemáš vztah a částečně, vlastně všechny tyhle messenger se dají v určité fázi takto brát. Není to sice přímo za tím účelem, ale..

Já jsem měla třeba ICQ spíš jako, že jsem tam měla lidi, co jsem znala, takže nevím, jak úplně to třeba fungovalo, jak jsi se propojil třeba s nějakými dalšími cizími lidmi.

To já nevím, já jsem se třeba propojil s holkami, které se mi dřív líbily, tak s těmi jsem si dřív psal.

Takže považuješ to seznamování v té předsmartphonové éře za lepší, že získáš kvalitnější představu o tom člověku..

Nedá se říct přeci, že by to bylo kvalitnější, seznamovat se můžu i nyní stejně tak přes smartphone, a stejně tak face to face, takže já bych se seznamoval pořád stejně. Neseznamuji se jinak teď a dříve.

To ano, protože nepoužíváš k seznámení ty online aplikace, takže ti vyhovuje více ten off-line svět k tomu seznámení.

Jo, to určitě.

Jak vlastně nejčastěji komunikujete se svojí partnerkou?

Tak když nejsme spolu, tak asi smskami.

A proč zrovna smsky, v čem ti přijdou lepší? Protože v dnešní době spousta lidí používá instant messaging, což je přesně Messenger apod.

Tak, důvody jsou i pragmatické. Já nemám neomezený internet, takže bych si vyplýval všechna data přes Facebook, zároveň pokud tedy nejsem připojený k wi-fi, tak to nemůžu používat všude. Smsky mám zadarmo, takže používám je, a zároveň nevím jestli to není.. nechci být pořád připojený k Facebooku a pořád tam psát. Já se radši s tím člověkem vidím osobně a úplně mi to psaní to nenahrazuje. Je to taková nouzovka.

Když jsem neměl teď svou současnou přítelkyni, tak jsem více „facebookoval“. Protože ty aplikace ještě nebyly tolik dostupné na mobil nebo já jsem neměl mobil, kde bych to měl, neměl jsem v něm internet, takže jsem trávil více času na notebooku nebo na počítači než teď na mobilu, a využíval jsem víc těchto sociálních sítí. Zhruba před pěti lety, rozhodně více než dnes. I dřív jsem mohl teda psát, ale teď jsou očividně levnější ty tarify a člověk už ty zprávy nějak neřeší, dřív to brali i z toho ekonomického hlediska možná trošku, že kdybych měl napsat tolik zpráv jako kdysi, tak bych se nedoplátil. Takže dřív se možná využívaly i ty sociální sítě více kvůli tomu. Nebo internet, protože to bylo zadarmo. Zatímco teď, když má každý druhý zprávy zadarmo, tak už ta výhoda není tak velká.

V podstatě to ztrácí smysl, psát si na Facebooku nebo tak.

Pro mě to ztrácí smysl, protože je to stejně tak jednoduchý to napsat ve zprávě jako v té aplikaci, takže pro mě je ta aplikace na mobilu vcelku k ničemu. Dříve to bylo dobré, protože se psalo, zprávy byly docela drahé, stála tři koruny jedna zpráva, takže se člověk rozmyslel a radši psal víc na sociálních sítích, ICQ nebo na tom Messengeru ze začátku, takže tam se psalo hodně, ale teď si myslím, že už to právě i kvůli tomu upadá. A proč jsem si jinak dřív psal víc na Facebooku, asi z tohoto důvodu, asi jiný důvod v tom není.

Takže to byl vlastně spíše ten ekonomický pohled na to.

No, teď že se zprávy vlastně staly dostupnějšími, jsou bezplatné, nic mě to nestojí, tak je pro mě lepší nebo příjemnější to v podstatě psát ve zprávách než přes nějaké aplikace. Takže je to to ekonomické hledisko, byť nad tím člověk asi tolik nepřemýšlel, tak v tom asi hraje roli.

Máte nastavená nějaká pravidla, jak používat smartphone? Třeba že máte dáno, že v tuhle dobu jste v práci, tak si nemůžete zavolat, nebo si právě můžete volat tehdy a tehdy nebo je takové nepsané pravidlo napsat si smsku na dobrou noc apod.

Když to tak vezmu, tak asi nepsaná pravidla jsou. Vždycky si napíšeme dobré ráno a dobrou noc, ale jinak asi žádná jiná pravidla nejsou. Spíš je asi i normální, když víme, že jsme oba v práci, takže si sice píšeme i v pracovní době, ale relativně málo, což je samozřejmě z toho důvodu, že jsme relativně vytížení oba dva. Ale žádná jiná pravidla asi nemáme.

A pohádali jste se někdy vlastně kvůli používání toho smartphonu? A případně pokud ano, tak z jakého důvodu to bylo?

No já si myslím, že já jsem se kvůli tomu nikdy nepohádal, ale moje přítelkyně je na mě občas naštvaná, že to používám moc často, když jsme spolu.

Na začátku jsi říkal, že trávíš v průměru tak hodinu, hodinu a půl denně na smartphonu, tím, že bys projížděl nějaké sociální sítě apod. Kolik z toho času myslíš, že trávíš na smartphonu, když jste spolu se svou partnerkou?

Půl hodiny? Já fakt nevím, to se těžko odhaduje, protože to je prostě minuta sem, minuta tam, je to po malých intervalech a těžko se to sčítá. Možná je to víc, možná je to třeba tři čtvrtě hodiny, ale vyloženě když jsme spolu.. To je taky, co znamená, kdy jsme spolu. Je spolu, když jsme každý v jiné místnosti nebo někdo někam odskočí a já to využívám? Bere se to jako spolu?

Tak spíš je to myšlené tak, že když jste spolu třeba v kavárně nebo někde na jídle. Je to ten čas, kdy se máte věnovat sobě navzájem.

Tak to si myslím, že půl hodina, možná méně. Ale já se občas dívám třeba na pracovní e-maily, protože něco očekávám nebo jsem z toho nervózní, takže se chci tu informaci dozvědět, co nejdříve, takže proto občas zbytečně často koukám na pracovní e-mail, ale jinak si myslím, že netrávím moc času, když bych se vyloženě měl dotyčně věnovat. Ale když si třeba někam odskočí, tak se na to třeba podívám, ale to už zase není v tu chvíli společný čas. Když jsme v kavárně nebo na obědě, kdybychom šli, tak určitě nechci koukat do toho mobilu, než abych se jí věnoval.

Co si třeba myslíš, když teď jde člověk po ulici nebo jde si právě někam sednout, a právě dost často se vidí páry a oba dva před sebou mají telefon nebo počítač, a člověk vidí, že se sami sobě moc nevěnují, maximálně si tak navzájem ukazují, co na té obrazovce mají.

Tak asi se navzájem nějak moc.. Nevím, jestli ten vztah mezi nimi je úplně zdravý, když nechtějí trávit čas spolu. Bůh ví, co tam dělají. Mohou se seznamovat s někým jiným, dopisovat si s někým jiným. Asi spolu nechtějí zase tolik trávit čas. Nebo třeba se mají rádi, ale nějak je to spolu úplně nebaví vedle sebe. Nebo já nevím, proč to dělají, to se asi pak zeptej někoho, kdo to dělá.

A přijde ti třeba jako dobrý nápad, v současnosti existují kavárny nebo restaurace, kde mají napsáno, třeba že „smartphony zakázány“, že tady není wi-fi, ale jde o tom, abyste si povídali nebo podobně.

Tak nevím, jestli je to úplně jako nutné to takhle paušálně zakazovat, na druhou stranu to asi nějaký efekt má no. Na jednu stranu je to asi dobrý, lidi si pak všímají víc sebe navzájem, ale nevím, jestli je to úplně cesta to paušálně zakázat, stejně ten internet má u sebe, takže to je v podstatě, nechci říct k ničemu, ale je to takový dobrý marketing, mi přijde.

Že je to spíše snaha vrátit věci možná z tohoto současného normálu do zdravější komunikace, že se ti lidé věnují sami sobě.

Je otázka, co se bere jako normál.

To je samozřejmě otázka. V současné době to samozřejmě vypadá, že normální už je to. Takže ty myslíš, že netrávíš příliš mnoho času s partnerkou na smartphonu. Co obráceně? Myslíš, že třeba partnerka tráví příliš mnoho času na smartphonu, když jste třeba spolu?

Myslím si, že moc netráví. Skoro jsem ji nikdy nepřistihl, že by se mi nějakým způsobem nevěnovala. To spíš s knížkami občas je třeba začtená, tráví čas u knížky a nechce to přerušit, protože je rozečtená, ale na smartphonu vůbec ne. To nám vztah nijak nenarušuje z této strany. To já ho víc narušuji. Ale neúmyslně. Ne, je to dané tím, že ta doba je nějakým způsobem uspěchaná a z mé povahy, protože já to chci prostě vědět, jsem nervózní z toho, že to nevím, takže si kontroloju třeba ty e-maily. Z toho to je, ale ne že bych jí chtěl nějak zanedbávat nebo že by bylo něco přednější v tu chvíli.

A máte přístup ke svým smartphonům, že máte třeba sdílená hesla, nebo si to tajíte, je to váš soukromý svět, který si nenarušujete?

No asi to máme částečně nějak sdílené. Hesla si tak nějak známe, si myslím. Ne že bychom si je nějak říkali nebo si je někde psali, ale myslím si, že kdybychom chtěli, tak se podíváme na to, co potřebujeme.

A co by mělo být to, co potřebujete například?

No ne, tak občas by člověka zajímalo, co si ten druhý píše s někým jiným.

Podezíráš z něčeho?

Nepodezíráám ji z ničeho, nechtěl bych to kontrolovat, ale spíš by člověk mohl být třeba nemile překvapený.

Takže nevidíš problém v tom, že vlastně máte navzájem přístup k tomu smartphonu? Někdo to může brát jako narušování soukromí nebo prostě toto je moje území, nechci, aby tam ten člověk, byť je to můj partner, koukal.

Ne, to vůbec ne. Ale tak zase kdyby si člověk psal s někým, s kým nechceš, aby si ten druhý psal, tak to není úplně vhodné, aby to ten druhý věděl. Když mám ten přístup nastavený takhle volně, tak se do toho může podívat, a zbytečně pak můžou nastat nějaké konflikty.

A kontroloval jsi někdy smartphone partnerky bez jejího vědomí?

Ne. Ale u jednoho bývalého vztahu jsem si něco přečetl na ICQ, když tam dotyčná nebyla. A nebyl jsem z toho úplně rád.

A čím myslíš, to je, že v tom minulém vztahu jsi se podíval, ale teď už bys to neudělal podle svých slov?

Možná jsem té osobě tolik nedůvěřoval, a měl jsem důvod jí nedůvěřovat, jak se ukázalo. Což mě tedy nijak neospravedlňuje, ale to asi člověk nějakým způsobem pozná, když ten důvod má nebo si to myslí, tak nevím, jestli je to tak hodně špatně si to buď potvrdit nebo vyvrátit. Víím, že to samozřejmě není dobře, že by si člověk neměl číst, co mu nenáleží, ale je to otázka, je to taková morálka no. Jako na jednu stranu, když ten druhý něco dělá špatně, tak je otázka, jestli je špatně na to přijít zavčas nebo já nevím.. No, ale měl jsem pak problém, protože já jsem jí to neřekl, že jsem si to přečetl. Já jsem jí to vlastně nikdy nevyčetl, co tam bylo v té zprávě, protože jsem jí to nemohl jako ze své povahy říct, protože jsem nechtěl přiznat, že jsem jí to četl. Takže já jsem to té dotyčné neřekl, že jsem to věděl.

Takže ty jsi si to přečetl, ale nikdy jsi to proti ní nepoužil.

Přečetl jsem si, že asi posílají nějaké fotky, ale neřekl jsem jí to. Jen jsem byl nějakou dobu dost naštvaný, hodně, ale neřekl jsem jí proč, a neřekl jsem jí to nikdy, že jsem si tohle přečetl.

A myslíš, že někdy někdo tobě četl zprávy?

Asi ne. Nevím. Ale stalo se mi, že jsem si nějakou zprávu vymazal, aby přítelkyně nebyla naštvaná zbytečně.

Berete si s sebou smartphony do ložnice?

Ano, jsou na nočním stolku.

A myslíš, že to má nějaký vliv na chování, že máte ve svojí blízkosti ten smartphone? Nebo že večer se na něj ještě třeba koukáte, když si třeba jdete lehnout.

Říkám, občas jsem se třeba ještě podíval na ten pracovní e-mail, ale rozhodně to nebylo tak, že bychom leželi vedle sebe se zapnutým smartphonem. Myslím si, že v ložnici už to nemá vůbec žádný vliv, že tam smartphone je pouze jako budík.

Takže si to umíte oddělit, není tam ta závislost na tom?

Tak do ložnice už člověk chodí spát a ke spánku smartphone nepotřebuji, takže tam už smartphone žádným způsobem nevyužívám, ale je možné, že se ještě podívám, když mi něco zazvoní, kdyby někdo psal. Ráno se taky hned podívám, když mi zazvoní budík, třeba na pracovní e-mail nebo tak. Ale v ložnici nás to asi nijak neomezuje. Myslím si, že nám to nenarušuje vztah v ložnici.

Slyšel jsi někdy o tom, že existují aplikace pro sdílení polohy? Třeba iPhone má již takovou aplikaci ve svém základním nastavení, takže si člověk ani nemusí stahovat žádnou aplikaci, abys měl neustále přehled, kde ten partner/ka je.

No, slyšel jsem o tom a viděl jsem to i ve filmu v praxi.

Takže ty nevyužíváš takové aplikace?

Ne.

A co si o tom myslíš?

No to mi přijde jako strašné špehování teda. To nevím, jak ten vztah může fungovat. Pokud bych sledoval každý krok, který ten druhý udělá. Myslím si, že tohle do vztahu rozhodně nepatří toho druhého sledovat.

I kdyby se třeba navzájem dohodli, že to chtějí mít zapnuté? Pro jistotu třeba, kdyby se někomu něco stalo, že bude tedy ten druhý vědět, kde je.

Ne. To mi přijde jako slabá výmluva na to, abychom se špehovali navzájem. Neříkám, že člověk něco dělá, že nevíme, kde jsme navzájem, ale mít zapnutou GPS, aby ten druhý neustále věděl, kde se pohybuji, mi přijde jako blbost. Kromě toho není pak nic snadnějšího, než si ten mobil nechat v práci a někam si odskočit, takže z tohoto hlediska to stejně nic neřeší.

Takže to bereš spíše jako projev nedůvěry?

Projev nedůvěry. Je to spíš šmírování jak té druhé osoby, tak ze strany toho, kdo tu aplikaci vlastní, protože ten ta data má stejně tak k dispozici jako ta druhá osoba a myslím si, že je každého věc, kde se pohybuje. Samozřejmě, že o sobě víme, nebo když někam jedeme, ale jestli jsem přesně tady nebo tam.

Ted' se tedy přesuneme k té poslední části, a to rozchodu, ať už prostřednictvím smartphonu nebo kvůli smartphonu.

Tam mám hodně zkušeností.

Takže, ukončil jsi někdy vztah prostřednictvím smartphonu, ať už smskou, telefonicky, přes sociální síť nebo aplikaci jako je Messenger apod.?

Nevím, jestli v tom má zase takový vliv smartphone, protože to je vlastně přes mobil, nevím, jestli to je vlivem přímo smartphonem nebo je to prostě jenom přes mobil. To je otázka, ale ukončil jsem tak vztah, a i ho se mnou tímto způsobem několikrát se mnou někdo ukončil.

A proč jsi zvolil tento způsob ukončení toho vztahu?

Když já jsem se takhle rozcházel, tak to nebylo kvůli tomu, že bych to té osobě nechtěl říct do očí, ale chtěl jsem to ukončit z minuty na minutu, a jelikož jsme nebyli spolu, tak jsem jí zavolaal a řekl jsem jí, ať si druhý den přijede pro věci.

Takže i přesto jsi stále zvolil tu nejosobnější formu, byť prostřednictvím.

Zavolaal jsem jí, nebylo to přes zprávu.

A říkal jsi tedy, že s tebou taky někdo takto ukončil vztah.

Ano, běžně smskou. Což jsem nikdy nechápal jako jak se někdo může rozejít smskou, ale otázka je zase jestli to je vůbec chození. To bylo třeba tři neděle, ale jo. Přes smsku. Nevím proč.

No a co si o tom myslíš, když takto někdo ukončí ten vztah?

No, já jsem byl vždycky naštvaný. Já jsem to nikdy nepochopil, proč mi to neřekla, když jsme se viděli naposledy, protože to přeci už ten člověk musel vědět, že je to nějakým způsobem špatný, nebo že si třeba úplně nerozumíme nebo něco. Takže nevím, proč to prostě neřekla, když jsme byli spolu. A přijde mi to úplně blbě prostě přes smsku. Je to takové neupřímné, přeci jen se člověk občas viděl, dotýkal se, tak otevřít pusku a říct to, jak to je, mi přijde jako slušnost, i vůči tomu druhému.

A myslíš si, že to ten člověk udělá proto, že mu to přijde snazší, než to říct osobně?

To je asi jediný důvod, že to je snazší. Je lehčí samozřejmě si to napsat, když toho druhého nevidíš, nekoukáš mu do očí, tak je lehčí to napsat než to říct, ale je to fakt neosobní.

A myslíš si, že právě díky těm moderním technologiím, jako je třeba smartphone nebo Messenger, dochází k těm rozhodům častěji? Tím že vlastně ti lidé mají tu možnost toho neosobního rozchodu, že se nemusí s tím člověkem setkat osobně, a spíš dojdou k tomu rozhodnutí, že chtějí ten vztah ukončit.

Tak jelikož tím, že je to snazší, tak si myslím, že to ukončí dřív, než by to ukončili, kdyby se s ním museli vidět. Třeba, když to vztáhnu na generaci našich rodičů, tak když se domluvili, že se uvidí jednou za čtrnáct dní a potkají se tam a tam, tak si prostě neřekli ze dne na den, že to ukončí, a stejně to ukončili tváří v tvář, když jinou šanci neměli. A myslím si, že to k tomu určitě přispívá, protože je to snazší. V uvozovkách, když to tak vezmu v ekonomické terminologii, tak ty náklady na ukončení toho vztahu jsou takhle daleko nižší, takže je to lehčí ukončit a ta frekvence toho ukončování takto bude určitě častější než jinak. I ty vztahy jsou možná kvůli tomu rychlejší, si myslím. Rychleji se seznámíš a rychleji se rozejdeš.

Takže myslíš, že nejsou třeba tak pevné ty vztahy díky tomu, i díky těm způsobům seznamování?

Možná to souvisí jedno s druhým, že to je vlastně tou „kvantitou“, když se seznámím hodně rychle s hodně lidmi nebo rychle se to mění. Tak, jak ho nepoznám, než spolu začneme chodit, seznámíme se třeba přes ten Tinder, a už se „známe“, jdeme spolu ven a nemá to takový ten přirozený průběh, že si nějak nadbíháte, koukáte po sobě nějakou dobu. Takový ten přirozený průběh, jak to normálně bývá, tak to tam chybí úplně, takže toho druhého ani pořádně nepoznáš. I ten způsob seznamování a rozhodů může způsobit, že ty vztahy mohou být daleko kratší, než tomu bylo dřív. Jako není žádná výjimka, že vztah trvá týden čtrnáct dní, je to podle mě už vcelku běžné, že ty vztahy jsou extrémně krátké, protože se ti lidé zkrátka tak dobře nepoznají předtím, než spolu začnou chodit, a proto se rychle rozcházejí. Takže ten vliv tohoto je ten, že ty vztahy jsou kratší než dřív a možná i kvůli tomu mají lidé dnes více partnerů než kdysi. Nemyslím jenom partnery, že spolu spali, ale i že chodili s více lidmi.

Že se tedy rychleji utváří ty vztahy, že se rychleji dohodnou, že je to vztah.

Určitě. Dají si, že jsou ve vztahu na Facebook, a pak už je to dané.

Takže považuješ, když už si někdo na Facebook dá, že je s někým ve vztahu, že je to oficiální, platí, že ten vztah existuje?

No v podstatě, mě to přijde skoro jako už takové stvrzení, že když to není na Facebooku, tak to není. Občas mi to tak skoro přijde.

Ukončil jsi ty osobně někdy vztah kvůli tomu, že by ta partnerka trávila příliš mnoho času na smartphonu místo toho, aby se ti třeba věnovala? Že by ten důvod bylo právě to nadměrné užívání toho smartphonu. Nebo využívání těch online seznamek v průběhu vztahu?

To úplně asi ne. Tak dříve byly ty seznamky na počítači, dneska je to tedy ve smartphonu, a ta osoba je pasivně či aktivně dříve používala, takže to jeden z důvodů asi byl, proč jsme se ve výsledku rozešli, ale nebylo to to, že by to používala nějak nadměrně, když jsme byli spolu, ale spíš šlo o ten obsah. Což je taky jednodušší dneska se takto seznamovat, respektive i nefyzickou formou podvádět je taky daleko snazší než kdysi.

Takže se vlastně třeba neschází s nikým osobně, ale udržuje různé..

Udržuje nějaký vztah, udržuje různé flirty s různými osobami, což je v podstatě nefyzické podvádění, a to je dnes výrazně snazší. Zase telefonní číslo nemáš na tolik lidí, nemůžeš si psát s tolika lidmi, zatímco ten Facebook, tam se můžeš seznámit s úplně cizím člověkem a můžete udržovat v podstatě neformální vztah a třeba i z toho někdy bude vztah, takže je i možné, že to je zdrojem nějaké nevěry častější používání smartphonu, může být jeden z důsledků.

ROZHOVOR Č. 2

Tématem mojí diplomové práce je, jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy. Účast v rozhovoru je anonymní a data budou použita pouze pro účely této diplomové práce. Souhlasíš tedy s účastí v rozhovoru, a že hovor bude nahráván?

Ano souhlasím.

Děkuji. V dnešní době se smartphony staly nedílnou součástí každodenního života, máme je neustále při sobě. Myslíš, že to nějakým způsobem ovlivňuje tu běžnou lidskou komunikaci?

Myslím, že ano. (smích)

A jakým způsobem myslíš, že se to projevuje na podobě té mezilidské komunikace?

Lidé už nejsou tak osobní. Koukají do telefonu, píšou zprávy a už to neříkají tomu člověku přímo do očí. Takže proto je pro ně i něco snazší tímto způsobem říct.

Myslíš tedy, že dochází i k tomu, že se vytrácí ten lidský kontakt mezi těmi lidmi? Že sice jsou v častém kontaktu, že si třeba píšou na FB nebo sms, ale už se nevidí?

Přesně tak, nemají už třeba důvod se setkat kvůli tomu.

Ještě se zeptám, kolik si myslíš, že ty strávíš denně na svém smartphonu? Nemyslím tím, že bys ho měla u sebe, ale vyloženě ho používáš?

Tak půl hodiny denně.

Nyní bych teda přešla k té první části, jak se ty smartphony v současné době projevují v seznamování, kdy v dnešní době je ten trend mobilních aplikací/seznamek, jako je třeba Tinder apod. Co si myslíš o tomhle způsobu seznamování?

Myslím si, že pro někoho je dobrý (smích). Já ho tedy vůbec nevyužívám. Já nevěděla ani že Tinder existuje (smích). Pro někoho, kdo se třeba nemůže seznámit, tak je to dobrá volba, si myslím, ale já to úplně nevyhledávám.

A můžeš zkusit vyjmenovat, byť to nepoužíváš, co jsou třeba výhody nebo nevýhody právě toho online seznamování nebo pomocí těch aplikací?

Výhody by mohly být, že je to určitě rychlejší, když vidím někoho na tom Tinderu, tak mu můžu rovnou napsat. Ten kontakt osobní je asi výhoda i nevýhoda, že kdybys potkala toho člověka na ulici, tak ho asi neoslovíš, ale když ho vidíš na tom Tinderu, tak mu napíšeš.

Takže tím myslíš, že je vlastně celkově snazší navázat ten první kontakt?

Určitě. Takže je to snazší, ale je to i nevýhoda potom, protože člověk o tom druhém nemá všechny informace, takže je to i trochu nebezpečné. Nepoznáme tak toho člověka nějak více, a navíc se může na tom svém profilu i nějakým způsobem stylizovat, jak chce, aby ho viděli ostatní.

Když tedy porovnáš ty současné trendy s minulostí, kdy právě v minulosti se lidé cítili kvůli používání online seznamky trapně, kdežto v dnešní době je to už úplně normální a spíše divně se nahlíží na ty, kdo to nepoužívá. Co tobě tedy víc vyhovuje nebo proč je ti vlastně bližší to seznamování „off-line“?

No asi proto, že jsem ho nikdy nemusela využít. Teď jsem ve vztahu, takže nemám momentálně tu potřebu něco takového vyhledávat a dřív nebo dřív, s přítelem jsem tři a půl roku, nevím, jestli se dá říct, že se to předtím tolik nepoužívalo, to asi ne, ale nikdy jsem to prostě nepotřebovala.

Nedělalo ti problém seznámit se, když jsi byla třeba venku nebo tak, takže jsi necítila tu potřebu pro někoho možná snazšího navázání kontaktu?

No, přesně tak.

A říkala jsi, že jsi nikdy předtím o Tinderu neslyšela nebo víš, jak to funguje?

No, vím, že tam jsou nějaké ty obrázky a dáváš doleva, když se ti líbí, doprava, když se ti nelíbí, nebo něco takového (smích), ale nikdy jsem to neviděla, jak se to používá. A že to funguje na tu polohu, jsem slyšela třeba od Kazmy (smích). Má to nějaké speciální zvonění prý, že když se někomu líbíš, tak se to nějakým speciálním zvukem oznámí.

Říkala jsi, že momentálně jsi již dlouhodobě ve vztahu ... relativně (úsměv) ... tak na dnešní dobu bych řekla, že už poměrně dlouho, podle mého názoru. Tak jakými způsoby prostřednictvím smartphonu nejčastěji s přítelem komunikujete?

Píšeme si na whatsAppu, Messenger ten moc nevyužíváme, jenom když mu chci poslat odkaz na FB a nevím, jak se to dělá jinak (smích), tak to posílám na tom Messengeru FB. Ale jinak určitě WhatsApp. Když nejde internet, tak zprávy, a voláme si, ale to zase tolik ne.

A z jakého důvodu používáte víc WhatsApp třeba než smsky?

Mně to přijde takové jednodušší, rychlejší, jak tam člověk vidí, jestli ten člověk píše nebo nepíše. U těch sms je to takové hodně, že ...

Ta psychická stránka už tam hraje nějakou roli, že vidíš, že ten člověk píše nebo že si to přečetl, a ty víš, že ti bude reagovat.

No přesně tak, že ta smska je taková skrytá hodně, taková zaostalá (smích).

A když na tom WhatsAppu vidíš, že si to přítel přečetl, ale pořád ti neodepisuje..?

No tak to já se chvilku naštvu, ale pak už to neřeším (smích). Ale dá se přes to dobře stalkovat.

Máte nastavená nějaká pravidla toho používání? Jakože teď jste v práci, tak si nevoláte, nebo smsky, ale vy spolu bydlíte, takže smsky na dobrou noc nejsou potřeba (smích).

Když nejsme doma, tak teď si píšeme večer, když je přítel pryč, nebo i přes den teda. Volat mu nemám, protože chce spát (smích). A v práci, když jsme, tak jako máte to tak nastavené, že si spíš píšeme, než že bychom si volali. Právě proto, že jsme pořád v práci, tak si asi tolik nevoláme (smích). Jinak asi nic dalšího.

Pohádali jste se někdy kvůli tomu, že třeba tobě přišlo, že je přítel moc na tom smartphonu?

No to se stalo. (smích)

A třeba v jakých situacích nebo kdy ti to třeba vadilo? Popiš tu situaci.

Mně třeba rozčiluje, když já přijdu domů a on čumí do toho telefonu (smích). Ne on na něm ještě hodně pracuje, to je pravda, protože má svůj telefon také jako služební, takže mu na něj často píšou z práce nebo volají. A on je takový, nebo mě rozčiluje, že on kouká do toho telefonu a neřekne třeba, že teď něco dořeší a bude se mi věnovat. On do toho mobilu kouká a nic mi neřekne, takže já nevím, jestli on tam kouká na FB nebo dělá něco z práce, takže já jsem vytočená, že do toho kouká teda a neřekne mi proč.

A jak ti na to třeba reaguje? Nebo řekneš mu to, že ti to vadí?

No já mu řeknu, co tam dělá a on no do práce (odseknutí). (smích)

Takže jeho to spíš popudí, že se zajímáš o to, co právě dělá, a že tebe vlastně rozčiluje, že používá ten smartphone místo toho, aby se ti třeba věnoval?

Jo. No jako když přijdu, tak to není tak strašné, ale když pak si povídáme a on odběhne. To jsem řekla špatně, ne při přivítání, ale když si povídáme a on odbíhá k tomu telefonu. To mě štve, když si jako povídáme.

A přijde ti, že třeba tráví až moc času na tom smartphonu, že bys byla radši, kdyby to nějak omezil?

Kdyby to doma omezil, ale chápu, že tam v tom má i tu práci, takže to úplně nejde.

Je vlastně těžší to omezit, když má jeden telefon jako osobní i jako služební, že to nemůže jen tak odložit.

Přesně, nemůže to jen tak odložit a vypnout to. Jinak tam furt kouká na motorčky, to mě štve. Nechápu, když už má motorčku, proč kouká na další. (smích)

A ty koukáš třeba na Instagram?

Nemám Instagram. Zrušila jsem si ho.

A on ti třeba někdy vyčetl, že naopak jeho by něco rozčilovalo, že se nevěnuješ jemu? Nebo je to spíš tak, že on je víc na tom telefonu?

No, myslím si, že on je víc (smích), nevím nakolik je to objektivní. Ale tak taky tam někdy jsem, ale myslím si, že ne tolik jako on. Já to mám rozdělený, já mám služební telefon, ten doma nezapínám nebo nejsem na něm, a na tom svém koukám akorát na ten FB občas, když právě on si jde pryč (smích).

Takže to spíš tedy využíváš v tu chvíli, kdy on si tě nevšímá a jde pryč, takže nenarušuješ ten společný čas.

Přesně.

A říkala jsi tedy, že jsi naštvaná, když on používá svůj smartphone?

Ano.

A kdy ti třeba nevadí, že zrovna používá ten telefon? Jako že tě tedy naštvne, když přijdeš domů a on do toho kouká, nebo si povídáte a on jde pryč, ale jsou situace, kdy jste sice spolu, ale nevadí ti to?

No, když na něj koukám já. Jako, že když už jsem na něj začala koukat, tak ať si na něj taky kouká. (smích) Když si prostě něco dělám já no, nechci, aby tím telefonem přerušoval naše chvíle. Když jsme prostě odděleně, třeba bere si ho na záchod (smích), tak tam ať si dělá, co chce. A když já si budu koukat na televizi, tak ať si dělá na mobilu.

Takže třeba při společném jídle nebo tak, tak to máte mimo ty telefony?

No, to koukáme na televizi oba. (smích) Ale telefony u jídla nebereme. No a když tam hledá něco důležitého, tak to mi nevadí. Když něco řešíme třeba a potřebujeme to vygooglit, tak to třeba vygooglí hned.

Říkala jsi, že ty máš zvlášť služební a soukromý telefon a on to má dohromady. Máte nastavený třeba přístup navzájem k těm telefonům?

Ne. (smích)

Takže ani jednomu z vás nevadí, že se třeba kouknete...

Ne, jako že se nedostaneme na ten druhý telefon. Já tam mám kód, ten on nezná. Myslím, že jsem mu ho jednou říkala, na soukromém mám kód. Myslím, že jsem mu ho jednou říkala, ale on to stejně zapomněl, takže se tam stejně nedostane. A přítel tam má myslím takové to gesto a já si ho nepamatuji, takže mu tam taky nelezu.

Takže vlastně vůbec nemáte přístup ...

Ne. A do toho služebního tam je to na otisk, takže tam se taky nedostane. Ale tak tam by ho to asi ani nezajímalo. (smích) Takže nedostaneme se do mobilu.

Takže ani jsi třeba nikdy nekontrolovala telefon bez jeho vědomí?

Ne. No, jednou jsem měla to nutkání, ale řekla jsem si, že ne. Fakt. (smích)

A proč jsi měla to nutkání?

Otevřela jsem ten kryt toho telefonu, ale já jsem se tak hrozně bála, protože on spal tady vedle (smích), takže jsem to radši zavřela a ne. Měla jsem ho protože, já nevím, s nějakou holkou, protože mu pořád někdo psal večer, tak jsem chtěla vědět, jestli to je z té práce nebo co to jako je.

Jo, že to bylo podezřelé, že mu takhle večer pořád někdo píše?

Jo.

A zeptala jsi se ho třeba na to nebo jsi to vůbec dál nějak neřešila?

Ne, neřešila jsem to v té situaci, protože on mě pak seřve, že práce (odseknutí). (smích)

Že si to tedy takto chrání to soukromí nebo...

Jakoby oba no.

Je to pro vás důležité, že ten telefon je prostě tvůj a on do něj nemůže a stejně tak opačně?

Tak buďto ať můžou oba, ať já vím to jeho, nebo ani jeden.

Ale tedy neprojevil třeba zájem, že by se tě znovu ptal na to heslo, nebo že byste si to zrušili nějaké to heslo?

Ne, tak to nechtěl ani jeden jsme to nechtěli, takže asi se oba bojíme, co tam ten druhý najde (smích), ale předpokládám že nic. (smích)

Vidím, že máš iPhone, a iPhony v sobě mají přímo zabudovanou aplikaci pro sdílení polohy nebo Google má třeba, že si to můžeš stáhnout jako aplikaci, co si myslíš o takových aplikacích?

N, nemám je moc ráda. Mně se to nelíbí celkově tady to sdílení polohy, takže já doufám, že to mám všude vypnuté, ale asi jako pravděpodobně ne, ale jako pokud to po mně nějaká aplikace chce, tak to dávám, že ne.

Ale ono to ještě funguje tak, že vy si vlastně spárujete telefony, že můžeš vlastně sledovat ty jeho, kde on právě teď je, nebo kde je ten telefon, jestli tam budeš i ty, to je pak druhá věc.

Tak to se mi nelíbí. Já bych to nechala tak, jak to je. Takhle to prostě nemá být, tohle je moc velký zásah do soukromí, mi to přijde. Ani já bych to po něm nechtěla, a ať on to nechce po mně. Přijde mi to už moc.

Že už je to za hranou? Jo. A kdyby to chtěl třeba že, pro jistotu, kdyby se ti něco stalo?

No tak dobře, ale ať mi on dá tu svojí.

Takže pokud bys na to přistoupila, tak nerada, ale muselo by to být vzájemné?

Jo. Ne jenom, že on by mě sledoval.

A ty nemáš potřebu jeho, že bys ho sledovala?

Ne, nechci.

Takže tedy žádnou takovou aplikaci nevyužíváš.

Ne, jenom mu posílám polohu na WhatsAppu, když mě má někde vyzvednout. Tak na to mu to jednou pošlu (smích). Takže jednorázově to jo, ale sledovat to ne.

Když jsi říkala, že mu večer pořád zvonil ten telefon, takže jsi měla to nutkání se na to podívat, takže si berete ty telefony s sebou do ložnice?

Dá se říci, že ano, ale kvůli budíku no.

Takže jenom kvůli tomu budíku, ne že bys měla potřebu večer na tom telefonu ještě něco prohlížet?

Já na to večer nerada koukám kvůli tomu světlu. Mě to pak probouzí ten jas, takže nerada. Před spaním rychle jen nastavím ten budík a už do toho nechci koukat. Protože to nemám ráda. A přítel asi taky ne, ten usíná spíš u televize než u mobilu.

Byť si tedy berete ty telefony s sebou do ložnice, tak milostný život vám to nijak neovlivňuje? Někdy třeba jeden z partnerů si večer projíždí mobil a nevěnuje se tomu druhému.

Neovlivňuje, to se u nás nestává.

Tak teď bych přešla k té poslední části, a to, jakou roli hraje smartphone při tom rozchodu. Rozešla jsi se někdy s někým prostřednictvím smartphonu?

Nepamatuji si to. (smích) Nevím o tom, myslím.

A s tebou někdo?

Taky ne. Nemám s tím zkušenost.

A co si myslíš, když někdo takto ukončí ten vztah, že třeba přes ten WhatsApp nebo jinou aplikaci nebo smsku?

Že to právě je to zlo toho, že to je jednodušší napsat zprávu než to říct tomu člověku do očí. Takž jako asi, že je srab no.

A myslíš, že třeba i z toho důvodu, že tady je v současnosti tahle možnost třeba poslat smsku apod., že jsou častější ty rozchody, že se vlastně člověk k tomu rozchodu odhodlá častěji nebo dřív k tomu rozchodu?

Záleží asi v jaké fázi je ten vztah určitě. Po třech letech s někým asi nenapíšete smsku, ale chápu vlastně, i tím, že je jednodušší to navazování, tak je určitě i jednodušší to končení, takže tady u těch třeba seznamkových vztahů, kde spolu byli třeba jednou na rande, tak chápu, že ten jeden třeba napíše na tom Tinderu, že už nic, že smůla. Takže v podstatě ano, protože vlastně přibývá toho seznamování na tom internetu, tak si myslím, že třeba přibylo i těch rozchodů přes ty zprávy.

Takže myslíš, že vlastně tímhle způsobem toho rychlejšího seznamování, že už nejsou tak pevné ty vztahy, co se navážou?

Ano. Všechno chtějí všichni rychle, tak jsou i rychlé konce. (smích)

A ukončila jsi někdy vztah právě kvůli tomu, že by partner nějak nadměrně používal ten smartphone?

Ne.

A s tebou taky ne?

Ne.

Tak to by bylo ode mě vše. Jak už jsem říkala, rozhovor je anonymní a bude použit pouze pro účely práce. Pokud budeš mít zájem o výsledky, tak ti to dám ráda přečíst.

ROZHOVOR Č. 3

Tento rozhovor je pro účely mé diplomové práce na téma „Jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy“. Je anonymní, nikde nebude uvedeno tvoje jméno. Požádám tě o souhlas, zda souhlasíš s provedením rozhovoru a jeho nahráváním?

Ano, souhlasím.

Smartphony jsou v dnešní době nedílnou součástí našeho života a do značné míry člověka ovlivňují. Myslíš, že to má vliv i na podobu té současné mezilidské komunikace? Jakým způsobem spolu lidé komunikují, zda se to nějak proměnilo apod.

Jednoznačně. Jelikož ta primární komunikace, kdy se lidé hodně seznamují a baví na chatech a různých skupinách a vytvářejí blogy, aby prezentovali své myšlenky, takže to víceméně směřuje do téhle smartphoneové oblasti, což vlastně ovlivňuje i jazyk, pak když se používá.

Jako že se znekvalitňuje ti přijde?

Ano, zkracuje se.

Máš na mysli v mluvené formě nebo i v psané?

Oboje.

Ještě se zeptám, kolik času myslíš, že strávíš používáním smartphonu? Nemyslím pracovní, ale osobně. A ne jen že bys ho měla u sebe, ale opravdu jsi na něm, něco si prohlížíš na internetu nebo používáš nějaké aplikace.

Jo, tak já to asi můžu nějak vypočítat, že když jedu do práce autobusem ráno, tak kontroluji, co je nového, víceméně FB, e-maily, abych odpověděla. Takže to je takových 20 minut. Pak v průběhu dne ho kontroluji jako pravidelně. Mám to online, takže vidím, že ty zprávy chodí, ale tam to zase záleží, jestli je to pracovní den nebo o víkendu. A pak jako večer, když to spočítám tak dvě hodiny.

A trávíš stejně času potom třeba na PC nebo ti to nahrazuje právě ten smartphone, i tím, že tam je vlastně ten internet?

Čím dál tím víc ten mobil, protože ho mám u sebe, a když přijdu domů, tak už nechci ten počítač zapínat. Takže se snažím to všechno vyřídit na tom smartphonu.

Takže už ti to vlastně celkem nahrazuje, že ten počítač už ani tolik nepotřebuješ.

Jo.

Tak, teď už bych přešla k té první části, tedy k seznamování. V současné době jsou hodně trendy různých online aplikací nebo online seznamek jako je třeba Tinder, jestli znáš. Tak co si myslíš o tomto způsobu seznamování?

Tak jenom z vlastního okolí, co znám, tak dva konkrétně blízcí kamarádi, kteří se takto seznámili, tak už jsou manželé a mají děti. Takže to bylo jak na Slovensku, tak tady v Praze na Seznamu, tak před deseti lety, kdy to byl nový boom. Takže vím, že to funguje, že se to jako ... že to může fungovat, že se tam můžou seznámit. A co se mi na tom líbí, že vlastně člověk v dnešní době, kam jde a koho potká, že. Je to takové náročnější, že i když lidé někam jdou v dopravě nebo tak, tak jsou pořád na tom mobilu, na tom internetu, že se nekoukají kolem sebe, nebo i v kavárně, už to není, že se chodilo seznamovat do kavárny nebo někde na akce.

Že se ti tam někdo líbil, tak jsi ho šla oslovit.

No to je člověk maximálně s mobilem v ruce, takže ani nemáš čas ho oslovit. Takže si myslím, že to je čím dál tím více preferovaná forma seznamování. A i tím, že tam ti lidé jsou, tak se předpokládá tedy, že hledají vztahy, nebo si zaškrtnou, co hledají, že hledají prostě jenom sexuální vztahy nebo takové flirty nebo si chtějí jenom psát. Na těch seznamkách, vím, že je to takhle rozdělené, pak je otázka, jestli to tomu odpovídá nebo ne, někdy ne. Takže další výhoda toho je, že ti lidé tam chtějí vztah. Že když takhle běžně někoho potkáš nebo jdeš na party, tak to nevíš, jestli je ten člověk zadaný nebo není, jestli má zájem o vztah nebo ne. Kdežto takto je to jasně dané.

Takže tohle bereš jako výhodu, že tam tedy víš, co ten člověk hledá?

Ano. Takže tam je, že máš společný cíl, najít nějakého partnera nebo vztah, že to je jako ta výhoda. Nebo další výhoda/nevýhoda je, že se tam skrývají různí lidé za různou identitou. Že si vytvářejí identity, nebo vytvářejí lhavé nebo mylné věci o sobě, a kolikrát nejsou schopni pak se sejít osobně, jenom si takto psát a někdy jim to stačí. Takže se za to skryje hodně takových plachých lidí bych řekla. Zase na druhou stranu těm hodně plachým lidem to může pomoci k tomu, že o tom člověku se dozví něco víc, a pak když už se s ním setká, tak už o něm vědí víc, a už si vyberou, jestli se chtějí setkat nebo ne.

A ty sama jsi někdy využila ty aplikace?

Jo jo, víckrát jako v průběhu od té doby, co to začalo vznikat, což je jako ... První to mi bylo nějakých 17, takže kolik to je ... téměř jako dvacet let nazpátek nebo ne dvacet, sedmnáct. To byly takové první, ze začátku to byla ještě zvědavost, co to jako je, jak to funguje. A tam to bylo jen o nějakém psaní, ale pak jsem se s tím jedním opravdu setkala a bylo to strašně příjemné, ale jak jsem byla z malé vesnice, tak jsme se setkali vlastně jenom, že jsme se viděli ve velkém městě, takže jako tam nebylo možné pak další setkání..

To byl zase někdo, kdo byl dál..

Byl dál no, takže tam nebylo možné to spojit. Takže mi jsme si ještě pak chvíli psali, ale pak to vyšumělo, protože to nemělo nějaký...

Že tam nebyla taková možnost toho kontaktu?

No no no. Přesně. Takže to byl ten jeden, proto to říkám, že je to vlastně delší, než toho člověka poznáš. Takže to byl takový první pokus a pak jsem ... jo, to bylo nějak, myslím pár let, pět nebo šest, nazpátek, kdy jsem skončila dlouhodobý vztah, tak zase ze zvědavosti a víceméně forma zábavy, že jako abych věděla, co to je a co to obnáší. A tehdy jsem se asi setkala s dvěma, ale byla to celkem katastrofa. Mám zmiňovat jako jaké stránky nebo to ne?

Můžeš.

Jo, Seznamka, to je jako to nejznámější. A bylo to docela katastrofální, protože to bylo jako krátké psaní, hned jsme se viděli a neměli jsme si vlastně co říct, protože toho člověka neznáš, je to úplně cizí člověk a teďka si máš najednou o něčem povídat.

Takže to je taková ta krize toho prvního rande, o čem se vlastně budeme bavit.

Jo, jo. A hlavně tam nějak nefungovala ta energie nebo jako ta prvotní sympatie. Takže to bylo jako takové utrpení, takže mě to pak hodně odradilo na dlouho let, ale zase jako vím, že kromě toho seznamu jsem na různých stránkách viděla reklamy na různé další. Asi to byla zvědavost, že oni tam nabízejí, že vyplňte dotazník a na základě toho, že to jsou nějaké psychologicky podložené věci, tak ze zvědavosti jsem tam šla,

s kým mě to spojí. No ale takhle jsem se vlastně nechala nachytat, protože oni to většinou prezentují, že to je zdarma zdarma, a pak jsem došla do té konečné fáze a vyplňování toho samotného dotazníku trvá. Tedy mně to trvalo asi dvě hodiny, strašně moc otázek, nebo já nevím hodinu a půl, a říkala jsem si, že tolik jako času jsem tomu věnovala, tak už jsem jako zaplatila ten měsíční nebo na tři měsíce ten poplatek.

Takže aby ses to dozvěděla, tak jsi musela zaplatit na nějakou dobu to členství?

Přesně tak. Jako nebylo to nějak, už si to moc nepamatuji, bylo to nějakých dvě stě nebo dvě stě padesát korun, což jako člověk si řekne, že to zaplatí, že to není problém. A tam se ty profily, bylo to jako že serióznější než ten Seznam, což koneckonců prostě člověk vidí, že to jsou prostě takový jako trošku žvásty, protože když máš ráda sport a on taky, tak už vás to spojí.

Takže zase je to na takové banálnější bázi?

Jo no, jo. Takže i tohle, to byl nějaký jiný, ale to se mi stalo nebo doplatila jsem na to, protože ta společnost konkrétně, podváděla tím, že oni v podmínkách obchodních měli jako úplně tím drobným písmem, co nikdo nečte, že když jako to zaplatíš na ten měsíc, tak se automaticky zavazuješ na další tři měsíce členství. A stáhli mi po tom měsíci na další tři měsíce ten poplatek. Takže tohle mě hodně vytrestalo víceméně. A bylo to jako pro celou Evropu právě že, nebyla to česká stránka, byla evropská, takže tam probíhalo nějaké to seznámení, ale bylo to tam bezpečné, že sis tam mohla zaškrtnout nebo že ne a takové věci. A že by to nějak zkvalitnilo tu seznamku mi nepřišlo, tam jenom že asi bylo míň lidí, protože to bylo placené a nebylo to zdarma.

Jo, takže už tam vlastně šel někdo, kdo už o to opravdu měl zájem, a nejenom tak, že ten Tinder si člověk může stáhnout, není to ani zpoplatněné, pokud vím...

Ten Tinder jsem nezkoušela, protože tahle zkušenost mě odradila natolik (smích), že jsem tam už nešla. Taky jsem slyšela o tom Tinderu, že to je na takové spíš sexuální zážitky a jednorázové akce, takže to mě neláká. ... Takže to je zkušenost, a na této seznamce jsem si tam psala s více muži, ale pak jsem se setkala asi se třemi, čtyřmi z nich. Ale bylo to ... nevím jako bylo fajn, tady mi to přišlo opravdu serióznější, ale nikam to nevedlo stejně, protože je to takové umělé vytváření těch vztahů. Takže tomu chybí ta ...

Spontánnost? Jako že náhodou se potkáte...

No, i náhodou, ale že se ti ten člověk zalíbí na základě toho, že ho vidíš, a to tam chybělo. Ale potkala jsem tam fajn kluka, se kterým jsme si pak psali a byli jsme kamarádi, takže prostě jsme měli dost společných zájmů, takže jsem si dlouho psali a bavili se, ještě teď jsme v kontaktu.

Takže jsi tam potkala nejen možné partnery, ale i jako...

Přesně tak. Tam ta aplikace nebo ta stránka ti najde lidi, kteří mají podobné zájmy jako ty, takže se to takto dá propojit. Že vlastně na ten sport, tak já jsem pak našla lidi, kteří dělají ten samý sport, takže jsme vlastně šli na rande v rámci toho sportu, což bylo strašně přijatelné, a to bylo příjemné. Nebylo to nějak umělé nebo domluvené na kafe a co teď. Co kdo, kde, kdy..

Takže tobě osobně vyhovuje spíš to „off-line“ seznamování?

Jo. Jako hlavně po těchto zkušenostech i na té seznamce jsou pro mě jako zvláštní lidi. Vesměs tam bylo hodně lidí, co se jako tvářili, že jsou a nejsou, potřebovali si jenom povídat nebo já tomu říkám „honit ego“. Takže na základě těchto negativních zkušeností jo, spíš osobní seznámení.

Nyní přejdeme k další oblasti zájmu, nezáleží na tom, zda jsi nebo nejsi momentálně ve vztahu. Vztáhni to na nějaký předchozí vztah, protože nyní se dostáváme k tomu, jakou roli hrají smartphonu přímo v tom partnerském vztahu. Jakou formou jste nejčastěji komunikovali s partnerem? SMS, WhatsApp a podobné aplikace.

SMS, FB, e-maily, když se řešilo něco pracovní nebo výpomocně, odkazy. Jo, tyto tři kanály. Telefonáty taky.

A co jste používali více ty smsky nebo FB, ten Messenger?

Messenger, protože tam na počítači toho napíše člověk víc.

Takže proto ti to vyhovuje více, že tam toho můžeš víc napsat?

Jo, a taky že nerada píšu na mobilu, je to moc zdlouhavé, takže na té klávesnici člověk napíše mnohem rychleji, co chce.

A vyhovuje ti to třeba i proto, že tam vidíš, že si to ten člověk přečetl nebo že ti na to právě reaguje, že ti píše? Že v smsce tahle možnost není, a někdo už pokročil do toho, že už je zvyklý z těch aplikací, že vidí, že si to tam ten člověk přečetl nebo že už mu odepisuje.

Tak nad tím jsem nepřemýšlela. Protože v tom vztahu to vlastně bylo nastavené tak, že když to viděl, tak odpovídal a reagoval na to. No, ne tohle jsem nikdy nezvažovala.

A měli jste třeba nastavená nějaká pravidla toho používání, třeba dobu, kdy si voláte, pokud jste nebyli spolu nebo podobně?

To ne, napsali jsme si do smsky nebo jsme si zkusili zavolat a ten druhý to buď zvedl nebo nezvedl, a když našel zmeškané volání, tak zavolal zpátky.

Takže neměli jste nastavená žádná pravidla, ne že byste si to vyloženě řekli, budeme si každý den psát, ale spíš, že jste si to nějak automaticky tak zavedli?

My jsme jako bydleli/nebydleli spolu, takže nebylo to pravidelné, bylo to víceméně spontánní. Takže tam nebyla nějaká tradice vybudovaná na té bázi jako „dobrou noc“ nebo „dobré ráno“.

A vyvstaly mezi vámi někdy nějak neshody kvůli používání toho smartphonu? Že by tobě nebo jemu přišlo, že to ten druhý používá často nebo ve chvílích, kdy by si představoval, že se mu má ten partner věnovat?

Jo, tak to ne. Ale taková zvláštní věc tam byla, že mi přišlo zbytečné používat ten telefon, když zapnu počítač. Prostě říkám si, tak proč nepoužívat počítač, když na telefonu je to nepraktické. Ale toto asi ne, až pak ke konci vztahu, když už to neklapalo, ale to už člověku vadí všechno, ale jo. Ono i k tomu rozchodu vlastně došlo i díky, no vlastně díky tomu smartphonu, že vlastně v určité době, když říkáš ty pravidla, tak hesla i přístup třeba k FB zůstaly na počítači uložené, tam byla totální otevřenost v tom vztahu. Věděli jsme, kdo má jaké heslo, a telefony běžně ležely, že jsi se mohla podívat se na ten telefon, co s kým komunikuje. Jako nikdy mě to nenapadlo udělat, a to samé bylo na mojí straně, že to bylo otevřené, a vlastně ten problém nastal tehdy, kdy ten telefon začal zamykat, skrývat a vypínat.

Jo, takže vlastně najednou začalo to podezřelé chování, když teď jste to měli, že vám to nevadilo, a najednou...

Přesně. Takže vlastně díky tomu telefonu jsem přišla na to, že tam něco nehraje, že to bylo jiné. A na základě toho jsem chtěla vědět, proč se to změnilo. Říkala jsem si, že asi něco skrývá, což jako byla pravda nakonec. Takže v tom telefonu jsem pak našla takové ty smsky, které psal jiné holce, a ještě na FB nějakou konverzaci s nějakou slečnou, která taky jako byla trošku mimo mísu na to, že je ve vztahu. Takže jako díky tomu telefonu jsem to zjistila. No a pak jsme se rozešli, protože jsem díky tomu telefonu zjistila ty věci, které bych bez něj asi nezjistila.

Takže jak jsi říkala, předtím jste měli úplně otevřený ten přístup, že nemáš potřebu, toto je moje soukromí, na to mi nešahaj nebo tak?

Protože se předpokládalo, že mi jsme si tam nelezli do toho soukromí.

Takže nikdy jsi se nepodívala, neměla jsi ty tendence? Ne. A myslíš třeba, že on ti někdy kontroloval telefon?

Nevím, jelikož to nenapadlo mě, tak mě nenapadlo ani se ho na to zeptat nebo ...

A v jakých situacích ti třeba vadí nebo naopak nevadí, že i když jste spolu, tak jste na tom telefonu, třeba při společném jídle apod.?

No tak při jídle ne. Obecně to nemám ráda, když si s někým povídám a on je na mobilu. Ale to ten partner nedělal. Nebo když jako potřeboval napsat nějakou zprávu, nebo když zavolat, tak jsme řekli, že na tohle musíme reagovat, tak odepíšu a hned se ti zase budu věnovat.

Takže ale když jste byli spolu, tak telefony jste prostě vůbec neřešili?

Ne.

Protože v dnešní době vidíš spoustu těch párů na ulici nebo sedí v kavárně a sedí na telefonu.

To ne. Tam byl fakt, když byl ten čas, kdy jsme se bavili mezi sebou, a pak ten čas, kdy já jsem dělala třeba něco na telefonu a on dělal něco jiného nebo třeba opačně.

A slyšela jsi někdy o tom, že v těch telefonech, třeba iPhone to má přímo v sobě, nebo Google má aplikaci na sdílení polohy, že vlastně si můžeš propojit ty telefony a víš, kde ten druhý telefon, a tedy případně i partner je. Co si o tom myslíš, o těchto aplikacích?

Hrůza prostě. Jako přijde mi to hrozně jako „big brother“. Takže vůbec, jako prostě to mi fakt nahání hrůzu, protože to podrývá důvěru toho vztahu, a abych já kontrolovala, kde ten partner je, tak to s ním nemusím být, protože mu nevěřím.

Jasně, takže jsi to nikdy ani nepoužívala.

Ne. Ne, jako opravdu tady jsem docela zhrozena, že to jako vůbec může být. Jako vím, že to existuje pro rodiče s dětmi, kdy se kontrolují děti, což třeba beru, ale jako v partnerství to je za hranou pro mě. Jde to jako mimo mě.

Nyní se dostáváme k té třetí části, tedy rozchodu. Ty už jsi to trochu načala, kdy jsi tedy ukončila vztah kvůli tomu, co jsi našla v telefonu. V souvislosti s tím se tě zeptám, ukončil někdo s tebou vztah prostřednictvím toho smartphonu? Že ti napsal třeba na Messengeru, na WhatsAppu nebo smsku.

Já si to nepamatuji, možná jako že se to stalo, ale to byly nějaké krátkodobé vztahy, což jako je méně než tři měsíce, a asi jsem tomu nepřikládala nějakou důležitost.

Takže to byl nějaký kratší vztah, tak jsi to neřešila, a při nějakém dlouhodobějším vztahu na to nedošlo?

Ne, ne.

A co si myslíš o tom, když někdo takto ukončuje vztahy?

Tak jako když je to takový krátkodobý, že je to, jak já tomu říkám, potenciální partner, tak když se s tím člověkem nesetkáš a on ti to napíše, tak to asi tak hrozné není, když to není tak hluboký ten vztah. Tak to prostě beru, že tam nebyla vytvořená taková intimita, a to, abych to tomu člověku, dejme tomu i já, řekla, tak napíšu smsku nebo e-mail nebo nějakou zprávu. Ale jako v tom dlouhodobém vztahu, to jako mi přijde totálně nemístné. A jako kdybys toho člověka nerespektoval nebo neměl odvahu to říct.

A myslíš, že kvůli tomu třeba, že tady ta možnost je, nejenom těch smartphonů, ale obecně těch moderních technologií, a pro někoho je to třeba snazší způsob se rozejít, že třeba dochází častěji k těm rozhodům? Že ti lidé se odhodlají, když napíšu třeba na tom WhatsAppu, ale když by se měli rozejít osobně, tak se třeba ještě nějakou dobu nerozejdou nebo k tomu neseberou tu odvahu vůbec.

Já jsem začala v poslední době pozorovat ve svém okolí, že ti lidé nejsou schopni se rozejít, a nejde o to, že by to třeba měli poslat smskou, ale nechají to vyšumět nebo se prostě přestanou ozývat.

Jo, takže ani ne, že by to třeba napsali, ale snaží se přestat vídat.

No, že to ten druhý člověk prostě pochopí, když přestaneš komunikovat. Zase mluvím o takových těch krátkodobějších vztazích. U dlouhodobých vztahů mi přijde, že to nepomůže, protože když ti lidé spolu žijí, tak nemůžou přestat komunikovat. A zase když nežijí, ale to už bude asi tím, že jsem starší, že ty vztahy, když už se navazují, tak jsou v takové fázi, a máš nějaké věci u sebe, tak už se nemůžeš rozejít na dálku, protože něco si potřebujete vyměnit a tak. Ale to je můj pohled, v mé situaci.

ROZHOVOR Č. 4

Ještě jednou ti děkuji za účast. Rozhovor se tedy bude týkat toho, jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy. Je to pro účely mé diplomové práce, nikam dál se to šířit nebude, takže se nemusíš bát, že by to bylo zveřejňováno někde dále.

Dobře.

Rozhovor je anonymní, nikde nebude uvedené tvoje jméno. Nikdo tedy nedokáže identifikovat, že toto jsou tvoje odpovědi, a že takto jsi odpovídala právě ty. Souhlasíš tedy s účastí na rozhovoru a s jeho nahráváním?

Ano, souhlasím.

Děkuji. V současnosti jsou smartphony nedílnou součástí každodenního života. Člověk vidí v okolí, že ho má někdo neustále v ruce, a proto by mě zajímalo, kolik času myslíš, že ty strávíš vyloženě používáním toho smartphonu?

To je relativní. Když nejsem v práci, tak mi to samozřejmě sní více času, než když jsem v práci samozřejmě, ale když se to tak průměruje denně, tak si myslím, že tak hodinu času denně mi to určitě zabere.

A když si to vezmeš v porovnání s ostatními, myslíš si, že je to míň nebo víc?

To nedokážu zhodnotit.

Díky tomu, mi máme nové možnosti, jak komunikovat s okolím. Myslíš, že ty technologie, jako je třeba smartphone a ty různé aplikace, které tam můžeš mít, jako třeba Messenger, WhatsApp apod., že to má vliv na podobu té lidské komunikace? Ať už v té mluvené formě nebo v psané formě, že se třeba nějak proměnila..

Přímo jako osobně mně nebo myslíš globálně?

Celkově, obecně. Ať už komunikace s rodinou, s přáteli...

To si myslím, že se určitě, že se ty vztahy tím zúžily, když si člověk může vzít telefon, hned to, co ho napadne napsat nebo zavolat. Nebo nějakým způsobem prostě začít komunikovat.

Že se to jako by urychlilo ta komunikace?

Urychlilo, určitě.

A myslíš, že to má vliv třeba na kvalitu? Že to třeba prospělo tomu jazyku, nebo že se naopak zhoršuje.

No, mluvenému slovu asi ne. A psanému, vytřukávanému možná, ale zase pak zaostává zase v psaném jako ručně, to nemá už tu hodnotu. Kolikrát, jako když něco člověk pošle, a myslí to nějak, tak ten druhý to může pochopit úplně jinak. Že se tam ztrácí taková ta empatie.

Ten neverbální projev, že k tomu není, tak ten člověk to třeba úplně nepochopí správně. A myslíš, že tomu třeba napomáhají ti smajlíci? Že tam je ta možnost ho vložit. Jak to třeba vnímáš?

Tím to asi ... Mně, když někdo napíše bez nějakých těch smajlíků, tak já už to беру normálně. Já už na to nijak nekoukám, ale spousta lidí, si všímám, že to berou osobně, že když jim tam nenapišeš nebo nedáš toho smajlíka.

Že jim to vyznává hůř nebo že to je myšleno špatně nebo tak?

No, ano. Že už ty lidi jsou na to tak navyklí, že tak fungují. Ale mně to třeba tak osobně vůbec nepřijde. Já si spousta lidí píšu, aniž bych musela toho smajlíka použít, ale vím, že dost lidí to vnímá, že když ho nepoužiješ, tak že už je tam nějaká ta, že už to nemyslíš tak dobře. Nebo že nejsi tak naladěná příjemně.

Tak teď bych přešla k té první fázi, tedy k seznamování. Co si myslíš o seznamování prostřednictvím těch různých aplikací, jako je Tinder apod.?

No, je to o tom, že se člověk daleko snáz s někým seznámí, ale taky daleko snáz se s ním rozloučí. Že to je spíš takové urychlené, jako napsat si „ahoj“, někomu poslat fotku, takhle se seznámit, ale potom spousta lidí se s tebou osobně nechce sejít. Že je to spíš jen virtuální taková nějaká cesta, takový útěk od té reality, si myslím.

Že ten člověk už nedojde do toho dalšího kroku...

Ano, že ty lidi to tak většinou mají, že se chtějí seznámit jenom po písmenkách, a mít takový vizuál svého, ale vlastně ani do toho vůbec nechťejí jít.

A myslíš třeba, že to tedy berou jenom jako formu nějaké zábavy?

Ano, spousta lidí to tak vnímá. A myslím si, že to není jenom mladá generace nebo jenom střední věk, ale že už se to tak rozšířilo.

Tak ono, když to tak vezmeme, tak v minulosti byly seznamky vlastně spíše takové, že to nikdy moc nezmiňoval, že je na seznamce, zatímco dnes...

Dneska už je to spíš takový trend, bych řekla.

Zkusila bys říct, co jsou podle tebe nějaké výhody nebo nevýhody takového seznamování?

No, výhodou je, že prostě člověk neoslovuje nikoho na ulici, když má problém s komunikací tohoto typu, jako když není takto odvážný někoho oslovovat, tak v tomto to určitě spouště lidem pomohlo, urychlit si nějaké seznámení. A to je asi tak jediný přínos, co bych tomu asi tak řekla.

Že se tedy rozšířily ty možnosti pro ty stydlivější...

Ano, ti, kdo nemají tu komunikaci tak vyvinutou, aby někoho oslovovali kdekoliv, ať už v baru, na ulici, v kině, to už je jedno.

A ty sama jsi někdy používala nebo používáš takové aplikace nebo zkoušela jsi to?

Já jsem měla jednu aplikaci, ale teď ti vůbec neřeknu, jak se jmenovala (smích) ...

To nevadí.

A tu jsem měla asi dva dny. A to bylo formou toho, že se mi tam ukazovali lidi, kteří jako by měli zájem se seznamovat. Ale já jsem k tomu nedospěla, abych tímhle způsobem někoho oslovovala. Takže tento způsob jsem jako nevyužila, ale využila jsem seznamku, a pak vlastně následně buď e-mailem nebo WhatsAppem.

Jo, takže tam už jsi se dostala do nějakého kontaktu na té seznamce. A došlo k tomu, že jsi s někým navázala vztah, že jste spolu pak nějakou dobu byli?

Taky no, ano.

A když to porovnáš s nějakým vztahem, který jsi navázala normálně, že jste se potkali venku nebo tak...

Jestli to má jako nějaký vliv?

Byl tam třeba rozdíl v kvalitě nebo v délce toho vztahu?

To je těžko říct no. To se tak jako nedá asi úplně specifikovat. Já si myslím, že hodně lidí to dělá z nějaké zábavy, že se dokážou takto seznámit, mají to na chvíli, a pak zase jsou závislí na tom, že si budou psát s další osobou nebo s dalšími lidmi. A jestli je to jako jiný v tom, že se člověk osobně seznámí s někým někde, nebo když se seznámí na seznamce, jestli to má nějaký vliv potom dál, tak to si myslím, že to asi nějak extra neovlivňuje. To už záleží na pocitu toho člověka, hlavně jací ti lidi vlastně jsou, když se seznámí spolu.

A když to vezmeš, že teď je ten trend těch aplikací a tohoto seznamování s tou dřívější dobou, kdy to nebylo tak rozšířené, tak co je tobě osobně bližší, to osobní seznámení nebo to...?

Pořád určitě to osobní. Jako ono je hezký si něco s někým napsat po smskách, ale vždycky to člověk vnímá jinak po písmenkách než potom v tom osobním setkání, to drbání. Jako vždycky s tím člověkem mluvit, vidět, jak se u toho tváří, a jakým způsobem s tebou prostě komunikuje. Takhle ho nevidíš, takhle si ho můžeš jenom představit a můžeš si jen myslet, jak to ten člověk myslí nebo jestli ho to potěšilo, co jsi mu řekla, nebo jestli ho to naštvalo nebo jestli to bere normálně. Nemáš tu zpětnou vazbu od toho člověka, i když ti to napíše, tak to pořád není to pravé.

A myslíš, že se můžou tedy nějakým způsobem stylizovat, že vlastně tam není ten přímý kontakt a může třeba nějak promýšlet ty odpovědi, nebo myslíš, že to nehraje roli?

Jestli se stylizují potom do nějaké role? No, určitě. Spousta lidí to tak vnímá asi, že si vymýšlí něco, co není vůbec pravda, že se skryjí za ta písmena.

A setkala jsi se ty někdy s někým, že se ti jevil nebo vykresloval nějak, a potom jste se spolu setkali?

Ano.

Co se stalo?

Prostě mi ten člověk samozřejmě hned jako jsem pochopila, že to, co psal nebo jakým způsobem se prezentoval, tak s tím nemá vůbec nic společného, že je to pro něj jenom nějaká určitá hra, aby se zalíbil a mohl mít rychlejší seznámení nebo nevím, jak bych to, tak jako nazvala.

Že se tedy díky tomu snažil dojít k tomu prvnímu rande, jako ve skutečnosti...

Ale pak už sázet na to riziko, co to tedy jako udělá. Jestli to budu brát tak nebo s tím nebudu souhlasit.

A co třeba lidé kolem tebe, využívají třeba takové aplikace?

Ano, spousta. Myslím si, že nejvíce oblíbený je WhatsApp. Určitě, WhatsApp, Messenger, to je asi to nejvíc, co kdo jako využívá. Ty smsky už moc nikdo neposílá, každý má tu aplikaci WhatsAppu a jde přes ten WhatsApp.

A proč myslíš, že jsou teď tak oblíbené?

Tak zaprvé, když člověk může být někde, kde je online, aniž by to měl placený, tak asi z toho důvodu to taky lidé hodně využívají, že neutrácejí za smsky, a je to asi i rychlejší způsob než ta smska.

A uvažovala jsi někdy nad tím, že těm lidem vyhovuje, že tam vidí, že ten člověk odepisuje nebo že si tu zprávu přečetl, a ty smsky to nemají?

Asi jo, že lidi jsou v tom taková šmíráci, když to tak nazvu. Že se ti lidé dívají, jestli si ten druhý tu danou otázku, odpověď nebo čehokoliv se to týká, jestli si to přečetl. A podle toho potom reagují, určitě jo.

Takže myslíš, že to trochu vede ke „stalkingu“, že ti lidé jsou navyklí víc takto šmírovat?

No jako spíš se ujišťovat v tom, že ten dotyčný si to opravdu přečetl. Ta smska dneska přece jenom, tam něco napíšeš, a když ti ten člověk neodepíše, tak si to můžeš vzít, jako že si to nepřečetl hned nebo si to přečetl až za nějaké čtyři hodiny, dejme tomu. Ale u toho WhatsAppu tam se rychle ...

A myslíš, že to třeba potom ve vztahu vede k nějakému konfliktu, že to vyvolává konflikty?

Asi jo, asi jo. Taky se mi to stalo, že vlastně někdy jsem si to sama brala osobně, že si to ten dotyčný přečetl a měla jsem takový pocit, že zrovna má jako čas mi na to odepsat a neodepsal, tak mě to jako trošku zarazilo. Ale myslím si, že je to zase o té komunikaci. Pokud ti dva lidé spolu nebudou komunikovat normálně bez toho, aniž by s sebou měli telefon, prostě budou spolu mluvit a řeknou si a vysvětlí si, tak je to všechno v pořádku. A pokud spolu nebudou mluvit a nechávají to za zavřenými dveřmi a budou prostě spoléhat na to, že nějakým způsobem se dohodnou jinak, tak potom je ta atmosféra mezi nimi hustší a hustší. Všechno je vždycky jenom o té komunikaci, ta je jakoby prvotně v každém vztahu nejdůležitější. Nemyslím si, že to je jenom ve vztahu partnerském, ale celkově v rodině, s kamarády, i v pracovní sféře. Pořád je to o komunikaci, když ti lidi spolu nebudou komunikovat, tak samozřejmě ty problémy nastávají.

A když už jsme u té komunikace, tak ty sama jsi říkala, že nejvíc se používá ten WhatsApp a Messange. Když to vztáhneš buď na svůj současný vztah nebo nějaký minulý, to je jedno, tak nejčastěji jste komunikovali, když jste nebyli tedy spolu, nemyslím tu komunikaci tváří v tvář, ale právě že přes mobil, tak jste nejčastěji komunikovali jak?

To je různé, každý to má asi nějak hozené, ale povětšinou bych řekla, že spousta lidí využívá ten WhatsApp. Ale já jsem schopná používat jak smsky, tak WhatsApp. Nemám ten pocit, že bych prostě měla psát jenom s někým ...

A co třeba telefonování?

Jo, telefonuji. Jsou lidi, kteří radši zavolají a řeknou si to po telefonu, a jsou zase lidi, kteří ti radši budou něco vypisovat dvě a půl hodiny, než aby ti řekli „ahoj“ do telefonu.

Takže radši přece jenom ten telefon, protože tam slyšíš toho člověka, zabarvení hlasu ...

Přesně. A když je to někdo, s kým se chceš slyšet, tak mu radši zavoláš, tak to je, a když je někdo s kým se nechceš slyšet, tak je pro tebe snadnější cesta mu napsat. To tak vnímají, si myslím, asi úplně všichni. (smích)

Když to vztáhneš na to, když třeba lidé používají ty smartphony. Měli jste třeba nastavená nějaká pravidla, že tehdy si voláte nebo si píšete smsky na dobrou noc? Nemusí to být jako vyloženě řečené, že „od desíti do dvou si nebudeme volat, protože jsme v práci“, ale spíš že to vyvstalo z tradice.

Ne, já jsem to nezažila, že bych měla daný nějaký časový limit, kdy si můžu s tím člověkem komunikovat nebo ne. Já to beru, že když tomu člověku napíšu a on mi neodepíše, tak mi napíše, až bude mít čas. Nějak to neřeším. A samozřejmě pokud se jedná o něco akutního, na co potřebuji ihned odpověď, tak je pro mě řešení zavolat.

A vyvstaly mezi vámi někdy nějaké neshody kvůli používání toho telefonu, že ti třeba přišlo, nebo naopak tomu partnerovi, že jste moc na telefonu, nebo že místo toho, aby ses ty věnovala jemu nebo on tobě, že si třeba projíždí něco na internetu nebo podobně?

Jo, tak samozřejmě to lidi vnímají, že zrovna ... Ve vztahu jako takovém jsem si to neprožila, ale vím, že to takhle vnímá třeba moje rodina. Když přijedu a zrovna si tedy s někým píšu a trvá to, nevím, dejme tomu čtvrt hodiny, tak už jsou z toho takoví jako rozladění, že jsem přijela za nimi, a ne že jsem přijela s telefonem. No ale tak třeba něco zrovna řeším, byť je to blbost, ale pro mě je to zrovna takové, že bych to měla řešit.

Takže zatím spíš v té rodině, ale ve vztahu jako takovém jsi to nikdy nezažila.

Zatím jako ne. A myslím si, že ani já to nedělám, já s tím člověkem chci mluvit, nechci komunikovat po telefonu.

Jasně. Ale kdyby ti to třeba partner dělal, jak bys na to reagovala?

No, vůbec by se mi to nelíbilo.

A řekla bys mu to?

Určitě bych mu to řekla, že jestli chce být se mnou, tak ať nepoužívá ten telefon, jinak spolu nemusíme být.

Takže bys to rovnou řešila. A kdy by ti to třeba nevadilo, že ten telefon používá, byť jste spolu? Jako že třeba koukáte na TV a ...

A jeho to nebaví? Tak záleží asi v tu chvíli, co by tam hledal. (smích)

Takže by záleželo, co by dělal, že by se to odvíjelo spíš od toho než od toho, co zrovna děláte?

Ten telefon je takový strašný úkryt, skrytá nevěra a podobný nesmysly. Tak si myslím, že v tomto do toho lidi utíkají.

Když už jsme u toho, měli jste třeba přístup navzájem do toho telefonu?

To je pro mě tabu. Já absolutně respektuji soukromí druhého člověka a zažila jsem i to, kdy jsem byla v situaci, kdy jsem opravdu chtěla vědět, co ten člověk má za tajnosti, ale neklesla jsem tak hluboko, abych se mu podívala do telefonu, byť to bylo otevřený a měla jsem k tomu přístup. Pro mě je to prostě ... je to etika slušnosti, a to se nedělá.

Takže stejně to pak chceš i od druhých ...

A takto to vlastně učím i svého syna, že on nebude lézt do mého telefonu a já nebudu lézt zase do jeho telefonu. Samozřejmě, když někdo volá a ten dotyčný, blízká osoba, vidí, kdo mi volá, jako třeba moje máma nebo ségra, a můj syn, absolutně to neřeším, to zvedne. Ale pokud by to bylo na rovině, že má zákaz tohle dělat, ale přesto by to udělal, tak by mě to hodně naštválo.

Takže je to prostě tvoje území, tvoje soukromí a stejně tak opačně, tak aby to respektovali.

Určitě. Myslím si, že to potom ztrácí takovou důvěru mezi lidmi, když by začali toto dělat.

A když už jsme u té důvěry, tak vlastně na iPhonech existuje přímo aplikace pro sdílení polohy, pro Android má zase Google aplikaci ke stažení, a jde o to, že si spáruješ ty telefony a vidíš, kde ten druhý právě je. Co si o tom myslíš, slyšela jsi o tom?

Slyšela, a myslím si, že toto si tenkrát nastavil můj manžel na mě. A když jsem to pochopila, tak jsem byla hodně naštvaná, protože to bylo vlastně v době, kdy jsme se rozvedli, a on těsně asi před, než se to událo, tak mi to tam nastavil, bez mého vědomí, aby mohl zjišťovat, kde zrovna jsem, jestli chodím do práce nebo co dělám.

A co jsi udělal potom, co jsi to zjistila?

No, když jsem to zjistila, že to tam mám nastavené, tak jsem to vypnula.

A konfrontovala jsi ho třeba kvůli tomu nějak?

No, neměla jsem na to důkaz, že mi to zrovna udělal on, takže jsem to potom nechala být. Ale samozřejmě, myslím si, že je to dobrý asi pro rodiče s dětma, ale s jejich vědomím jim to tam nastavit, ne jim to udělat proti jejich vůli nebo aby o tom vůbec věděly. Tak je to o tom, ověřit si, jestli to dítě došlo do školy, i když je to relativní, telefon se může někde ztratit, není to stoprocentní, jestli je tam to dítě taky, ale je to pro ty rodiče nebo pro toho kdo to ... nebo i staří lidé to můžou mít, kam odejdou, aby se nikde neztratili. Ale nic se nemá využívat, je to v určitých věcech výhodou, ale pak samozřejmě jsou i věci, že se to může zneužít jako všechno dneska.

Právě může s k tomu někdo dostat... ale ve vztahu už ti to přijde jako moc?

Jako ve vztahu dvou dospělých lidí, tak pokud se na tom spolu sami nedomluví, že by si oba dva dali tuto aplikaci, aby oba navzájem věděli, že je vše v uvozovkách v pořádku, tak si myslím, že se nic neděje, ale pokud to dělá někdo za zády, že to tam nastaví, a takto ten dotyčný sleduje, jestli se ten druhý pohybuje v lokalitách, kde má v tu dobu být anebo ne, tak to se nedělá. To je prostě zase o tom šmírování.

Myslíš, že to vede třeba ke snížení důvěry?

Určitě, a když to ten druhý dotyčný zjistí, tak ta důvěra klesá.

Když se přesuneme dále k ukončení vztahu, tak co si myslíš o tom, když někdo ukončí vztah prostřednictvím telefonu?

Že je zbabělý. Už nemá s tím člověkem žádnou citovou vazbu a udělá to takovým zbabělým způsobem, ať se to týká nejenom partnerství, ale i kamarádství. Je to pro něj jednodušší cesta toto udělat a nevidět toho druhého, jak se tváří ...

Že vlastně nedojde k té konfrontaci, že se tomu snaží vyhnout. A myslíš třeba, že díky tomu, že teď tady jsou ty možnosti, že člověk může napsat, že třeba dochází častěji k tomu, že se ti lidé rozejdou?

Así jo.

Že se třeba i dříve odhodlají ten vztah ukončit, že z očí do očí by se třeba nerozešli, ale takhle ano.

Myslím si, že takto to hodně lidí využívá.

A tobě se to někdy stalo, že by se s tebou takto rozešel, že by ti napsal, zavolal nebo nechal někde vzkaz?

S tím, že já jsem ty vztahy v uvozovkách neřešila, že jsem to jako vždycky brala na takové té zábavě, tak jsem s tím člověkem přestala komunikovat já osobně. Ne, že bych mu napsala, že už se nesejdeme, ale prostě ta komunikace mezi námi nenápadně vyšuměla. Prostě jsem třeba já osobně cítila, že ten dotyčný není úplně jako můj ...

Takže tam nedošlo k tomu ukončení, ale spíš k vyšumění té komunikace, že vlastně jste přestali komunikovat. Tohle už jsem vlastně taky slyšela, že to začíná být nový trend, že lidé ten vztah neukončí, ale právě to nechají bez ...

Bez nějaké odezvy no.

Samozřejmě je to snazší, když se pak někde pravidelně nepotkáváte. A jinak bylo někdy to používání toho smartphonu důvodem rozchodu?

Mně se to nestalo.

A znáš třeba někoho, kdo by se právě z tohoto důvodu rozešel?

Osobně ne, ale už jsem o tom taky slyšela, že se to může stát. že ti lidé prostě komunikují pouze přes krabičku a osobně si nic neřeknou. Jsou takové fóry jako sex na světlušku apod.

(smích)

Neznáš? (smích)

Ne. (smích)

To znamená, že ti lidi vlastně spolu leží v posteli a každý se kouká na svůj telefon. Takže už kolují i takové fóry.

Tak to jsem neslyšela, ale už je to hodně rozšířené. Vy jste si třeba brali telefon do ložnice nebo jsi ho nechávala mimo?

Já telefon v ložnici mám, protože ho tam zaprvé nabíjím a zadruhé se s ním budím. Tím, že žiju sama, nemám teď žádný vztah, že bych s někým sdílela domácnost kromě svého syna, tak to nějak nevnímám, protože když mi někdo napíše v jedenáct večer a já jsem ještě vzhůru, tak mu klidně odepíšu. Ale teďka když se scházím s někým, tak bych to neudělala, že bych si s někým začala psát, když ten dotyčný bude u mě a někdo jiný mi napíše, tak mu napíšu, když se nejedná o nic akutní, tak mu odpověď pošlu až druhý den.

Jasný, nepodřizuješ tomu, teď jste spolu, tak se věnuješ jemu.

Přesně tak, i se stává, že si kolikrát telefon vypnu nebo vypnu zvuk aspoň. Aby mě to nerušilo a aby mě to nelákalo se aspoň podívat, kdo mi napsal třeba.

Tak to by bylo asi vše, já moc děkuji za pomoc.

ROZHOVOR Č. 5

Rozhovor bude na téma „Jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy“. Je to pro účely mé diplomové práce. Souhlasíš s nahráváním rozhovoru a jeho využitím pro tyto účely?

Ano.

Rozhovor je anonymní, nikde nebude uvedené tvoje jméno. V případě, že bych třeba citovala, tak to nebude použito ve spojitosti s tvým jménem. A nikam dál získané informace šířit nebudu.

Dobře.

V současnosti jsou ty smartphony přítomné v našem každodenním životě, máme je neustále při sobě. Myslíš, že to, že tady ta technologie je a je nám blízka, že to nějakým způsobem ovlivňuje třeba podobu nebo kvalitu komunikace lidí mezi sebou?

To určitě si myslím, že jo.

A konkrétně jakým způsobem?

Asi to bude velké zobecnění, ale myslím si, že velmi často to bude negativní vliv tady těch prostředků. Že mám pocit, že někdy lidé preferují více tady tu komunikaci než osobní kontakt, takže pak někdy vidím v restauraci, že lidé třeba sedí vedle sebe u stolu a místo toho, aby si povídali, tak každý kouká do svého telefonu a něco si tam píše nebo...

Že vlastně už je to čím dál rozšířenější, že třeba v párech to vidíš v těch restauracích...

Jo. Nebo vlastně to čím dál tím více nahrazuje tu komunikaci z očí do očí nebo tu přímou komunikaci nahrazují tady ty telefony, technologie.

Že se třeba už ani nescházejí ti lidé, ale už si jenom napíšíou?

Jo, jo a tím je to vyřešené. Přesně.

Ty máš osobní i služební telefon, tak nyní budu mluvit pouze o tom osobním. Kolik času myslíš, že strávíš denně vyloženě tím, že bys ho používala? Ne, že si ho pouze rozsvítíš, aby ses podívala, jestli třeba nemáš zprávu, ale fakt si projíždíš třeba nějaké stránky nebo používáš nějaké aplikace apod.

Včetně třeba Facebooku?

Přesně.

Myslím si, že třeba, nevím, tak dvacet minut denně?

A myslíš, že je to třeba v průměru nebo je to méně nebo více, kdybys to měla porovnat s ostatními lidmi?

(smích) S ostatními bych si myslela, že je to spíš méně než ostatní lidi.

Máš ten pocit z toho, že když vidíš, jak to ostatní používají?

Jo, myslím si, že to není tolik jako třeba jiní lidé nebo třeba mladší generace.

Nyní bych už přešla k té první hlavní části, a to je seznamování. Vlastně ten telefon se v dnešní době hodně využívá pro seznamování. Existují seznamovací aplikace jako je Tinder apod. Co si ty myslíš o tomhle způsobu seznamování?

No, já sama jsem to nikdy nevyužila. Chápu, že pro lidi v dnešní době je to způsob, protože je asi těžký se seznamovat v dnešní době nějak napřímo, ale úplně si nemyslím, že to je jako šťastná volba. Asi bych preferovala něco jako tradičnějšího.

Jako že někde venku někoho potkáš...

Jo, někde potkáš někoho a oslovíš toho člověka přímo.

A co myslíš, že jsou nevýhody nebo i výhody, když myslíš, že to není šťastná volba toho seznámení? Někaké konkrétní příklady.

Mně to přijde trochu povrchní, že člověk se rozhoduje na základě fotografie nebo prostě jenom něčeho, co tam ten člověk uvede, což je velmi často ... myslím si, že každý člověk má tu tendenci se tam prezentovat v co nejlepším světle, takže ten obrázek není úplný.

Že vlastně dochází k té stylizaci toho člověka, aby vypadal tak, jak by chtěl, ale pak to nemusí být úplně pravda?

Jo, jo. Přesně. A myslím si, že je to i dost časově náročné, než člověk by si projel, že je tam strašné množství těch inzerátů a než by to člověk všechno projel a nějak to protřídil. Nebo nevím, já si to tak nějak prostě představuji, že prostě to jako trvá, a potom komunikovat s tím člověkem, a nakonec si domluvit nějakou schůzku nebo nedomluvit.

Pak třeba zjistíš, že ta chemie tam není...

No, přesně.

Ty jsi tedy říkala, že ty to nepoužíváš, a co třeba lidé ve tvém okolí? Znáš třeba někoho?

Jo, tam znám některé lidi, kteří to používají.

Využívají to, je to oblíbené? A využívají to, že si chtějí třeba jenom pokecat nebo najít nějaký flirt nebo tam hledají i vážnější vztah?

Myslím si, že spíš vážnější vztah.

Takže tobě osobně, když porovnáš ty současné trendy, právě ty různé aplikace apod., s tím, když to tak řeknu, dřívějším seznamováním, že přesně jsi se někde s někým potkala, tak tobě vyhovují spíše ty dřívější formy seznamování?

Jo, myslím si, že jo.

A proč myslíš, že je to tak oblíbené i mezi tou mladší generací i obecně v téhle době?

No, obecně myslím si, že lidé mají méně času, takže ani netráví tolik čas někde venku nebo sportem, všichni se to prostě snaží vtěsnat, tak jdou prostě na hodinu do fitka týdně a mají to odbyté, místo toho, aby chodili na fotbal a do hospody a tak. No a myslím, že ta mladší generace, že už je to součást jejich životů dneska, že už to mají daleko víc v sobě, že už s tím vyrostli než třeba my třicátníci teď, kteří ještě si pamatují na dobu bez mobilů.

Že oni už mají ten telefon od malička, vyrostli s ním a jsou zvyklí ho používat.

Přesně, je to už taková běžná součást jejich života, bych řekla.

Tak když se potom podíváme už na ten vztah, ty jsi ve vztahu?

Ano.

Kdybys nebyla tak to vztáhneš na jiný, ale když jsi, tak to vztáhneš na tento, to je super. (smích)

(smích)

Jak nejčastěji komunikuješ s partnerem, samozřejmě kromě komunikace tváří v tvář, když nejste spolu, ale komunikujete přes mobil, tak co používáte nejčastěji?

Tak zprávami.

Jako klasickými smskami nebo...?

Jo, klasickými smskami.

Takže žádný WhatsApp nebo něco podobného?

Ne, moc ne. Tím, že jsme u stejného operátora a nemáme to zpoplatněné, tak používáme klasické smsky.

Vyhovuje ti to, nemáš s tím nějaký problém?

My si třeba fotografie moc nevyměňujeme, takže tam nevidím tu výhodu, proč používat ten Messenger nebo WhatsApp místo těch normálních zpráv.

A používáte častěji, že si píšete nebo si třeba i voláte rovnoměrně?

Spíš si píšeme ty zprávy, než že bychom si volali. Voláme si spíš, když je něco jako urgentního, ale častěji si píšeme ty zprávy.

A máte třeba nastavená nějaká pravidla nebo tradice toho, kdy třeba používáte/nepoužíváte ty telefony, když jste spolu nebo když nejste spolu, třeba že si voláte v tu a tu dobu nebo tak něco? Že by to třeba vyplynulo. Žijete spolu?

Jo, jo.

Takže sms na dobrou noc nebo tak to nic. (smích)

Ne, ne. (smích) ale tak jako máme zažitý, není to žádné oficiální pravidlo nebo tak, ale je to taková nějaká nepsaná domluva mezi námi, že třeba když jedu k rodičům, je to v Západních Čechách, je to mimo Prahu, tak že vždycky napíšu nebo teda zavolám, že jsem v pořádku. Když třeba nespím doma, tak se hlásím, že jsem dorazila na místo, jak to tam vypadá nebo co se děje.

A jinak třeba při jídle nebo tak, máte dané, že telefony jsou pasé nebo tak? Při těch společných aktivitách nebo to nějak neřešíte?

Ne, jako na jídlo na stolování to si docela potrpíme, takže tam prostě nemáme telefon většinou ani na stole třeba položený, takže to nepoužíváme telefony. ... Jako když nám ten telefon zvoní, tak většinou ho jdeme zvednout, to zase jo, není to tak, že bychom ignorovali telefonát, ale to proto, že je to většinou rodina a nestává se to moc často, takže víme, že to je třeba něco výjimečného nebo že to je něco důležitého. Takže to nepoužíváme, jediné co, tak že manžel občas vyskočí a jde si do mobilu napsat poznámku, protože je zapomětlivý a hodně si tam dělá poznámky (smích), takže to má povolené. (smích)

A vyvstaly mezi vámi třeba nějaké neshody kvůli tomu, že by ti vadilo, že teď to třeba používá, že s ním mluvíš a on se začne koukat do telefonu nebo i obráceně, že jeho něco rozčílilo nebo naštvalo, že jsi se mu nevěnovala podle něj dostatečně?

Myslím si, že moc ne. Jednou jsme měli takové období, že manžel se hodně zajímal o bitcoiny a to jako často něco hledal na tom telefonu, tak to jsem viděla, že na tom častěji jako je, ale tak to jsem mu třeba říkala „co tam pořád loví?“ nebo tak, ale nikdy to nebyla nějaká problematická situace.

A jak ti na to třeba reagoval, když jsi se ho ptala, co tam pořád dělá? Byl v pohodě nebo ho to pak třeba už rozčílilo nebo tak?

Ne, jako to bylo spíš v žertu z obou stran vždycky, si myslím. Ale jako myslím si, že oba jsme si byli vědomí, že prostě se tam něco děje. Jako že prostě já to vnímám, že to používá víc, a on si zase na druhou stranu uvědomil, že možná by s tím mohla jako ubrat trochu.

Takže došlo k tomu, že jste si to právě nějak vyjasnili. A kolik času myslíš, že třeba partner stráví na tom telefonu? Zhruba stejně jako ty nebo?

No, možná ještě míň, si myslím. On spíš používá počítač totiž. On tráví hodně času na počítači.

Takže vlastně ten telefon vůbec tak nějak ... a jak máte nastavený třeba přístup k telefonu toho druhého? Jako že jsou tam nastavené zámky nebo hesla, máte jako že povolený přístup nebo nemáte?

(smích) My každý známe sobě navzájem to gesto odemykací, ale do těch telefonů si neležeme. Jakože umíme si je tedy navzájem odemknout, ale nic tam jako neprohližíme. Že to je spíš, já nevím, kdyby mi třeba zvonil, no to je blbost ... ne, kdybychom třeba jeli autem a ten telefon se mi zamkne a já mu řeknu, jestli mi může něco zkontrolovat, tak to dokáže udělat.

Ale máte prostě důvěru, není to, že někdo má nastavené, že tohle je moje území a být jsme ve vztahu, tak jako...

Ne, to ne, ale piny si navzájem neznáme. Takže kdyby byl ten telefon vypnutý, tak já nejsem schopná mu ten telefon zapnout.

Takže jenom když je zamknutý. A třeba do nějakých aplikací nebo tak, to máte přístup navzájem nebo ne? Jestli třeba Facebook, jestli ho máš na mobilu nebo tak.

Já Facebook na mobilu mám, takže kdyby na to manžel kliknul, tak se do toho dostane.

Takže je to přihlášené?

Jo, jo, je to přihlášené, ale jako vím, že to nedělá prostě.

A kontrolovala jsi třeba někdy tajně telefon?

Ne, nikdy.

Neměla jsi ani nutkání?

Ne.

Tak to je super. Hezký. (smích)

(smích)

A myslíš, že on ti někdy kontroloval telefon?

Myslím si, že ne.

Ty máš, nemáš iPhone, ale iPhony už mají přímo v sobě aplikaci pro sdílení polohy mezi těmi iPhony a Google má aplikaci ke stažení pro Androidy, že můžeš sledovat, kde ten partner teoreticky je nebo kde je ten telefon, měl by tam být partner. Co si myslíš o takových aplikacích, jako že byste to měli navzájem třeba nastavené?

No, nevím. Pro mě je to trošku nový koncept tady to ... jako na jednu stranu mi to možná přijde dobrý, jako že víš prostě, jako že, jako bych to řekla, že tak nějak udržujete kontakt. Jo, že jeden o druhém můžete vědět, kde se zrovna nachází. Na druhou stranu už mi to trošku zavání stalkingem nebo něčím takovým.

Jo, že už ti to přijde za hranou?

Jo, jako v tom partnerském vztahu asi jo. Chápu třeba využití pro dítě, vlastně když člověk chce hlídat, kde se to dítě pohybuje, ale ve vztahu s tím dospělým si nejsem úplně jako jistá no.

Ti to přijde už bez důvěry?

Jo, a asi trochu moc mi to přijde.

Tak jo, přesuneme se k té poslední části, a to jsou rozchody. Co si myslíš, když někdo ukončí vztah prostřednictvím smartphonu? Že napíše sms nebo e-mail nebo přes WhatsApp... neudělá to z očí do očí prostě.

To mi připadá naprosto nepřijatelné. Myslím si, že je to hrozná srabárna ze strany toho člověka, který se rozchází, a přijde mi to jako velmi nevhodné to udělat tímhle způsobem.

A v jakékoliv fázi vztahu? Jestli ti to přijde třeba odlišné, když jsou déle ve vztahu nebo se třeba teprve pár týdnů scházejí nebo tak?

Jo, jo rozumím. No, já jsem to brala spíš pro nějaký dlouhodobější dospělý vztah nebo tak. Tak jako chápu, že asi teenageři, jestli to jako nějak často střídají nebo přesně, že se s někým seznámí, a pak jako zase spolu nechodí, tak tady by to asi byla varianta no, ale pořád mi přijde, že tyhle věci by se měly řešit z očí do očí než po telefonu.

A stalo se ti to někdy, že s tebou by někdo takto ukončil vztah?

Ne, nikdy.

A ve tvém okolí jsi se s tím třeba setkala? Že třeba s kamarádkou nebo kamarádem se takto rozešli?

To možná jo, ale úplně si nevybavuji tu konkrétní situaci nebo toho konkrétního člověka.

Ale tak jako spíš se to nevyskytuje u tebe v okolí?

Asi moc ne.

A myslíš si, že to je tedy snazší než osobní rozchod?

Jo, myslím si, že je. Myslím si, že to je jednodušší, že ten člověk tam nemá jakoby tu okamžitou reakci, prostě tam si napíšeš, co chceš ...

Že se vlastně vyhne tomu konfliktu, nebo ne konfliktu, ale té interakci?

No, přesně tak, nějaké té reakci, která je tam vždy až zpětná nebo jako zpožděná po těch zprávách. A myslím si, že člověk se cítí daleko hůř, když na tebe někdo jako křičí, nebo když se s ním bavíš z očí do očí, než když ti pošle nepříjemnou smsku.

A myslíš, že teď kvůli tomu, že tady máme ty technologie, že dochází k tomu rozchodu častěji? Že ti lidé se k tomu častěji odhodlají to ukončit nebo tak?

To nevím, spíš si myslím, že celkově ty vztahy jsou takové míň pevné nebo jak bych to řekla. A já tedy nevím, jak to mají ty mladší ročníky nebo tak, ale myslela bych si, že jo. To, že ti lidé si myslí, že ta komunikace po telefonu je na stejné úrovni, jako když s tím člověkem opravdu tráví svůj čas, tak si myslím, že ty vztahy nejsou tak pevné.

Že třeba rychleji se naváží, rychleji se rozváží, že je to takové konzumní?

Jo, přesně. Jo, jo, jo. Přesně tak.

A byl třeba smartphone někdy důvodem, proč jsi s někým ukončila vztah, že právě by byl pořád na tom telefonu nebo ...?

Ne.

A s tebou asi taky nikdy nikdo? (smích)

Ne. (smích) Já jsem takový oldschool hodně. (smích)

Vítám tě na výzkumném rozhovoru. Rozhovor je na téma, jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy. Je to pro účely mé diplomky, kterou dělám na Karlově univerzitě na Fakultě sociálních věd. Rozhovor je anonymní, a pokud bych citovala z toho rozhovoru, tak by to bylo uvedené pod pseudonymem. Rozhovor bude nahráván, s tím souhlasíš?

Souhlasím.

Ten rozhovor má tři hlavní části nebo oblasti. První je o seznamování s někým novým, druhá část je o vztahu a ta třetí se pak týká rozchodu. Nezáleží na tom, jestli momentálně jsi nebo nejsi ve vztahu, můžeš to vztahovat na svůj současný vztah nebo na své předchozí vztahy. Smartphony jsou v dnešní době nedílnou součástí našeho života a mají na něj velký vliv. Myslíš, že nějakým způsobem ovlivňují i podobu mezilidské komunikace obecně? Ať už obsahově nebo třeba formu.

Tak určitě. Myslím, že tím, že se tam dají dát smajlíci, že lidi už tolik nedbají na gramatiku, tak určitě se tím mění i ta forma. Se vytvořil vlastně nový způsob komunikování přes emoji.

Myslíš, že se tím třeba zhoršuje, že dochází k nějaké degradaci díky tomu? Že přesně lidé už neřeší tu gramatiku, více používají zkratky.

Částečně ano, ale spíš je to jako vývoj toho jazyka.

A ty sama, jakým způsobem píšeš, komunikuješ? Používáš přesně ty smajlíky atp.?

To je dobrá otázka, záleží na situaci. V pracovním chatu, protože mám pracovní chat, tak tam samozřejmě značně omezují používání smajlíků, co se týče potom na Facebooku, tak tam hodně používám smajlíky, co se týče nějaké správné gramatiky, tak to záleží na situaci. Nejsem „grammar nazi“ v tom smyslu, že by mi vždycky musel někdo napsat úplně spisovně nebo já že bych to dodržovala. Když je to potom veřejný jako status, tak jo, tam si dávám pozor, ale když potřebuji něco rychle sdělit, tak to neřeším.

Dobře, tak teď už přejdu k těm hlavním částem. V dnešní době jsou hodně oblíbené mezi lidmi, ať staršími či mladšími, různé seznamovací aplikace jako třeba Tinder apod. Co si myslíš o takovém seznamování?

Tak já mám osobní zkušenost se seznamkou jenom, která nebyla ve formě aplikace, ale ve formě stránky, takže, co každému vyhovuje. Jestli jim vyhovuje ten styl seznamování na Tinderu, který já tuším, jak funguje, ale nemám s ním přímou zkušenost. Když jim to vyhovuje, proti gustu žádný dišputát.

A proč myslíš, že je to teď tak oblíbené, že to nabylo na oblíbenosti? Protože když to vezmeme, tak ještě před pár lety, kdy to ještě nebylo tak rozšířené, tak seznamky byly spíše něco, s čím se lidé moc nechlubili. V dnešní době je spíš výjimkou ten, kdo něco takového právě nemá nebo to moc nepoužívá. Napadá tě něco, proč je to tak oblíbené?

Proč je to tak oblíbené... Tak zaprvé je tam spousta lidí, kteří v tom skrývají tu identitu svojí, ta anonymita toho, že mě člověk nevidí, tak mi nemůže být ublíženo v podstatě. Navíc, funguje tam nějaká selekce, aniž by se člověk musel dotazovat, když je tam napsané kuřák/nekuřák, počet dětí, zájmy, ta selekce to jakoby usnadňuje. Myslím, že ta pointa je, že to šetří čas, navíc, pro lidi, kteří se neseznamují lehce, neumí to vykomunikovat s lidmi je to výhodnější, než zajít někam do baru a tam někoho oslovit. Tam to odmítnutí je tváří v tvář a je bolestivější, takže...

Takže přesně, že je to výhodnější třeba pro lidi, kteří jsou spíše introvertní...

Myslím, že tam jsou více chránění, když prostě pak už s tím člověkem nechtějí komunikovat, tak prostě začnou ghostovat, a je to.

Ty jsi tedy říkala, že jsi to sama moc nezkoušela, ale znáš třeba lidi ve svém okolí, kteří to využívají?

V podstatě znám jenom pár lidí, co byli na tom Štěstí, a jinak se seznamují jinak.

A tobě osobně vyhovuje tedy více to seznamování klasické, že prostě se někde třeba potkáte nebo tě někdo osloví venku nebo tak?

Nedokážu říct, protože co se týče partnerství, tak jedno vzniklo na pracovišti, pár takových seznámení taky na pracovišti a vztah, ve kterém jsem teď aktuálně byl přes seznamku. Takže nedokážu říct, jaký je preferovaný, možná z toho pocitu tradice, z těch romantických filmů, že má člověk svoji životní lásku potkat tím, že do ní vrazí v obchodě... cokoliv (smích) tak možná to může ovlivňovat, ale nemyslím si, že jeden nebo druhý způsob by byl lepší nebo horší. Je to o tom, co každému vyhovuje. Někde jsem četla američtí vědci (ironie), ale věřím tomu, je teorie, že když se lidé seznamují přes seznamku, tak spolu vydrží déle, protože už hledají podle jistých hodnot, jistých kvalit, což ze začátku není vidět, když se člověk seznámí v baru, tak ho osloví třeba fyzicky ten člověk, je mu sympatické, ale nějaké životní hodnoty, to prostě nejsou věci, které se řeší na prvním, druhém, třetím rande. Zatímco, když to lidé berou přes tu seznamku a jsou tam upřímní, což je docela důležitý, tak dokáží vyhodnotit už do čeho jdou.

Vidíš, tak to jsem ještě neslyšela, že to vydrží déle. A už se ti to osvědčilo?

Tak s partnerem jsme tři roky (smích).

Tak to je super. A když už mluvíme o tom partnerovi, tak jak spolu nejčastěji komunikujete? Nemyslím samozřejmě tváří v tvář, ale když spolu nejste, používáte telefony, tak jestli třeba Messenger, WhatsApp nebo klasický smsky a tak. Co upřednostňujete?

Tak u nás jede nejvíc Messenger, Facebook primárně, smsky, ale skoro si netelefonujeme. Ale ten telefon dokážeme použít, i když sedíme vedle sebe, protože každý si listuje na svých oblíbených stránkách a posíláme si odkazy na vtipný věci. Takže asi primárně Facebook.

A proč si třeba tolik netelefonujete?

Protože můj přítel je velký introvert, extrémní, a nemá rád telefonování.

Ani jakože s tebou?

Ne vůbec, jemu to telefonování prostě nesedí, takže většinu telefonů, co je potřeba zařídit, vyřizují já a spolu telefonujeme, když se hledáme někde ve městě, nebo když je něco důležitého.

Jo, takže v nejnnutnějších v případech. Ale je to právě z tohoto důvodu, ne že vám to třeba vyhovuje víc, že si přečte, že teď píše?

Asi jemu jo, mně je to jedno, já jsem se přizpůsobila. Jemu vyhovuje to, že si to přečte a může podumat nad tím, co odpoví, protože mu záleží na tom, aby se prezentoval určitým způsobem, aby nevyzněl hloupě nebo tak, takže si dá rád načas s tou odpovědí, což při telefonu nejde.

A když jsi říkala, že si právě posíláte takhle, i když jste třeba spolu, ty odkazy nebo tak, máte třeba nastavené nějaké situace, kdy ti třeba vadí, že ten telefon používá, nebo naopak že jemu to vadí? Protože někdo má třeba nastavené, že teď máme jídlo, tak telefony jsou pryč, že někomu to vadí v nějakých situacích.

Hm, ne. My si dodržujeme svobodu, každý si dělá, co chce. A maximálně když chci, aby se věnoval mně dejme tomu, když to řeknu hodně expresivně, třeba potulit (smích), tak mu třeba ten telefon jenom vezmu a položím mu ho nebo mu ho nenápadně vystrknu z ruku nebo mu prostě řeknu „odlož to“.

A jak ti na to třeba reaguje? Je v pohodě nebo se třeba rozčiluje, že mu to bereš?

Tak záleží, možná někdy jakože zamňouká, když třeba četl něco zajímavého nebo potřebného k práci a já se netrefím. Nejenom, že na tom zkoumá Reddit a tyhle vtipné věci, ale hodně si čte k práci, když třeba odejde od počítače, tak ještě na telefonu sbírá informace. Tak když mu přeruším nějaký tok myšlenek, tak možná zabrouká, ale nikdy jako nekřičel nebo nebyl nepřijemný.

Takže žádné problémy kvůli tomu, že byste se třeba pohádali, že pořád používá ten telefon nebo tak?

Ne, ne vůbec. My jsme schopní si psát, když je jeden na záchodě a druhý v jiné místnosti (smích).

A tak jako nemáte nastavené, když to řeknu tak blbě pravidla, spíš, co třeba vyplynulo z toho vztahu, třeba že si píšete, bydlíte spolu?

Bydlíme spolu.

Takže třeba smsky na dobrou noc, a tak padají, ale jakože v tomhle smyslu něco, jako že když spolu nejste, tak si napíšete, že „dorazil jsem“ nebo... Samozřejmě není to psané pravidlo nebo tak...

Jo, jo, já přemýšlím. Určitě ze začátku jsem vyjádřila přání, aby mi chodil třeba aspoň smajlík, když mi nemá, co říct, tak jako aby mi aspoň jednou denně přišel smajlík nebo srdíčko, což jako dodržuje. A máme pravidlo, že já nepostuji, žádné fotky bez jeho svolení, to jako je jasný, že prostě na Facebook nejde jeho fotka, aniž by to schválil. A ještě jedno mě tam napadalo, ale teď si nemůžu vzpomenout... Já si možná časem vzpomenu, ale vím, že to vyplynulo z té situace. Jo, možná že když si řekneme „napíš mi, až dorazíš“, tak jako není to, že vždycky, ale když třeba odcházím do práce a řeknu mu „napíš mi“, tak jako jo. To si většinou řekneme, to není jako automatické.

A když takhle trávíte i spolu ten čas na telefonu, tak kolik času myslíš, že trávíš na smartphonu? Myslím, vyloženě používáním, ne že ho jenom rozsvítíš, jestli ti někdo napsal, ale třeba projíždíš Facebook nebo tak?

No, otázka je, jestli se do toho počítá i pracovní?

Ne, pracovní ne. Jenom soukromé věci.

To je jako různě denně, ale když to hodně přeženu, tak kolem těch dvou hodin.

A partner?

Ten je furt. Ten, když není u počítače, tak je na mobilu. (smích)

A přijde ti třeba někdy, že ho používá až moc, že bys chtěla, aby ho používal méně? Teď nemyslím z toho pracovního hlediska, ale když si hledá něco pro zábavu nebo něco, co ho zajímá.

Ne. Mně to nevadí. Jako když to přeženu, dejme tomu, že je to nějaký koníček jako jiné. Pro mě je to stejné, jako kdyby koukal na televizi nebo si četl noviny nebo cokoliv.

Jo, takže to vůbec neřešíš.

Vůbec.

A jak máte nastavený přístup k telefonu, že víte třeba heslo nebo přihlášení do té aplikace? Že teoreticky, kdybyste chtěli, tak se můžete podívat tomu druhému na nějaké účty.

Máme. Mám přístup do jeho telefonu, on má tedy jeden služební a osobní zároveň. Mívala jsem tam nahraný i vlastní otisk, ale ono se to musí pravidelně měnit a nebaví nás to furt nastavovat, takže vím PIN. A myslím, že kdyby, nejsem si jistá, jestli si pamatuje můj PIN, ale kdyby se na něj zeptal, tak mu ho řeknu, a ty aplikace tam necháváme přihlášené.

Takže nemáte vůbec problém.

Ne, vůbec ne. Já mu třeba řeknu, že mu čtu přes rameno, když mu třeba píše ségra a na něco se nás ptá. Tak mu nakukuji přes rameno, takže v pohodě. Není to jako, že ne prostě nekoukej mi do Facebooku. Většinou my se ani nemáme potřebu si prosmátřávat poštu. Když mu ze srandy řeknu „co ti píše, co ti píše“ „tak si to přečti“, jo není tam žádné schovávání.

Takže jsi ani nikdy nekontrolovala telefon bez jeho vědomí? Nemyslím teď jakože z legrace, ale...

Rozumím, rozumím. Ty jo, jestli možná na začátku, že jsem chtěla vědět, co o mně nějak napsal, ale nejsem si jistá. Jako určitě to není tak, že bych mu to prosmátřávala, jako jestli si s někým nepíše.

Ale spíš, že tě zajímalo, jestli tě někde někomu nepopisoval?

No, ale jako ani si nedokážu vybavit tu situaci, takže je možný, že mě to teď napadlo, ale neudělala jsem to. (smích) Ale nevím o tom. Nevím, že bych to vědomě udělala.

iPhony mají v sobě aplikaci pro sdílení polohy a Androidy mají aplikaci ke stažení, že si vlastně propojíš ty dva telefony a můžeš vidět, kde podle GPSky je ten telefon toho druhého a teoreticky tedy i kde je ten přítel. Slyšela jsi o tom někdy?

Je to možné, ale nemám to jako v aktivní paměti.

No a z tohoto hlediska, co si o tom myslíš? Kdyby to po tobě třeba chtěl partner nastavit, že by chtěl vědět, kde jsi.

Já bych si to asi nastavila, protože on by to neměl kvůli tomu, že by mě chtěl špehovat, ale on stejně ví vždycky, kam jdu. My si všechno říkáme. Ví, že jsem tady dneska. Ale asi by to chtěl pro nějaké moje bezpečí. Kdybych třeba jela někam na výlet, jakože se občas stane, že jedu někdy někam sama, tak aby věděl, kde jsem, kdyby se něco třeba stalo.

Takže jen z nějakých takových důvodů. Takže by ti to nevadilo navzájem si to nastavit?

Hm, ne. Jako u něj je to jasný, on je většinu času doma, pracuje z domova, takže tam je to úplně zbytečné to nastavovat. (smích) Ale nevadilo by mi to nastavit, protože vím, že by měl nějaký racionální důvod, ne že by byl nějaký majetnický. My si říkáme, kde jsme, a když jdeme někam ven s někým, tak my to víme navzájem.

Co se týče toho ukončování vztahu, tak ukončila jsi někdy vztah tím, že bys napsala smsku nebo zprávu někde na WhatsAppu?

Ne.

A někdo s tebou takhle?

Ne.

A co si myslíš o tom, když to někdo takhle udělá? Že se nerozejde z očí do očí, ale napíše zprávu na Messengeru nebo tak.

Přijde mi to jako projev neúcty k jiné lidské bytosti. Tohle se prostě nedělá. Myslím si, že i když si spolu vyjdou párkrát, pořád si to zaslouží kontakt mezi čtyřma očima. Pro mě se tohle prostě nedělá.

Takže ani délka, když se třeba viděli třikrát, tak pořád by to podle tebe měli ukončit z očí do očí?

To jako, když se viděli třikrát a ona už jako věděla na třetím rande, že z toho nic nebude, tak mu to má říct rovnou, a ne prostě čekat. Jestli jako čekala, že nějaké rande dopadne lépe nebo hůře, prostě už je to nějaká časová investice a podle mě člověk cítí, jestli to někam může směřovat nebo ne. A kdyby zjistil, že ne, tak mu to má říct, i kdyby to bylo první rande. Stalo se mi, že na prvním rande jsem si říkala ne ne. Ale ne, že zavoláme si, a pak jako ghostovat nebo „fuck off“ nebo cokoliv. Podle mě je to strašně namyšlený.

A stalo se to třeba někomu ve tvém okolí?

Já přemýšlím... Spíš to nebylo jako že... no to ghostování, co si matně vybavuji, tak že se někomu přestal ozývat. Ne že by napsal nějaký smsky „je mezi námi konec“, ale prostě se přestal ozývat. Nebyl to jako vyloženě nějaký vztah, bylo to jako randění.

To už se právě taky párkrát objevilo, že možná častější u lidí, co spolu nejsou tak dlouho, tak že ta komunikace spíš vymizí, než že by si vyloženě třeba napsali.

Tak jako otázka je, jak moc do toho investovali. Jestli si třeba psali, tak jako napsat mu, už si s tebou psát nebudu (smích), tak chápu, že to tak nechají vyšumět, ale jestli už spolu byli venku někde... Nevím no, jako aspoň zavolat, ale napsat smsku nebo prostě je to nějaká větší vzdálenost a nemůžou se vidět, tak zavolat.

A myslíš třeba, že to lidi dělají, protože je to snazší než ta konfrontace s tím člověkem? Že tam nemají tu přímou reakci na to.

Já si myslím, že jo. Zprv je to pohodlnost, možná sobeckost. Možná se bojí toho vidět, že někomu ublížili, proto se chtějí vyhnout té vinně. Že tam už je zase přímá, že rozbere holku, tak to vidí, ale když jí napíše smsku, tak si může říct, je v pohodě. Prostě z nějaké pohodlnosti, sebestřednosti.

A myslíš, že právě v dnešní době, když všichni mají ten telefon a Messenger, WhatsApp apod., že třeba dochází k těm rozhodům častěji? Třeba se odhodlají k těm rozhodům dřív, protože si řeknou, že jenom napíší, nesejdou se s tím člověkem.

Na to nemám data na vyhodnocení, ale nemůžu to vyloučit. Nevím. To, že se rozcházejí víc, si nemyslím, že by bylo způsobené smartphony (smích), ale spíš tou dobou. Tím, že se dá všechno strašně rychle nahradit, cokoliv se rozbije, telefon, cokoliv. Člověk jde, může si koupit novou. Dřív to tak nebývalo, lidé si věci vážili, elektronika vydržela léta, desítky let, lidi to opravovali. A ten princip starání se o věci se projevil do toho starání se o lidi. Ne, že při prvním problému hned rozvod, hned rozchod. Všechno se dá nějak vyřešit. Nevím, jestli teď mají lidé pocit, že jsou středobodem světa, a že mají spoustu možností, a že si zaslouží to nejlepší, a pak mají pocit ukřivdnosti, že se jim to nedostává.

Ten konzumní způsob.

Já si myslím, že to je spíš tou dobou než nějakými technologiemi, protože to jsou jen prostředky.

A poslední věc, byl smartphone někdy důvodem, proč jsi s někým ukončila vztah, nebo naopak někdo s tebou?

Ne.

Tak já moc děkuji.

To bylo vše? Tak já jsem na všechno říkala ne. (smích) Já jsem takový netradiční vzorek.

Já tě vítám na rozhovoru. Ještě jednou děkuji z tvou ochotu zúčastnit se. Je to tedy na téma „Jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy“, je to pro účely méjí diplomky, kterou píší na Fakultě sociálních věd na Mediálních studiích. Je to určeno jen pro tu diplomovou práci, nikam dál se to šířit nebude. Rozhovor je anonymní, když to budu třeba citovat, tak nikde nebude uvedené tvoje jméno nebo tak. Rozhovor bude nahráván, souhlasíš tedy s účastí a nahráváním rozhovoru?

Ano.

Děkuji. Vlastně v současnosti jsou smartphony nedílnou součástí našeho života a ovlivňují různé jeho aspekty. Myslíš, že to má třeba nějaký vliv i na mezilidskou komunikaci? Ted' myslím jako obecně, ne jenom v těch partnerských vztazích. Ať už na formu nebo po obsahové stránce. Napadá tě něco?

Jo, určitě. Napadá mě, že to ovlivňuje, když si dávám třeba něco na Instagram, tak žiji v tom, že tam mám všechny kamarády, a pak už jim nemusím všechny věci říkat. Že třeba jak jsem se někde měla, tak už se tolik jako neptám, třeba proto, že už jsem viděla nějaké fotky nebo takhle, že pak ti lidé už to viděli, tak už se třeba pak neptají, jak se měli na dovolené.

Že vlastně se třeba zužuje ta konverzace třeba tímto, že člověk už má přístup k těm dalším...

No přesně. To mě třeba napadá, že o tom by se bavili víc, kdyby nebylo třeba sociálních sítí. Nebo já nevím no, co by to ještě mohlo být.

Myslíš třeba, že z hlediska té formy to má vliv třeba na gramatiku nebo na to, jak lidé píšou? Jestli se to třeba zlepšilo, zhoršilo kvůli tomu nebo to na to nemá vliv?

To si nemyslím, že na to mělo vliv. Tak jako samozřejmě, ale to už začalo, když jsme... když začalo to začalo, nevím, co to bylo, ICQ a takhle, tak jako vždycky ty zkratky a tohle. Možná to mělo vliv na takové ty poangličtěná slova, které se používají víc při chatování, ale pak to začali lidi používat i v normální mluvě.

Jako že přebírání těchto slov...

No no, jakože přebírání, to dělají i v těch... třeba kluci, kteří hrají hry, tak se tam používají nějaké zkratky a oni to pak používají normálně, když se baví jako naživo, místo toho, aby to používali jenom v té hře. Takže se to také přenáší do toho mluveného slova, si myslím.

A komunikace je právě důležitou součástí při navazování těch vztahů. V současnosti je právě hodně ten trend seznamování přes ty seznamovací aplikace apod. Co si myslíš o seznamování tímto prostřednictvím, tímto způsobem?

No, jelikož na to píšu taky práci (smích), tak jako teď se o tom dozvídám čím dál tím víc a myslím si, že ohledně těch internetových seznamek je kolem toho takové jako stigma, že se lidé pak stydí říkat, že se seznámili třeba přes internet, že to je takový jako... Nevím, jestli úplně Tinder, já zase neznám nikoho, kdo by se seznámil přes Tinder, ale je to takové hned, vede to k více otázkám, si myslím. Když jako řekne člověk, že se seznámil třeba přes Tinder, že to vede k více otázkám, že se lidé budou více vyptávat, než kdyby řekli, že se seznámili třeba v práci. Že to vede jako, možná i ke zvidavosti těch dalších lidí. A já nevím, já bych se ani nedivila, kdyby se lidé styděli říct, že se seznámili přes internet. Možná, jestli ten Tinder už je takový modernější, tak už to není tak stigmatizující.

A myslíš třeba, že se to třeba už neuvolňuje, když je to tak rozšířené mezi těmi mladými? Ted' nemám na mysli jenom Tinder, určitě je toho víc.

Nevím. Jako určitě jo, ale myslím si, že se s tím pořád takový negativní pocity jako pojí. Ale určitě se to jako zlepšuje, to si myslím, že jo.

Že už to není přeci jen tak nahlížené, že je to něco...

No jasně no. Tak jedno je jako seznamka, možná jako internetové seznamky, to zní, jako že tam budou hrozní úchylové pro mě osobně (smích). I když jako na tom Tinderu taky můžou být. Tam se zase říká, že to je jenom na sex.

A ty osobně si zkoušela nějaké ty seznamovací aplikace?

Jo, Tinder jsem zkoušela. Chvíli.

A co si o tom myslíš? Máš z toho ten pocit, že je to seznamování jenom pro sex?

Ne, to si nemyslím. Jako třeba tady v Praze je tam hodně cizinců, který jsou tady ve většině případů asi na dovolené. Takže tam jako, jestli já nevím, tam byla, no polovina asi ne, ale tak třetina z těch všech kluků, co jsem tam viděla byla jako určitě cizinci. Takže tam jako je hodně cizinců. A to se mi stalo, že mi kluk napsal, že zítra už odjíždí, a že to prostě nebude okecávat, a že jestli se chci potkat na skleničku, a pak jako sex. Tak jsem mu odepsala, jestli si děláš srandu, a jestli si myslí, že mu na to někdo skočí. To jsem teda docela čuměla.

Takže to je takové otevřenější, potom třeba ti lidé.

Možná jo no.

Tím, že to není už přímá konfrontace, komunikace...

Tak jako já jsem se tam bavila s nějakými lidmi a vždycky to začíná tak jako normálně, i kdyby to bylo, já nevím, na Facebooku se seznámili nebo přes Instagram. Třeba to jsem jako... to taky vím, že se někdo seznámil přes Instagram. No mám kamarádku, a pořád spolu chodí, on si ji jako našel přes Instagram, asi přes nějaké společné kamarády. Tak jako chodí spolu už dlouho. Ale ne jako, asi záleží na člověku, jak někteří ti lidé tam jsou jenom proto, ale to si nemyslím, že to bude třeba tak půl napůl nebo nevím no. Mě se tam jeden kluk mi to takhle napsal, ale spousta lidí se ani neozve. A jak jsem byla spíš pasivní, že jsem nepsala první, tak spousta těch kluků ani nenapsala. Tak jako oni tam musí být aktivní, aby se udělala ta shoda, takže tak nevím, prostě nenapsali. Jako s pár kluky jsem si třeba psala, s nějakými cizinci. Pak tam byl jeden Čech, a tak jako ti byli jako v pohodě, že to začínalo jako „jak se máš, co vlastně děláš“ a takovéto odkud jsi a tak.

No a jaké jsou podle tebe třeba výhody a nevýhody takového seznamování? Třeba to, že píšou vyloženě otevřeně jako jedna z věcí, že to rovnou vybalí. (smích)

Jsou tam divní lidé. Jako divní lidé tam můžou být a co ještě... Nevím, je tam takový jako výběr asi víc než jako... a hlavně je tam něco takového, že víš, proč tam ti lidé jsou, že to není, jako kdyby ses šla s někým seznamovat, a pak jsi zjistila, že je zadaný třeba. Jako neříkám, že tam nemůžou být zadaní lidé, to samozřejmě můžou, ale je to takový jako jasný. No, nebo buď tam jdou jako za sex nebo tam jsou třeba za... prostě tam jsou za seznámením, takhle. Takže to tam je jasné, a to je jako výhoda, že víš, proč tam ti lidé jsou, a nemusíš po tom pátrat, jestli jsou zadaní nebo tak, že jo. A nevýhoda... tak určitě tam můžeš potkat lidi, se kterými jako nemáš... že když se setkáváš třeba přes kamarády, tak víš, že máte přeci jenom něco třeba společného, že tady to může být jako míň společných věcí nebo...

Že o něm nevíš třeba tolik? Že je to takové víc povrchní, že jdeš podle vzhledu, že vidíš fotku a...?

Tak jako určitě je to povrchní, ale to si myslím, že je povrchní i normální seznamování. Většinou co jdeš, tak první, co tě na tom člověku zaujme je většinou vzhled. Akorát tady většinou, jelikož si vybíráš podle fotky, tak to působí hodně povrchně, což je asi pravda no, ale... Tak jako to je první výběr, to je první krok. Pak pokud jsi s tím člověkem, pokud tam jdeš tedy za vztahem a nerozumíš si s tím člověkem, když si s ním píšeš nebo se s ním pak setkáš, tak jako to už je jiná věc, že jo.

A takže tobě osobně je sympatičtější co v tom seznamování? Že tě třeba kamarádka s někým seznámí nebo spíš, že se podíváš na nějakou tu aplikaci?

Já jsem nikdy moc jako nerandila, protože jsem chodila od 16 s klukem, se kterým jsme se teda rozešli a teď jsme se dali zase dohromady. Mezitím jsem se teda koukala na Tinder, ale to spíš bylo jako asi, ne že bych si tam chtěla někoho najít, ale spíš na zvýšení sebevědomí, že se někomu líbím nebo tak. Takže já jako ani moc nevím, já jsem se ani nikdy nesetkala s tím, že by mě někdo jako seznamoval, protože my jsme se potkali s tím svým přítelem ve škole na školním výletě, takže jako ve škole a nebylo tam nic moc, že by mě někdo jako seznámil s někým.

Takže žádné preference, že bys třeba radši hledala někoho na internetu nebo...?

Ne. Jako asi bych radši vyhledávala osobně, že je asi lepší začít tím osobním rozhovorem než přes ten internet, protože vidíš líp, jaký ten člověk je, a jak se chová. Že přeci jenom na tom internetu se může chovat jinak. Má tam čas na rozmyšlenou a může to být pak mnohem větší debil, než třeba je... nemusí tak jako vypadat a... nebo jako...

Že se pak třeba stylizuje, jak chce vypadat?

No třeba, lidi se jako upravují a nemusí tak ve skutečnosti být. Takže si myslím, že když se s ním prvně potkáš osobně, tak že to bude lepší, ale obojí asi jde, ale já bych preferovala to osobní no.

A tedy ty jsi říkala, že kamarádka se seznámila přes ten Instagram, a lidé ve tvém okolí třeba využívají ty aplikace nebo se spíš seznamují v tom běžném životě, že by narazili na partnera?

Já vím, že moje ségra ho využívala a seznámila se s pár kluky, ale nakonec se seznámila s nynějším manželem na firemním večírku. Takže ho využívala, ale nevyšlo to, a nakonec se seznámila s někým osobně no. Ale jako znám pár, ale spíš než mého věku, protože mně je 21 nebo teď mi bude 22, tak jako ve svém okolí já mám hodně kamarádek, co jsou zadané, a když jsem se ptala, tak moc jako z nich to nevyužívá, protože jsou zadané většina z nich. Pak ale moje ségra, té je teď 29, tak ta má jako kamarádky, které to využívají, že tam jako víc. Nevím, jestli je to tím, že to přišlo, když já nevím, tak většina mých kamarádek je teď ve třetíku na bakaláři, a ten Tinder teď běží třeba pět let nebo tak, takže jsme byly ještě na gymplu, takže jako tam asi nebyla ta prvotní zvědavost, co to vlastně je. Že ta ségra a ty její kamarádky, že tam to bylo možná víc populární a možná proto to více využívají. A taky je jich víc nezadaných. (smích)

Tak to má na to určitě taky ten vliv. (smích) A proč myslíš, že jsou třeba mezi těmi lidmi tak oblíbené? Že třeba je to rychlejší, někomu to může šetřit čas nebo...

Může to šetřit čas, ale pak jako stejně se s tím člověkem pak musíš někde potkat, poznat ho. Je to takový jako, co můžeš dělat ve volné chvíli, v metru úplně ne, ale když jedeš v tramvaji, tam je signál. Jedeš v tramvaji a swajpuješ.

Jako pro zábavu nebo pro zabití času?

No, pro zábavu jen tak. Zabití času, nemám co dělat, tak začnu tady být na Tinderu nebo... já nevím no, proč je to tak populární, že se můžou třeba snadněji seznamovat s cizinci, jestli třeba někdo chce se s někým bavit nebo tak. Jako taky tam měl někdo napsané, když jsem to viděla, nějaké kluky, že měli napsané něco jako, dejte nám tipy, co dělat v Praze. Třeba to můžou používat jenom proto, že chtějí potkat někoho lokálně a nemusí to být hned za vztahem.

Jasný, že chtějí poznat třeba někoho místního.

Třeba, třeba. Kdo jim pomůže dát tipy třeba na bary a tak.

A ty jsi říkala, že jsi ve vztahu, tak jak spolu nejčastěji komunikujete? Nemyslím samozřejmě komunikaci, když jste spolu, ale když spolu nejste, tak jestli smsky nebo právě nějaký WhatsApp...

Přes Messenger.

A proč zrovna Messenger, má to nějaký vyloženě důvod proč ho preferujete nebo prostě to tak jenom vplynulo?

Já nevím, tam jsme si asi začali psát před pěti lety. No, a já jsem pak jako nějak... já nevím, protože... já přemýšlím... No tak smsky nevyužíváme, možná kdybychom měli oba iPhone, tak by to šlo, protože tam jsou ty iMessage a můžeš tam posílat i fotky. Kdežto jako normální smska, MMS by bylo něco navíc, takže ten Messenger je z toho důvodu jednodušší.

Takže kvůli tomu, že si tam můžete posílat ty fotky a tak?

No no no. Takže možná jako proto. Ale já jsem pak v jednu chvíli, jak tady vplynulo najevo, že se kradou ty data z toho Facebooku, tak jsem si chtěla, stáhla nějakou jinou aplikaci, která měla být bezpečná. Ale tam bylo blbý, že jsme si psali jenom my dva spolu a nikdo jiný ji neměl, takže to akorát zabíralo místo a využívala jsem ji jenom jako pro něj, a ne pro nikoho jiného. Takže na to Messengeru jsou jako všichni většinou.

Jasně, takže tam můžeš napsat rovnou i někomu dalšímu.

No no no. Takže si myslím, že proto. A pak jako voláme si.

Takže tyhle dvě asi nejčastěji?

No no no.

A třeba máte nastavená, ne pravidla, to zní tak jako blbě, ale že vám třeba z toho vztahu vplynulo... Bydlíte spolu?

Ne.

Nebydlíte, tak víš, že jste třeba zvyklí si psát na dobrou noc smsku nebo ráno, že si napíšete? Víš takové jako tradice?

Na dobrou noc no, to jako každý den.

A třeba čas, kdy si můžete zavolat nebo tak?

Ne, to většinou se neřeší. Já zavolám, on mi řekne, že třeba nemá teď čas, že nemůže, že se kouká teď na fotbal.

Takže spíš, že máte takovou zvyklost, že si píšete na dobrou noc.

Na dobrou noc no. Jako ráno ani tak ne, protože nevím, to pak jako většinou v průběhu dne, když někdo něco má zajímavého. Většinou odcházíme od toho, že si musíme napsat ráno jenom proto, když si pak nemáme co říct, když se nic neděje, tak jako to mi pak přijde takové blbě, že si pak napíšeme jenom „Ahoj, jak se máš v práci?“, a co dál, nic dobrý no. (smích)

A kolik času myslíš, že strávíš používáním smartphonu? Vyloženě, že jsi třeba na Instagramu nebo tak.

Hodně. Až moc, nechci to vědět. (smích)

Netipneš si?

... Já nevím, ono je to těžký odhadnout, protože to není... je to jako přerušovaně. Ale já si myslím, že třeba čtyři hodiny určitě, možná i pět.

A přítel?

To záleží, jestli je v práci nebo ne, ale myslím si, že to bude podobné.

A když jste třeba spolu, tak trávíte i čas, že jste na telefonu nebo se věnujete sobě?

Jako snažíme se oba, že jako ne, ale většinou třeba když někdo napíše jednomu z nás, že třeba odepisujeme. Ale stává se to, třeba teď naposledy, když jsme se viděli, tak já jsem někomu odepisovala, protože já jako mám takovou tendenci vždy, když mi někdo napíše, tak se podívat, kdo to je, jestli to třeba není něco důležitého, jestli to nejsou třeba rodiče nebo já nevím, něco prostě. A on mi pak jako vynadal, jestli bych se nemohla věnovat jemu, že jo. A takhle. Ale snažím se nebýt na tom telefonu, ale ujede to občas.

Takže došlo k tomu, že mu to vadilo?

No určitě. Mně to taky vadí, když pak jako... Já nevím, je těžký jako odhadnout, co se tam zrovna děje, když jako nevíš a vidíš, že ten člověk je na tom, a ty tam sedíš a nic neděláš a on je na mobilu, tak je to jako takové trapné, že jo, a blbě vůči tomu, co nedělá nic.

A jak se třeba cítíš, když je na telefonu a nevíš si tě?

No, jako štve mě to, protože tak jako jsme spolu, nebydlíme spolu, tak když jsme spolu, tak máme být spolu, že jo. Ale chápu, že když mu někdo píše, tak pokud mu pošle jednu zprávu, a pak to nechá být, tak to je v pohodě, to mi nevadí, ale když je tam pak déle, tak už je to jako otravné.

A ty jsi říkala, že ti řekl, že ho štve, že jsi na telefonu, a pohádali jste se kvůli tomu nějak více nebo jste si to jenom nějak naštvanejši řekli, ale jinak v pohodě?

No, to spíš jen naštvanejši řekli, ale jako nebyla kvůli tomu žádná hádka. Ne kvůli mobilu ne, to ne.

A kdy ti tedy nevadí, že na tom telefonu je? Jenom když jako tedy jednou odepíše, ale jinak prostě ne, ať si všímáte sebe navzájem?

No.

A máte třeba přístup k telefonu toho druhého, že víte třeba heslo?

Ne. Měli jsme dříve, teď už ne. Já nevím, spíš to, on se se mnou rozešel kvůli tomu, že se dal dohromady s jinou holkou, takže to mě hnedka napadlo, když jsem viděla o čem má téma, že mně třeba vadí, že on má tu holku, teda už s ní není, ale on ji má pořád v přátelích na Facebooku. A on si ji prostě nechce odstranit, že by to bylo trapný, protože by to viděla, že se jako vlastně rozešli v dobrém, a pak by viděla, že ji nemá v přátelích. Jako a mně to prostě vadí, a to byla jako... to už jsem byla naštvaná a vedlo to k hádce, protože to mi vadilo, že jí má v přátelích, a prostě nechci, aby ji tam měl. A to já jsem jako normálně nežárčila, ale ona mě...

A nechce si ji teda odebrat, pořád ji tam má?

Ne, má ji tam. Protože on něco, že jí koupil nějaký dárek, teď nevím k čemu, a že jí to ještě nepředal, a že až jí to předá, tak si ji může odebrat.

Tak to chápu, že tě to štve.

Tak to mě štve no. Ale jako nemáme přístup. Měli jsme dřív, teď už ne. Ale mně to asi nevadí, já mu věřím, nemám potřebu. Jako já nejsem nějak extra žárlivá, jenom na tuto holku, tak to je asi docela pochopitelné, ale jinak nemám potřebu se mu koukat do zpráv. A myslím, že ani on by neměl. A jako už jsme několikrát, že třeba jsem byla u něho na mobilu, a tak jako jsem se koukala s kým si píše a on tam vedle mě sedí. A on dělá třeba to stejný u mě.

Takže s tím nemáte problém?

Ne. Tam třeba místo toho, když se třeba podívá, s kým si píše, tak jako nekouká se, co si píšeme, ale třeba se zeptá, co si píšeme. Takže ne že by se koukal sám, ale zeptá se mě.

Když už jsme u té důvěry, tak existují aplikace na sdílení polohy, Android to má ke stažení, iPhone můžeš propojit mezi sebou.

Android to má taky jo, tak to mi ani neříkej. (smích)

No, nemají to jako v sobě ty telefony, ale můžeš si to stáhnout. Takže víš, o co jde. Tak co si myslíš o tomto? Používáš něco takového?

Já nemám iPhone, ale když jsem ho měla, tak jsem to používala.

S přítelem?

No, on nemá iPhone. Já myslím, že chvíli jo, on tedy nemá iPhone, ale chvíli ho měl půjčený ode mě, protože měl rozbitý telefon, tak já mám dojem, že jsme to chvíli využívali.

Jako že po domluvě?

No no no. Tak ono to musí být přijaté.

Tak teoreticky to není problém to udělat.

Tak to není no, ale to bych si zase úplně ne to... Do toho bych nešla, pak by na to přišel a byla by hádka. (smích)

A proč jste to používali? Jaký byl důvod, že jste si to aktivovali?

Nevím. Asi mě zajímalo, kde byl. A to já nevím, jestli... že to bylo, protože já jsem o rok mladší než on, a on šel do Prahy na vysokou, já nejsem původně z Prahy, jsem z Pardubic nebo oba jsme z Pardubic, a teď já myslím, že to bylo v době, kdy on byl v Praze a já jsem jako koukala, kde je.

Ne jako, že bys potřebovala sledovat každý jeho krok?

Ne, to ne. Ale já jsem to hlavně používala, že doma má máma a ségra iPhone, takže jsme to používaly jako spolu. Máma tuhle jednou říkala, jako že neví, kde jsem, jak to, že to nemám tu aplikaci. (smích) Takže máma asi kouká, jako kde jsme, tak nevím, máma nás stalkuje evidentně. (smích) A táta ten by to dělal taky, protože když třeba ségra jede domů a jedou autem, tak on a kde je Táňa, kde je, kde je? Tak mu říkám, poříd' si to a podívej se sám a přestaň mě otravovat. (smích) Jako táta, ten, kdyby to měl, tak ten nás stalkuje úplně. Jako máma jede o půl hodiny déle z práce a on už jí volá, kde je tak dlouho.

Takže teď to tedy nepoužíváte. A ty jsi říkala, že jste se rozešli, tak jak jste se rozešli? Jakože způsob. Řekli jste si to do očí nebo jste se rozešli třeba přes smartphone?

(smích) No, začalo to, my jsme si nejdříve dali pauzu, a to bylo normálně osobně, a pak to bylo přes telefon, protože mi pak o týden později se mě ptal, kdy se uvidíme, že mi potřebuje něco říct, a já jsem teda věděla, že se něco děje a měli jsme se vidět až druhý den, tak to já jsem mu řekla, že to asi už nevydržím, že to je prostě už dlouho, tak ať mi to řekne do telefonu, takže vlastně mi to jako řekl do telefonu.

Takže jste si volali?

Volali no, nebylo to jako přes zprávy to bych teda, to by nešlo. (smích) Ale bylo to přes hovor no, nakonec tedy. Ale protože jsem chtěla, ono to mohlo být osobně, ale já jsem nechtěla čekat.

A co si myslíš o tom, když se někdo rozejde, že třeba jenom napíše někde na Messengeru, že je konec?

Nevím no, záleží asi, jak dlouho spolu ti lidé chodili. Jako když je to třeba měsíc, tak to ještě pochopím asi, ale jako není to asi úplně nic hezkého. Je to pitomé, protože akorát ten člověk je zbabělý a nedokáže to říct do očí. Ale jako pokud by mi to kluk udělal po dvou letech, tak už bych byla hodně naštvaná a vyžadovala bych nějakou osobní interakci, aby to vysvětlil.

Ale takže stát se ti to nikdy osobně nestalo?

Ne, ne.

a někomu třeba ve tvém okolí?

Vůbec, vůbec nevím. To bych si zapamatovala.

Myslíš, že je v současnosti, tím, že je tady ta možnost těch telefonů a různých Messengerů a tak, že třeba dochází častěji k rozhodům, že třeba ten člověk se odhodlá dříve nebo častěji, když to může ukončit tímhle způsobem, a ne jenom z očí do očí? Myslíš, že to na to má nějaký vliv?

Nevím. Nad tím jsem asi nikdy nepřemýšlela. Nevím, nevím. To si nemyslím, že to na tu rychlost, nebo možná jo, protože to je pak pro některé lidi snadnější, tak to jako hnedka, že když je to osobní, tak se déle odhodlávají, že se bojí. Tak možná.

Myslíš tedy, že to dělají proto, že je to snazší než to osobní rozejítí?

Jo, myslím si, že jo. Nebo jako snazší pro ně.

Tak to myslím, že z toho jejich hlediska, kdo se tedy rozchází.

Myslím si, že jo. Je to takové, jenom napíšeš zprávu, a je to. Pak si můžeš vypnout internet a nekoukat na to, odebrat si ho z přátel, zablokovat ho. (smích) Ale je to hnusný.

Ještě se zeptám, ty jsi tedy nikdy vztah kvůli smartphonu neukončila nebo někdo s tebou? Ted' myslím, že jednomu nebo druhému by vadilo, že ten druhý je extrémně hodně na tom telefonu.

Ne.

Tak já ti moc děkuji. Já si myslím, že pro mě to bylo hodně přínosné, zase jsem získala nějaké nové informace. Přeji ti hodně štěstí s tvými rozhovory a se zakončením.

Jsem ráda, že jsem pomohla

Ještě jednou tedy děkuji za ochotu zúčastnit se rozhovoru. Je pro účely mojí diplomky, kterou píší na Fakultě sociálních věd na Mediálních studiích. Nikam dál se to šířit nebude, je to anonymní, nikde nebude uvedené tvoje jméno, když budu třeba citovat, tak to bude uvedené pod nějaký pseudonymem. Rozhovor můžeš kdykoliv ukončit, můžeš odmítnout odpovědět na otázku, když se ti nebude líbit, a bude tedy nahráván. S tím souhlasíš?

Jo jo jo.

Zaměří se na takové tři hlavní oblasti, první je seznamování, potom vztah samotný, a nakonec tedy rozchody. Abys věděl, jak to zhruba bude probíhat. Vlastně v současnosti jsou ty smartphony nedílnou součástí našeho každodenního života, mají na nás vliv. Myslíš, že to nějakým způsobem ovlivňuje i podobu mezilidské komunikace? Ted' myslím obecně ne jenom mezi partnery, at' už formu nebo obsah.

Jo, určitě. Nad tím jsem zrovna přemýšlel minulý týden, jak psaná komunikace začíná jí pronikat, že jí víc rozumíš, než když někomu chceš něco vysvětlit.

Zkus to trochu více rozvést.

Jo. Že dříve nebyly smartphony, dorozumívala ses jakoby přes dopisy, ale spíš si vedla tu komunikaci face to face. A teď už je to opravdu nějaká virtuálně prostě věc a komunikace se rozvíjí dalším způsobem, GIFy, smajlíci. To ti dodává to dovysvětlení toho, co chceš říct, takže tohle se jakoby posouvá, takže pak to nabourává normální komunikaci mezi těmi lidmi. Jo, že ty jsi otevřenější na internetu, ale neumíš se pak seznámit v reálném životě.

Jasný, takže myslíš, že to má vliv právě třeba na nějaké ty sociální schopnosti, že ti lidé pak třeba už nedokáží komunikovat v reálu, když se s někým potkají nebo tak?

Přesně tak. Já, když jsem byl zavřený třeba v knížkách před diplomkou nebo tak, tak pak jsem nebyl schopný s nikým normálně mluvit, jakože najednou buď používám strašně moc odborných názvů, jakože jsem strašně moc chytrý (smích), a pak spadneš do toho normálu.

Do té klasické normální komunikace, že je to zase něco úplně jiného.

Takže do jisté míry, když je to vyvážené, tak je to myslím v pohodě, ale nesmí to překračovat, že budeš na těch sociálních skupinách trávit své mládí.

Když už jsme u těch sociálních schopností toho seznámení, tak právě v současnosti jsou hodně oblíbené ty různé aplikace mobilní, třeba Tinder apod. Co si myslíš o seznamování tímhle způsobem?

Tinder jsem vyzkoušel. (smích)

Tak popiš svoje zkušenosti. (smích)

Jasně. Byl jsem na dvou nebo třech schůzkách, a z toho nikdy nebylo nic víc, jenom jsme se sešli. Potkal jsem dvě zajímavé holky, se kterými si ještě občas i napíšu, ale neviděl jsem v tom to, že bych s nimi navázal nějaký jako vztah. Bylo to kamarádké.

Takže spíš jen, že to byly zajímavé osoby, že jste zůstali v tom kontaktu jako kamarádi, ale jako nic dál, že tam nebylo.

Jo.

A proč myslíš, že je to teď tak oblíbené mezi těmi lidmi? Protože není to jenom mezi mladými, je to třeba i ta generace ve středním věku.

Tak ono to odbourává nějakou tu hranici toho prvotního kontaktu. Já, kdybych tady šel, tak tě neoslovím, i kdybych byl nezadaný, tak tě prostě neoslovím, ale tam to máš naservírované a oba dva dáte nějaký podnět k tomu, že se chcete seznámit, ale takhle podle mě se vytrácí z toho, z těch zvyklostí jako takové to mrknutí třeba nebo když ten kluk vidí,

jo to je pěkná holka nebo něco, a už máš tu zpětnou vazbu tou neverbální komunikací. Takže vytrácí se neverbální komunikace často i v tomto ohledu.

Takže myslíš, že je to třeba snazší i pro ty lidi, co třeba nejsou schopní tak komunikovat, že se jim rozšířili možnosti, jak komunikovat?

Jo, určitě. Druhé věc často se tam lže, přeceňuje se, jo jakoby mám 60 kg a 180 cm, a pak přijdeš a člověk je jakoby...

Takže myslíš, že se tam hodně lidé stylizují nebo se nějak poupravují, že to není úplně tak upřímné?

Jo přesně tak. Můj názor, samozřejmě já jsem byl, že jsem tam vždycky mluvit pravdu, jakože nikdy jsem si nevymýšlel. Takže nemůžu soudit zase jako za ostatní.

A třeba s těmi holkami, se kterými jsi se potkal, tak to bylo odpovídající realitě? (smích)

(smích) Fotky ne. (Smích) Ale byl jsem hrozně mile překvapený, že jsem s nimi dokázal opravdu komunikovat, že vždycky když jsem šel na rande s nějakou holkou ještě předtím, když jsme se znali třeba ještě ze školy nebo tak, tak byli jsme na té schůzce a nemáš si, co říct vůbec.

Jo, a tam bylo třeba, že už jste věděli z té stránky, že máte něco společného, že tam je nějaký společný zájem, tak už jste věděli o čem můžete mluvit?

Jo, a to už se připravíš na ten rozhovor předem, jaká témata by mohla provázet ten rozhovor.

Takže nad tím jsi uvažoval, že o čem se budete bavit?

Jo, jo. Přesně tak. A takto když už jdeš s nějakou známou na rande, tak ještě tolik ji neznáš, že bych se zeptal, jo třeba „Ráda plaveš?“, jo a můžeš posunout tu konverzaci někam dál nebo si o tom něco zjistit taky, jakože tě to hrozně zajímá. (smích)

(smích) To už jsi taky zkoušel si googlit nějaké informace? (smích)

Když jsem šel na rande vlastně s V., tak jo no, protože jsem potřeboval... protože oba dva jsme se potkali v Seznamu a úplně na tom začátku jsem jí asi nepadnul do oka, o mně říkala, že jsem...

Že jsi co?

Slizák, to mi pak řekla. (smích) Nebo řekla mi to pak, až když už jsme byli spolu, ale to bylo třeba po roce. No, a to byl přesně ten moment, já jsem ji tam viděl, už jsem i viděl i na fotce předem, protože tam vždycky nový zaměstnanec, když přijde, tak se zobrazí na takové hlavní obrazovce v celém Seznamu, takhle tam rotují ty obličejky. A já říkám, ježíš to je tak nádherná holka prostě a byl jsem z ní úplně, pak ji tam vidím ještě na chodbě a říkám si, že je ještě krásnější než na té obrazovce (smích) a nevěděl jsem, jak s ní navázat ten kontakt a najednou tam vyšla s mojí kámoškou taky ze Seznamu. No tak nás představili, a já „No a jak jsi se dostala na tu pozici?“ a ona na mě „Proč tě to jako zajímá?“ a myslela si, že jsem to myslel, že se tam dostala, že se s někým vyspala. Ona to brala úplně jinak, než jsem to myslel já.

Že to brala jako útok?

Jo. Já jsem říkal „No, a jaké máš zkušenosti s tím“, ona neměla žádné a dostala se prostě na dobrou pozici. Já jsem taky neměl zkušenost, ale dostal jsem se na nižší pozici v tom hodnocení, ale přitom oba dva označení stejný pozice, ale pak v té firmě to vypadá jinak. Jo a úplně ten první dojem byl takovýto, a pak rok čekat.

Takže po roce jste se dali dohromady?

Jo jo jo. A to napsala ona první, protože jsme měli stejného klienta a musela se mnou komunikovat. (smích)

No vidíš to. (smích)

Asi jsme úplně odběhli, promiň.

Ne, v pohodě, to vůbec nevádí. A když bys měl tedy vyjmenovat nějaké výhody a nevýhody toho seznamování online nebo přes ty aplikace, tak co tě třeba napadne? Oproti tomu klasickému seznámení, že někoho někde potkáš.

Výhoda je, že oba dva jste projevili zájem, tudíž se chcete seznamovat, že to není nic, jakože tlačeného, že bych za tebou přišel „Jdeš na drink? Ne, nejdu.“, a už tam máš takovéto zklamání. Takhle to pořád můžeš nějak zahodit za hlavu, ale tohle tě už vnitřně prostě štve, že když tě někdo odmítne.

Že to odmítnutí tam už není takové drsné?

Přesně tak. Smažeš ten kontakt a jdeš od toho dál, ale tady když někoho můžeš potkat, uděláš ten první dojem a je špatný, tak může to vnitřně prostě toho jedince...

To osobní prostě víc ublíží...

Jo jo jo.

Kdežto tam si to člověk nemusí tak brát, tak nenapsal, nenapsal.

Ona je to výhoda i nevýhoda. Ono je to špatně zařaditelné, že zase někdy je takové dobré uspokojit to ego, jo mám na to oslovit někoho (smích), a tím si nějak pozdvihneš to sebevědomí, ale naopak ti ho může zkazit, takže výhoda nevýhoda. A co mě na tom jakby štve, tak neverbální komunikace, která tam není v tom vidět, a i když něco píšeš té dané osobě, tak to mže pochopit úplně jinak, než ty to myslíš. Takže, kontext tam není.

Že tam vlastně nemusí dojít k tomu úplnému porozumění.

Přesně tak. Jedna a ta samá věta se dá vyložit úplně jiným tónem hlasu, tudíž ti z toho vznikne úplně něco jiného.

Jasně, že to hodně komplikuje, že tam chybí ta neverbální komunikace?

Jo.

Tak ono se říká, že neverbální komunikace tvoří většinu z té komunikace. A třeba lidé ve tvém okolí využívají ty aplikace?

Vím, že brácha na tom byl snad půl roku na Tinderu.

A podařilo se mu navázat...

Jo jo (smích).

A vztah nebo jen? (smích)

Jo, vztah měl tříměsíční asi, představovačka doma velká, a pak to ukončil během týdne, protože on má dítě, je rozvedený, má dítě, a podle mě na všechno šel strašně moc rychle. A ona mu pak řekla, jestli by mohl přijet bez něj, jako bez toho dítěte, a jeho se to dotklo, protože to je součást jeho. Chápu obě dvě ty strany, představ si, že jsi sama, najednou nějaký rozvedený chlap s dítětem, a teď ti bude cpát dítě, tak ta holka na to nebude připravená po nějakém měsíci. (smích)

To chápu. (smích) Ale u něj je to součást jeho života, takže to, ale je to složité takto to dávat dohromady no.

Musí mít někdo z toho pochopení no.

Tak tam pak hodně záleží i na věku nebo nakolik je ta holka připravená, že už chce vlastní děti a tak.

Přesně tak. A brácha druhý ten jede na seznamkách teď, protože asi se taky bude rozvádět, takže... u nás se furt rozvádí (smích)... No, ten nemá teda dítě, ten má hypotéku pěkně velkou (smích). Tak se tam seznámil, teď byl snad dva měsíce s tou holkou, ale nepadli si. Podle mě to bylo spíš, nutně se potřeboval s někým seznámit a bylo mu jedno s kým. Že chtěl být, že když ty, tak já taky.

Že nešlo vyloženě o to si někoho najít, že už by si chtěl někoho najít vyloženě nebo...?

Jasně, to on by chtěl, ale stejně tam byl pořád ten jiný popud.

Když tedy porovnáš ty současné trendy přes ty aplikace, tak co tobě vyhovuje víc? Jestli máš něco, že někdo vyloženě preferuje nějaký způsob seznámení, někomu je to jedno, jak se seznámí.

Já teď jak jsem zadaný, tak už je mi to úplně jedno. (smích) Ale předtím, před tím rokem a něco...

Je mi jasné, že teď se s nikým neseznamuješ. (smích)

...tak asi té osobní komunikaci. Ten Tinder jako jo dobrý, ale já jsem byl nastavený prostě jinak, já jsem chtěl partnerku fakt jako na dlouho a nehledal jsem nějakou jednorázovou akci, nebo jak to nazvat.

Takže ti přijde, že ty aplikace jsou spíše na něco krátkodobějšího?

Jo, je to tak no spíš.

Ale překvapím tě, od známé mi říkala, že tam našla manžela. (smích)

Fakt? (smích) Jako já to nevylučuji...

Ale já mám taky osobně pocit, že mi přijde, že to jako nevydrží, ale právě dřív právě, co jsem měla ty rozhovory, tak jsem se dozvěděla i toto. Jako taky jsem trošku koukala.

Já tomu věřím.

Ale taky jsem jako koukala. Když právě vidíš někoho, jak jede ten Tinder...

Jo, pěkná. Ne. Jo. Pěkná. A hodnotíš jenom vzhled a nehodnotíš, jestli je inteligentní, a já potřebuji si s ní popovídat.

Není tam třeba ta chemie.

Jo, přesně tak.

Přeci jen, když za někým půjdeš, tak třeba zjistíš, že jakmile otevře pusku, tak víš, že ti nesedí.

I tón hlasu. (smích)

Přesně. (smích) A když už jsme u toho vztahu, jak nejčastěji s V. komunikujete, když nejste spolu, jakože přes telefon? Jestli třeba hovory nebo Messenger atp.

Messenger normálně na Facebooku. To je jakoby nejčastější komunikace.

A proč třeba tohle preferujete? Má to nějaký důvod nebo prostě jde jen o zvyk?

Není čas, protože oba dva... protože tam zanecháš zprávu a každý si ji přečte potom, jak má čas. Protože my se vidíme skoro pořád, ale když jsme v práci a nevidíme se, tak si napíšeme, protože nemáš tam čas jako telefonovat, protože má zrovna třeba meeting, tak nechceš nabourávat program toho druhého, když to má nějak rozvržené.

A máte třeba nějak dané, že kdy si třeba můžete volat nebo přes den, kdy jste v práci, tak víte, že si prostě netelefonujete, že můžete mít schůzky nebo tak?

Jo, telefonujeme si jenom v nějakých naléhavých případech, když se o něco jedná, potřebuješ vědět zpětnou vazbu rychle. A jinak, než jdu z práce, tak jí třeba zavolám, jestli už taky končí, to je další komunikace, ale přes ten den jako já se snažím ani nebýt na tom telefonu. Mě to třeba odrazuje od té práce, třeba kamarádka vedle mě ta stráví třeba 4,5 hodiny na Messengeru za celý den.

A kolik myslíš, že tam strávíš ty, nemyslím teď v práci, ale když máš volno, tak kolik myslíš, že tam strávíš?

(smích) Já to přesně vím. Hele, strávím 40–50 minut hraním Pokémonů, protože cestou do práce a z práce, takže to je v tramvaji, a když jdu pěšky a tak. Takže to je moje relaxace jakoby na tom, že nechám odplynout všechny věci a mezitím si hraji. A na Messengeru nebo sociální sítě celkově, protože teď iPhone počítá nově čas u obrazovky, kolik na tom strávíš času, tak na těch sociálních médiích je to kolem 40–50 minut jako za den, ale ono to je spojené i s prací, jako že mně to tam docela počítá i ta práce, protože dělám reklamu třeba i na Facebooku, takže mě to tam počítá. Ale jakože čas strávený psaním s někým, tak to je třeba 20 minut denně.

A kolik myslíš, že stráví V.?

Nevím, ale přijde mi, ona spíš komunikuje e-maily s klienty a mě to vytáčí. Když už přijde domů a řeší prostě v devět večer nějaký e-mail, a ono to je prostě skoro každý den, tak mě to štve. Na to mám snad tu práci a chodíme do té práce a tohle by měl být náš čas, a ne to to. Samozřejmě jsou nějaké naléhavé věci, ale není to každý den, že jo.

Takže už jste se kvůli tomu někdy pohádali?

Jo jo jo. (smích) Zrovna minulý týden.

A co ti na to třeba řekne, když jí to vyčítáš nebo prostě když jí řekneš, že ti něco vadí?

Hele, ono to bylo spojené i s tou kamarádkou v práci. My máme společný projekt, na kterém pracujeme.

S V. nebo s tou kamarádkou?

S tou kamarádkou v práci máme společný projekt a vždy já jsem jí začal něco vysvětlovat, jak bychom mohli sestavit kampaň a tak dále, a ona „Jo.“ A začne datlovat do toho telefonu, tudíž tě nevnímá. A mě hrozně štve právě ta nevnímavost, a když holky řeknou, že mají multitasking, tak to není pravda. Ony ho sice mají, ale nedokončí žádnou z těch věcí. Dokáží jet deset věcí najednou, ale žádná není dokončená. A to máme jako rozdílné. Třeba s tím nemusíš souhlasit, ale...

Tak jsou i názory, že multitasking ani neexistuje. (smích)

Jenom aby si odůvodnili to, že pracují.

Tak to člověk vidí, že když ten druhý vezme telefon do ruky, tak už přestává vnímat.

Spíš jako vnímá, ale už ti nedává zpětnou reakci, že tě vnímá. Já třeba, když jdeme ven se projít, V., to zase vyčítá ona mně, já u toho hraju Pokémony a... (smích) jakože si chytám. (smích) A ona mi vyčte, že jí vůbec nevnímám, a já jí odvyprávím úplně všechno to, co mi řekla, ale nedám jí jakoby tu zpětnou vazbu, hele myslím si tohle, mohla bys to udělat tak a tak.

A co myslíš, třeba nějaká domluva, že když tobě vadí, že ona pracuje doma, jí vadí, když chodíš...

Já jsem jí to říkal, že to klidně vymažu, když ona tohle udělá.

A jak ti na to reagovala?

(smích) Beztak to nevymažeš a já jí na to říkám, beztak s tím nepřestaneš, a je to v patové situaci.

Takže tohle je častý svár? Nemyslím jako, že dennodenně se kvůli tomu hádáte, ale...

Jo jo jo. Hele, slíbil jsem jí, že to omezím a budu to hrát jenom, když nebude se mnou. Takže to se snažím dodržet, ale jako když před spaním náhodou, už spí vedle mě. (smích)

Tak jdeš na procházku chytat Pokémony? (smích)

Ne, tak u nás je lure, to ti dává pokebally, nebudu tě do toho zasvěcovat, to tě úplně nezajímá. Nikoho to nezajímá, že jo. (smích) Ale tak to si jako zahraji, a to je celý. A někdy se sbalím a jdu se prostě projít, a to V. není doma. Mě to prostě vytáhne ven, já bych ani nemusel u toho hrát Pokémony, upřímně, ale já to беру tak, že jdu ven s nějakým cílem. Mě nebaví prostě jít, hmm, tak jsem tady a jdu zpátky.

A když ti vadí, že tedy řeší večer třeba ty e-maily, tak jak se cítíš? Popiš své pocity, já vím, že pro kluka je to těžký. (smích)

Jo jo jo. (smích)

Ale jestli tě to spíš štve nebo...

Hele, nedořekl jsem ti ještě tamto, jestli ti to můžu doříct.

No určitě. Povídej. Čím víc toho řekneš, tím líp. (smích)

Hele, bylo to tak, ta kamarádka, že mě nevnímá. Tak jako já už jsem byl fakt, upřímně, naštvanej. Úplně jsem se potřeboval vyřvat v ten moment. Píšu to i V., že už mě ta kolegyně štve tímhle tím jakoby, co dělá, ale nepopsal jsem jí tu situaci nic. A pak přijdu domů a V. na mě „Jo, tak čím tě jako naštvala?“, vezme do toho nořas a začne psát e-mail. No, a já říkám, že to bylo prostě s tímto a tímto, a teď koukám a vůbec mě nevnímá. Prostě jenom čumí do toho nořasu a já říkám „Ty vole, ty jsi stejná jako ona, nemá smysl ti vůbec nic to...“. A to jsme se pohádali, že začala třískat s nořasem a to bylo trochu to, ona je takový trochu výbušný člověk. Ale jí naštvalo, že jsem ji přirovnal k té kolegyni, protože tu kolegyni popisuji fakt jako hrozně. Protože máme tu společnou práci a mě hrozně štve, když musím dělat za někoho práci. To asi každého. A máš za to stejné ohodnocení. Tak jí vysvětluji tu situaci, že mě tohle štve, a ona přímo tu samou věc udělá. V tu chvíli by se jako by ve mně krve nedořezal.

Takže tě to vytáčí.

Jo. Takže myslím, že jsem popsal dobře ten pocit. (smích)

(smích) Kdy ti třeba nevadí, že na tom telefonu je? Že jste třeba spolu, ale nevadí ti, že je na tom telefonu.

Když třeba zavolají rodiče, tak úplně v pohodě. I ty, ze své práce, když jsem dělal v Seznamu, měl jsem kupu klientů, tak vím, že jsou některý naléhavý věci, ale V. nedokáže separovat naléhavou věc a věc, která počká do zítřka. Víš, jako že máš, tohle prostě počká do zítřka, tak si tam dám jenom fajfku a udělám to zítřka, ale ne ona to musí řešit v ten daný moment. Jako třeba dám ti příklad, o půl 4 ráno vstala, úplně se probudila ze snu, vstala, že jde na záchod, a když vstane, tak já úplně znovu neusnu, když není vedle mě, že jo. Tak já, po nějakých dvaceti třiceti minutách, se jdu na ní podívat a ona sedí na záchodě, má na nohách položený nořas, a že kontroluje kampaně, jestli je spustila. Já jí říkám, jestli už si ze mě dělá srandu, a jestli už to nehraňiči s něčím jako jiným, a ona „Když ale mně se o tom zdálo, tak jsem to potřebovala zkontrolovat.“. Tak ono mě to v uvozovkách jako rozesmálo, ono to přijde hrozně vtipný, ale když jako vidíš, že ten člověk je úplně, že si nedá pauzu, tak je to šílený.

A chtěl bys teda, aby to omezila?

Mně nevadí, když na tom je, mně vadí, že mě u toho nevnímá.

Takže, pokud by byla schopná, teď nechci, aby to tak vyznělo (smích), ale pokud by ti reagovala, tak je ti jedno, že se u toho třeba dívá na Facebook?

Nebo klidně si můžeme pustit nějaký film, který je jako nezáživný a oba dva si projet Instagram, Facebook mně to nevadí, ale já to potřebuji vědět, že máme dělat zrovna tuhle činnost. (smích)

Takže když ti řekne, tak pojď teď si jdeme prohlédnout fotky, tak v pohodě? (smích)

Já si totiž... nebo možná je to moje taková blbá věc, ale já potřebuji mít ty věci naplánovaný a potřebuji je mít naplánovaný do velkých detailů. A někdy to hraničí úplně jako s tím, že třeba když jdu vařit, tak si naplánuju, tady si dám ingredience, tady tady a tady, všechno to musí mít svoje místo. Já nevím, jestli jsi někdy viděla Můj přítel Monk, jak on je takový. Tak já nesnesu, aby byla v té kuchyni a něco mi jenom přendala. To úplně šílím. (smích) To je zase to špatný zase na mě. Takže to není vina jenom na její straně, ale i na mojí.

A máte nastavené nějaká ne pravidla, ale už jsi říkal, že třeba si nevoláte, ale něco, co třeba vyvstalo? Tak vy spolu bydlíte, tak třeba smsky na dobrou noc, ráno, to asi jako padá, ale třeba když nejste spolu, třeba V. odjede k rodičům, prostě nejste spolu, tak jestli máte nějaké tradice?

Já sám pro sebe?

Ne jakoby mezi sebou.

Tak ona, když odjede k rodičům, tak nesmí volat, smskovat nic, tak vždycky, když jde na záchod, tak pošle nějakou zprávu. To je celá komunikace. A já to mám tak, že si odpočinu od V. (smích)

Takže spolu moc nekomunikujete, když jeden odjede?

Maximálně jeden telefonát tak na tři čtyři minuty max. Včera jsme řešili klienta, ale tak to jsme museli oba dva komunikovat dlouho. Ale když to, tak si dáváme jakoby pauzu od sebe.

Takže to berete jako spíš takový odpočinek?

Odpočinek, relax. Jo, já jsem šel ven s kámošem, pak jsem přišel domů, nikdo mně neříká, budeme dělat tohle tohle tohle, ale naplánuji si to podle sebe. Jo, teď si udělám večeři, po večeři si pustím jeden díl Průměrnákových, teďka jsem je dokoukal, a pak si pustím film, sestříhám si jedno video, a už si to rozplánuju. Ale když jsem s V., tak už to musím přizpůsobovat jí a mně už to omezuje to, co chci dělat. Jo, ale tím, že mám to volno, tak využívám to volno k tomu, abych si vlastně uspokojil své potřeby, když to tak řeknu.

A ty jsi říkal, že máš iPhone?

Jo.

V. teda iPhone ne, ta má Samsung ne?

Ta má taky iPhone.

Už má iPhone? Tak když jsem ji viděla naposledy měla ještě Samsung. (smích) To je jedno. A tam jsou, jestli tedy víš, ta možnost aplikace pro sdílení polohy. iPhony to mají v sobě právě, že si můžeš přímo propojit ty telefony, že můžeš sledovat teoreticky, kde ten druhý je, respektive kde je ten telefon.

To mi přijde hrozný nabourání toho soukromí. Jestli tedy tam směřuje ta otázka, jestli bych to chtěl, tak nechci. Ale ne z toho důvodu, že někam jdu, ale vem si, že chceš udělat nějaký překvapení, jdeš zařídit do nějaký restaurace nebo prostě kamkoliv a už to není ani překvapení a akorát to vytváří falešné domněnky „Co on tam dělá? Tam byl s nějakou holkou?“. Jako V. není žárlivá, ale jenom to může nabourávat, i když to tak nemusí být. A nevím, komunikace asi základ toho, tý důvěry.

Takže už ti to přijde moc? Už je to prostě za hranou, nechtěl bys to. Kdyby to po tobě třeba chtěla?

V. bych řekl, že asi ne. (smích) A i kdyby naléhala, tak jako ne.

Už je to hodně prostě. A třeba, když už jsme u té důvěry, máte přístup do toho telefonu? Máte zvlášť služební a zvlášť soukromý nebo to máte dohromady?

Dohromady.

Víš jako, že kdyby chtěla nebo ty jsi chtěl, tak si můžeš odemknout ten telefon, že se teoreticky můžeš podívat i k ní na Facebook nebo ona k tobě?

Já mám face ID, takže ona se tam do toho nedostane, a mám to i z toho důvodu, že ho nechávám třeba v práci na stole a nechci, aby ostatní něco viděli. A V. to má na touch ID, jakože na otisk prstu. A ani nemám potřebu jí tam lézt, je to její soukromí, mi to přijde. Ale jako když si vidět, jo byla jsi tamhle na výletě, ukážeš mi fotky, tak je to v pohodě, si myslím, když je u toho ten daný člověk. Co když tam má zrovna nějaké překvapení pro toho druhého, a zrovna tím, že se podíváš to zkažíš.

Ty máš tak hezky optimistické nápady, že pořád dělá překvapení. (smích) Ty děláš pro V. často překvapení ne? (smích)

Ne. (smích) Ne, tak když nad tím jako přemýšlíš, jako proč máš potřebu někomu lézt do telefonu? To je prostě jako, když už mu nedůvěřuješ, tudíž to znamená, že je něco špatně, a to něco špatně může být jako v tobě, že už jsi provedla něco ty a jenom si dáváš do souvislostí tohle. Nebo je to o tom, že tomu člověku už nevěříš, a snažíš se ho prostě nachytat na něčem, aby ses mohla s tím člověkem pohádat nebo cokoliv.

Takže nekontroloval jsi třeba někdy bez jejího vědomí?

V. ne. (smích)

A něčí jiný jo?

No, tak u ex no, ale to vím, že... (smích)

Co tě vedlo k tomu, že ses jí podíval do toho telefonu?

Jakoby podvádění.

Že jsi jí podezříval, tak ses...?

No, tak já už jsem se to dověděl, tak jsem si to chtěl jenom ověřit. A pak jako jsme byli spolu, dáš tomu nějakou druhou šanci a asi po čtvrt půl roce jsem se podíval znovu, jestli si pořád ještě spolu píšou, psali si, tak jsem to ukončil no. Jako vím, že to bylo její soukromí, ale tak jako, když jsem se jí zeptal, jestli si píšou, tak řekla ne, a pak je tam něco jiného, tak pak už nemá tu důvěru.

Takže ne že bys jí podezříval, ale už jsi to věděl, tak jsi chtěl zjistit, jestli je to pravda. A když jsme tedy u těch rozhodů, tak co si myslíš, když někdo... Nebo ty sám jsi ukončil vztah, že jsi jenom napsal, zavolaal?

Ježíši. (smích) Jo, zrovna jsem to říkal kolegyni v práci minulý týden, že jsem jí vyprávěl o mém blbém rozchodu, protože jsem se snažil, když jsem se rozešel s holkou, to bylo čtyřikrát, tak vždycky jsem se snažil osobně to říct, jakože jsem se vyvarovával tomu napsat zprávu „Už to nemá cenu, čau měj se.“, protože máš k té dané osobě nějaké city. No. A co by čert jako nechtěl (smích), tak ještě před V., vlastně před třemi roky, jsem se rozešel takhle jakoby s holkou, kde jsem měl jako takový problémy nová práce, chodil jsem do toho do školy, byl jsem totálně vyčerpanej, protože najednou si zvyknout na ten stereotyp, ne stereotyp, ale ráno vstát, jít do práce...

To vytížení?

Jo, přesně tak, na to vytížení. A pak jsem musel jet třeba ještě půl hodiny prostě tam k nám, jakože za ní. Byl jsem tam s ní, byl jsem vycuclej a ona chtěla věčně něco podnikat, takže to mě trochu jako vyčerpávalo. Pak se začala chovat prostě jako fakt tak divně, ale to bylo asi i mnou, že když já se chovám, tak ona se chová divně. Když jsme byli na rande, nebo na rande, když jsme spolu chodili, ale byli jsme někde, tak ona se tvářila pořád prostě tak jako kysele. Já myslel, že jí udělám radost, jakože jsme jeli třeba na Český les, to je taková přehrada velká, je to tam fakt nádherný, a ona se tvářila, ani že by dala nějaký náznak toho, že jí to baví nebo to, tak se jí ptám, jako co se děje, a ona že si připomíná to, že už se zítra nevidíme. Takže celou dobu špatně naladěná, protože zítra se zase odloučíme. Jo a mě to demotivovalo, víš jako, prostě moc času nebylo, tak jsem pak byl fakt divnej chvilku a ona se mě ptala, jako co mi je, tak jí říkám, no,

že nevím, jestli bych s ní ještě chtěl být dál. To jsem jí řekl jako osobně. A ona, kdy to budeš vědět? Já říkám, že potřebuji čas na rozmyšlení, že na mě toho je strašně moc atd. atd. Druhý den mi napsala, tak jak jsem se rozmyslel. A to už bylo na mě fakt jako moc. Já jsem neměl ani chuť něco řešit, chtěl jsem úplně vypnout a každý den tě bombarduje tady tohle. Tak jsem říkal, že už to asi fakt nemá cenu, a to jsem jí ještě zavola, to jsem jí...

Takže jste si nakonec zavolali?

Jo, ale už tam byl takový odměřený...

Ale vlastě důvodem bylo, že furt se tě na to dotazovala a nemohli jste být spolu? Jako že byste to vyřešili osobně. Co si myslíš, když to někdo udělá, že jenom napíše zprávu, že prostě konec nebo tak? Ne z obdobných důvodů jako ty, ale prostě spíš tak jako z nezájmu nebo...

Já nevím, jako kdyby tohle mně přišlo, jestli to můžu takhle brát, tak kdyby mi tohle přišlo, tak si říkám dobře, tak jsem za to nestál nebo tak. Jako nebudu to brát úplně osobně, ale myslím si, že je dobrý se k tomu postavit čelem a říct to prostě no. To je těžký hrozně někoho soudit. Ono je spousta okolností, co k tomu vede, jako že někdo napíše „Hele, měli bychom to ukončit.“. Asi ten příběh za tím.

Takže záleží prostě na okolnostech?

Přesně tak. Nebo se tomu druhému nemůžeš podívat do očí, protože toho daného člověka jsi prostě podvedla, tak jako nemáš prostě... nevím, jak to vysvětlit.

Jako že nemáš na to tu odvalu, sílu na tu konfrontaci to přijmout?

Takže mně přijde slabý ten jedinec než ten příjemce.

Takže myslíš, že to používají právě proto, že je to snazší? Že to je třeba nejčastější důvod, proč se ten člověk rozejde tímhle způsobem, než že by to řešil z očí o očí?

No.

A myslíš třeba, teď když tady jsou ty možnosti smartphony, sociální sítě, aplikace jako WhatsApp, kde si člověk může psát, že třeba dochází častěji díky těm technologiím k tomu rozchodu? Že ten člověk se odhodlá dřív nebo...

Hele, právě díky sociálním sítím... ono to nabourává i tvůj ten, nějaký osobní život a může to otravovat toho druhého. Ale podle mě to jde s dobou, že to není jako častější přímo.

Takže myslíš, že to na to nemá vliv, že je to jenom vývoj?

No, za mě to je vývoj. To, jestli to někoho omezuje, tak je dobrý si o tom s tím daným člověkem promluvit, a když to překročí nějakou mez a ten druhý s tím nechce nic dělat, tak prostě odejdeš no. Ale může to narušit samozřejmě jakoby ten vztah.

A ještě když to vztáhneš na sebe nebo na někoho z okolí, byl třeba někdy smartphone, respektive to, že tam ten druhý trávil hodně času nebo tak, důvodem, proč ses s někým rozešel? Nebo třeba někdo ve tvém okolí. Stalo se to třeba někdy, znáš někoho?

Ne. Popřemýšlím jo ještě. Asi ne.

Mě tohle právě zajímá, protože když jdeš a vidíš spoustu těch párů třeba v restauraci a jenom tam sedí na tom telefonu. Ale to jim zase asi jako vyhovuje no... Ale právě ještě nikdo neřekl, že by to zažil nebo že by někoho znal. Mně to třeba přijde šílený, když ty lidi vidím, jak se nevěnují sami sobě navzájem a jenom prostě sedí ani spolu nemluví a koukají do té obrazovky.

Jako ono to je, ale buď je to tím, že jsi s tím daným člověkem třeba už od rána a potřebuješ chvilinku vypnout. (smích) Já nevím, nebo to je, že oba dva jste třeba i na tom telefonu, ale oba dva jedete tu samou věc a jenom si čteš o tom ty

poznatky, a pak se můžeš zase ponořit do té konverzace. Že to může být i pomocníkem, nikoliv že tě to někam odtahuje. Záleží, kdo to je, jestli manželé po dvaceti letech a jsou na večeri konečně bez dětí, tak tam asi ten smartphone neuvidíš, ale pokud by to byli manželé, bezdětní a každý den jsou spolu, tak ten telefon tam uvidíš. Protože si vážíš té společné chvíle, že můžeš být s tím daným jedincem.

Je fakt, že já to beru z pohledu, že my spolu nebydlíme, takže my spolu pak netrávíme tolik času, kolik bych třeba chtěla. (smích) Takže je to zase trochu jiný pohled, že mně by třeba vadilo, kdyby byl na telefonu.

To je zase něco jiného no. To mně taky.

Že zase je to něco jiného, když už spolu bydlíte a vidíte se furt. Nebo furt, jasně člověk chodí do práce nebo tak.

Zase je to první člověk, kterého uvidíš a vidíš ho nejčastěji z těch daných lidí. Jako samozřejmě jo v práci, ale k těm lidem nemáš jako takový cit jako k těm daným lidem, k tomu protějšku. No a když jsi říkala, že nebydlíš s přítelem, tak si chceš užít prostě všechny ty minuty, a pak začneš bydlet a máš zase ty minuty, co zase s ním nejsi a máš volnost. (smích) Nevím, jak to popsat. Já jsem rád s V., ale mám rád jít s kámošem prostě ven.

Že se to obrátí, že člověk si zase užívá tu chvíli, kdy ji má pro sebe.

Tu volnost no. Já začínám chápat toho mého tátu, jdu na jedno jo. (smích)

A chodí jen na jedno? (smích)

No právě že ne, to už s tím má trochu problémy, ale to je zase jiná věc. (smích) Ale jakoby to, jak se proslavilo tohle rčení „Jdu na jedno.“, přitom jsou to kolikrát tři čtyři, a prostě chceš jenom vypnout. To záleží pak, jestli už máš sklony k alkoholismu nebo ne jo. Ale takové to jdu s kámošem ven nebo tak a ty si taky dělej, co chceš.

Jasný, aby to bylo vyvážený.

Přesně tak. A to poprvé, když jsem tohle naznačil, že bych potřeboval mít i chvíli sám pro sebe, tak to byl důvod k hádce asi, a bylo to, že nemiluju jí a tak. A ona to vzala prostě úplně doslova, takže jsem najednou byl každý den sám. S kamarádkou, a támhle s kamarádkou, a to už mi přijde zase hrozně moc. (smích) Ona to dělala prostě na truc mně, aby mně dokázala, že jsem se mýlil asi. A já jsem to myslel jako fakt půl dne, stačí. Kouknu se, na co se chci podívat, protože společně musíš najít i program, koukneme se spolu na tenhle film, každý má jiný styl žánrů. A nevím, jak vybíráte třeba filmy, když se spolu chcete dívat.

No, většinou vybírá T. většinou podle hodnocení, ale nám se jako líbí asi i docela podobné filmy.

Že mě zajímalo, protože tohle je taky jako problém, protože možná si hrozně sednete se vším, ale pak začneš zjišťovat, že máte prostě jiná styl hudby, takže se začneš hádat, kdo si pustí ty písničky. Jiná styl prostě filmů jako žánr. Já mám rád třeba ve vesmíru věci jako zase ne Star Wars, ale takový realističtější věci nebo na zamyšlení. Nevím, jestli jsi četla třeba Čtyři dohody nebo takovéto knížky. Nemyslím úplně esoterismus, ale takové vztahové věci. A to V. třeba vůbec nezajímá a najít, jakože ten mezi, protnutí dvou kružnic, je hodně těžký. A vymýšlím to já vždycky. No myslím, že dost často. U ní to vždy ztroskotá na Simpsonových, který já úplně nemám rád, že mě úplně nebaví, a já říkám tak třeba Průměrnákoví, nevím, jestli znáš Průměrnákoví?

Vím, že to jde, ale asi jsem to nikdy neviděla no.

No, tak ona na to kouká jen proto, že bych na to chtěl koukat já. Takže to je z donucení zase jí. Říkám, navrhuju něco, co by bylo jako v pohodě, protože já cokoliv pustím, tak po pěti deseti minutách ti řekne, že jí to nebaví. Ale jako že já s tím mám tu práci, stáhnout ten film, připojit k obrazovce, přichystat všechno okolo, tak to už tam nevidí. (smích)

A V. nehledá? Mě to třeba právě nebaví, tak my se dohadujeme o to, kdo to bude hledat. (smích)

No však já to najdu, ale nechci slyšet po pěti deseti minutách... Dej tomu šanci prostě díl. Ona je úplně znuděna, a pak no tak pustíme ještě další. Ale kdybych jí tohle neřekl, tak to vypínáme po pěti minutách a budeme čekat, koho napadne na něco se podívat.

A jak dlouho vy spolu bydlíte? Od začátku?

Jo to bylo taky vtipný. My jsme spolu vlastně ještě ani nechodili a už jsme se šli podívat na byt.

Tak to bylo rychlý. (smích)

Jo, jo. (smích) My jsme vlastně spolu začali chodit s příchodem na byt.

Ale tak jako už vám to klapě dlouho.

Jo, přes rok a půl. No jo, přes rok a půl.

Kdy máte výročí?

2. května

To máte dobré, že to máte ještě v teple. My máme listopad.

Já jsem 1. května běžel ještě půl maraton, vím, že to tak nevypadá teď, protože jsem hodně ztloustnul asi tak o 25 kg za rok. A to jsem ještě běhal a to, a vím, že druhý den jsme se dali dohromady. A to tuším vycházelo na 1. května. Chceš ještě narozky? (smích)

Ne, to já tě nezkouším, abych jí poreferovala, jak si to pamatuješ. (smích)

12. srpna, ale moje si nepamatuje. (smích)

Já její ani nevím, takže to ti nekontroluji. (smích) Já si většinou narozeniny lidí moc nepamatuji, já s tím mám problém, já si pamatuji našich a T. a kamarádky jen málokteré. (smích)

Tak to je asi u všech stejný. Když to řeknu hnusně, tak všech potřebných si pamatuješ. (smích) A pak ti to připomene Facebook.

Tak já ti moc děkuji.

ROZHOVOR Č. 9

Takže já tě vítám na výzkumném rozhovoru, který je určený pro mou diplomovou práci na téma „Jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy“. Rozhovor je anonymní, nikde nebude uvedené tvoje jméno, nikdo tě z odpovědi neidentifikuje, pokud to použiji třeba jako citaci, tak to bude uvedeno pod pseudonymem. Rozhovor můžeš kdykoliv ukončit, když se ti nějaká otázka nebude líbit, nemusíš na ni odpovídat, nebudeš za to nijak sankcionována. Rozhovor bude nahráván, souhlasíš tedy s účastí na rozhovoru a s jeho nahráváním?

Ano.

Ten rozhovor je rozdělen na takové tři hlavní oblasti, první je seznamování se s novým partnerem nebo potenciálním partnerem, potom je vztah, a potom ta třetí oblast jsou rozchody. Nezáleží na tom, jestli momentálně jsi nebo nejsi ve vztahu, můžeš to vztahovat k jakýmkoliv svým zkušenostem.

Dobře.

Vlastně v současnosti ty smartphony máme neustále při sobě, ovlivňují značné oblasti našeho každodenního života. Myslíš, že nějaký vliv mají i na podobu mezilidské komunikace? Jako obecně, teď ne v tom partnerském vztahu, ať už na formu, že se třeba mění styl, jak lidi píšou, nebo třeba i obsahově.

Jo, určitě. Tak to máš pravdu. (smích) Určitě jako ovlivňují komunikaci mezi lidma, tím, že si určitě myslím, že lidi méně komunikují, spíš komunikují přes to zařízení, a pak komunikují právě ve zkratkách, kdy vlastně se tím, že lidi jsou víc zvyklí psát na tom telefonu a využívat to zařízení, tak potom i zkracují tu svoji reálnou komunikaci bych řekla.

Jako tu tváří v tvář, že potom se to už na tom odráží, že třeba už tak často se neschází, aby si promluvili nebo?

Jo, řekla bych, že tak často se neschází, a že i když už se sejdou, tak často nějakou část z toho vůbec nekomunikují, protože jsou právě na tom zařízení, a že právě používají i zkratky z těch zařízení, které se tam naučili. Takže místo toho, abych ti řekla „Prosím tě, podej mi cukr.“, tak ti můžu říct „PLS podáš mi cukr?“ nebo něco takového.

Jasný, že se to tedy potom projevuje i do té mluvené komunikace?

Jo, určitě.

Tak komunikace je samozřejmě důležitá i při tom seznamování a v současnosti jsou hodně rozšířené ty různé mobilní aplikace na seznámení s nějakým potenciálním partnerem. Co si ty myslíš o seznamování tímhle způsobem?

Tak já nejsem toho fanoušek, ale teď, zvlášť teď kolem sebe slyším, kolik sňatků vzniklo z takového seznámení. Tak už jsem si normálně říkala, že snad už si to taky založím. (smích) Ale určitě to není můj styl, jednou jsem si tu aplikaci stáhla, ale bylo to předtím, než jsem jela do Anglie, abych si procvičila angličtinu, a asi po čtrnácti dnech jsem si opět vymazala, protože jsem nechtěla, aby mě ti lidi obtěžovali pokaždý, když zapnu telefon. A celkově to tak je, že nechci být obtěžovaná pořád, a ty aplikace abych se k tomu teda vrátila, tak to není můj styl, ale vím, že se to v současné době rozšiřuje, a že je to účinný.

A proč myslíš, že je to tak oblíbený? Protože není to už jenom mezi tou mladší generací, třeba nějakí náctiletí, ale přesně už i starší nebo střední, ve středním věku apod.

Tak lidi se určitě hůř seznamují, na což má určitě vliv i ten smartphone, protože když někam jdeš, tak prostě všichni jsou na tom telefonu, a vlastně nevím, proč se lidi nechtějí vyrušit, ale myslím si, že to s tím má dost společného, že prostě lidi se čím dál tím hůř seznamují.

A co myslíš, že k tomu vede? Že jsou třeba pořád na tom telefonu, tak se nejdou ani oslovit, nebo že už třeba ani nechodí tolik ven nebo?

No to je asi druhá věc, že lidi asi míň chodí ven. Ale pořád venku můžeš potkat hodně lidí. (smích) Ale určitě tam nikdo nečeká, abys ho mohla oslovit, ale tak to asi nebylo nikdy no. (smích)

A zkusíš vyjmenovat, co jsou třeba výhody nebo nevýhody tohoto seznamování přes ty aplikace?

Tak výhodou by mohlo být asi pohodlí. Tím, že prostě můžeš támhle z domova, z postele se seznamovat. Co by mohla být ještě výhoda... No, že toho člověka poznáš bez nějaký, nevím tedy, jestli to je výhoda jo, ale že ho poznáš bez nějakého toho effortu, bez nějaké té snahy prostě. Prostě jenom si to otevřeš na telefonu. (smích) Tak tou výhodou je, že nemusíš vyvíjet žádnou snahu skoro, tedy já to tak vnímám. A je to prostě hrozně jednodušší pro toho člověka, že se nemusí setkat například s odmítnutím nebo s něčím takovým, a když se s ním setká na tom telefonu, tak to asi přijímá úplně v pohodě.

Že to není tak intenzivní ten prožitek, že to toho člověka tolik třeba nezasáhne?

Jo jo. No určitě, ne negativně. Si myslím, že když jako právě někdo někoho odmítne na telefonu, tak ten člověk si ještě řekne „Ježíš, to je debil.“ a prostě ještě si to dokáže obrátit, ale to osobní odmítnutí je mnohem horší. A co se týče nevýhod, tak nevýhodou je určitě to, že člověk čím méně se takhle seznamuje a je na veřejnosti, a třeba i vědí, že to funguje skrz ten počítač, tak tím méně by to udělal v budoucnu. Nevýhodou může být...

Myslíš, že právě tím, že se stahují z toho reálného života, že to vede pak k nějakým omezením těch sociálních schopností těch lidí? Že třeba nejsou schopní pak komunikovat normálně.

Jo, stoprocentně. Není to jenom o tom, že v dnešní době by se už ten člověk nechtěl s nikým seznámit, takhle naslepo venku, ale je to i o tom, že kdyby třeba chtěl pomoci s cestou nebo něco, tak si to radši vyhledá na tom telefonu, než aby vůbec s někým mluvil. Lidi prostě hůř se seznamují a hůř navazují kontakt na ulici potom.

Takže celkově se to pak promítá i do těch jiných aspektů života, že s těma lidma mluvit už prostě nechtějí. Nejenom tedy, že by měli někoho oslovit kvůli seznámení, ale...

Jo. Protože to nepotřebují mají jiné priority asi než se támhle bavit s cizím člověkem. Takže to dělají tak, aby se nemuseli bavit s cizíma lidma.

A ty jsi teda říkala, že tobě to není moc blízké, ale v okolí teda máš lidi, kteří došli i ke sňatku. Myslíš, že třeba je rozdíl v tom, když ten člověk naváže vztah někde v reálu, když to tak řeknu, a tím, když ho naváže na internetu? Jestli myslíš, že to má vliv třeba na kvalitu nebo na délku toho vztahu?

Ježíš, tak to doufám, že ne. (smích) Nebo spíš jako já nevím, já jsem spíš reálný člověk, co je v realitě mi je bližší, nicméně všeobecně co je, si myslím, to je jedno, jak se ti lidi seznámí, prostě můžeš se seznámit milionem způsobů, ale potom až když toho člověka poznáš, tak to vytváří ten vztah, že jo. Ne to, jak jste se zrovna seznámili.

Takže nemyslíš, že by to na to mělo nějaký vliv?

Ne ne ne. Nemyslím si.

Je fakt, že už jedna kolegyně v práci, se kterou jsem mluvila, tak ta mi taky říkala, to jsem slyšela poprvé, že se seznámili na internetu, a že už jsou spolu vlastně sezdání taky už nějakou dobu. Tak to jsem slyšela poprvé, protože většinou slyšíš, že to je na nějaké rychlé seznámení.

No určitě. Říká se to, že na ty aplikace chodí lidi jenom proto, aby si zasouložili. Ale to už je podle mě jako na každém, protože i v reálu se neseznamuješ jenom z toho důvodu, že bys hledala vztah do konce života.

Takže jsi říkala, že v tom tvém okolí ty seznamovací aplikace normálně jsou.

Jo jo jo. Jako nikdo, nějaká kamarádka se mi jako aktivně nepřiznala, ale to je spíš z toho důvodu, že většina mých kamarádek je zadaných, samozřejmě nepřiznala, že by nějak projížděla aplikace. (smích) Ale co právě vím od lidí kolem mě, tak spousta jejich známých nebo příbuzných právě měli vážný vztah z toho seznámení na aplikaci.

Takže je to hodně rozšířené i mezi jakoby, že se to rozšiřuje napříč generacemi, není to omezený, že dřív prostě na telefonu byli hlavně mladí lidé.

Určitě si myslím, že i normálně ti lidi středního věku ty aplikace používají a myslím si, že internet je svým způsobem vysvobození i pro staré lidi nebo starší lidi, protože prostě nejsou tak sami. Já vím, že samota je asi to nejhorší na tom, když stárneš, a takhle můžou poznat lidi, kteří jsou ve stejný situaci, pomoci si atd.

Tak teď už se přesuneme k tomu vztahu, respektive jak ovlivňuje smartphone ty vztahy. Když jsi komunikovala s partnerem, nemyslím teď tváří v tvář, ale když jste spolu nebyli, tak jak nejčastěji jste spolu komunikovali? Jestli jste si nejvíc volali nebo psali...

Asi jsme si psali.

A jakože smsky nebo přes ty aplikace jako WhatsApp, Messenger...?

My jsme si psali smsky, ale vím, že většina lidí si právě píše přes WhatsApp nebo Messenger.

A bylo to jako z důvodu, že byste měli třeba radši ty smsky, než si psát ty zprávy?

My jsme to oba měli v rámci nějakého paušálu, takže nás to nestálo stejně nic jako na těch aplikacích. Vlastně v dnešní době to hlavně lidi používají z toho důvodu, že je to zadarmo. Jako druhá věc je pak nějaká ochrana soukromí, protože to, co posíláš přes internet asi může být dohledatelné všude, ale myslím si, že kdyby se někdo snažil tak i to, co máš v rámci smsky, může dohledat.

A vyvstaly vám třeba ze vztahu nějaké tradice, třeba že si píšete na dobré ráno, na dobrou noc nebo že teď jste v práci nebo ve škole, tak si nevoláte? Víš jako nějaká, když to řeknu blbě, pravidla, ne že byste si řekli, tak od tří do pěti mi nevolej, ale že to prostě vyvstalo...

...nějak automaticky. Tak já si myslím, že třeba psaní na dobrou noc je automatický asi v každém vztahu snad. (smích) No prostě tak je to jasný, když jsi ve vztahu, jsi zvyklá usínat s určitým člověkem, a potom s ním neusínáš, tak je to ta nějak automatický bych řekla, takže třeba určitě to.

A ještě něco třeba zajímavějšího? (smích)

Peprnějšího? (smích)

Ne, tak jsem to nemyslela. (smích) Ale spíš jako jestli ještě něco dalšího, jestli tě napadá?

Jo jo jo. Počkej chvíličku.

Jako člověk samozřejmě nemusí mít nic takového...

Ne ne ne. Já jsem fakt spíš fanda té reálné komunikace, takže já řeším spíš to, co se musí, ne že bych si chtěla chatovat jen tak pro zábavu.

A kolik času myslíš, že strávíš používáním telefonu? Ted' nemyslím, že si to třeba jen rozsvítíš, jestli ti někdo napsal...

Denně?

No. Plus míus. Je mi jasné, že to nejde zrovna lehce odhadnout.

Třeba dvě hodiny denně asi, fakt netuším.

A ten partner byl třeba zhruba stejně na telefonu?

Jo, určitě. Já bych nemohla být s člověkem, který je pořád na telefonu. (smích)

A když jste třeba byli spolu, měli jste nějaké jakože, teď jsme spolu, tak telefony jsou stranou, nebo byly naopak situace, kdy ti nevadilo, že je na telefonu, nebo nevadilo, že ty jsi na telefonu, byť jste byli spolu? Protože v dnešní době vidíš spoustu těch párů, sedí v restauraci, kavárně oba dva koukají do telefonu, tak jak jste to měli?

No tak záleží asi v jaké fázi vztahu ty lidi jsou. Když ti lidi spolu žijí a vidí se každý den, každou minutu, tak asi dokáží tolerovat to, že ten druhý se prostě mrkne na telefon nebo něco. Ale zase na druhou stranu, když ti lidi spolu nejsou tak často, což my jsme nebyli, jakože bychom spolu byli každý den, tak potom už se to bere jinak a ten telefon už by měl zůstat stranou, protože vlastně si vážíš toho času, co jsi s tím člověkem, a nemáš prostě potřebu, nebo neměl bys mít potřebu být na telefonu. Takže jsme telefony většinou spolu nepoužívali, když jo, nebo když já jsem třeba musela použít telefon, tak jsem se i omluvila, stejně jako když jsem kdekoliv na veřejnosti a potřebuji si něco vyřešit, tak prostě řeknu „Teď si potřebuji něco vyřešit, tak chvíličku musíš počkat.“, soustředila jsem se na to na tom telefonu, a pak jsem se zase plně soustředila na toho člověka.

Takže ne že by sis vytáhla telefon a najednou si přestala vnímat toho partnera.

Ne ne ne. To určitě ne. A kdyby to udělal on, nebo když to udělal on, tak jsem mu řekla „Prosím tě, zahod' to.“ nebo „Je to důležité?“.

A jak ti na to třeba reagoval, když jsi ho vyzvala k tomu nebo jsi dala najevo, že ti to vadí?

No tak jako víš co, když je to důležitý, ať si to vyřeší, ale většinou jsou to jenom blbosti a prostě vzhledem k tomu, jaký jsem člověk, tak já jsem nikdy nebyla s někým, kdo by byl závislý na telefonu, protože já bych to prostě nezvládla. Takže ten partner ani neměl potřebu být pořád na telefonu.

Takže ani nějaké neshody kvůli tomu, že by on byl na telefonu, nebo ty bys byla, mezi vámi nevystaly?

Ne ne ne. Tak maximálně nějaké malé žárlení, když si na tom telefonu třeba chatoval s někým jiným, tak to jsem byla taková jako... a to samé on.

No a když jsme u toho žárlení, měli jste třeba přístup do telefonu toho druhého? Nebo jak jste to měli nastavené? Někdo má třeba nastavené zámky nebo PINy nebo co všechno tam může být, a tohle je moje území. Někomu je to jedno.

My jsme oba dva neměli zamknutý telefon, ale myslím si, že tam vzájemně fungovala nějaká tolerance, že jsme si tam nelezli jako. Jako není to tak, že bych si vzala telefon toho protějšku a něco si tam napsala nebo bych se šla podívat na Facebook jeho, to vůbec. Ale zamčený jsme to neměli.

A nikdy jsi neměla tendenci, že něco vyvstalo, tak že prostě se podíváš bez jeho vědomí?

Tendenci ne, ale třeba když přišla smska nebo něco, tak jsem byla zvědavá a podívala jsem se. (smích)

Když jsme u té důvěry, tak nevím, jestli jsi slyšela, že existují aplikace pro sdílení polohy mezi telefony. Slyšela jsi o tom?

Ne ne. ... Vlastně jo, děti a rodiče, že to často používají, tak v téhle souvislosti jsem to zaslechla.

No, tak může to být vlastně i v souvislosti mezi...

No, tak to je hrozný. (smích) To je totálně hrozný. To je to samý s tím telefonem. Člověk by měl prostě tom druhému důvěřovat, a neměl by mít potřebu ho kontrolovat nebo vědět, kde se nachází každou chvíli. Já jediný smysl v těchto aplikacích vidím u těch dětí, že víš prostě, kde jsou, nemusíš mít strach. Ale myslím si, že partner, což je plnohodnotná osoba, by neměl být kontrolován a neměl by třeba nechodit do strip baru jenom proto, že ten druhý ví, kde jde, ale proto, že sám to nechce.

Takže vůbec, kdyby to třeba po tobě partner chtěl...?

To bych asi nikdy nepřijala. Ne ne ne.

Je to prostě už moc. A když přejdeme k těm rozhodům, stalo se ti někdy, že by se s tebou někdo rozešel ne z očí do očí, ale po telefonu?

Ne ne ne. Ne. Ne.

A třeba někomu ve tvém okolí?

Nebo vlastně... počkej chvíličku... no, vlastně by se dalo říct, že jo. Myslím, že by se dalo říct, že se se mnou někdo rozešel po telefonu.

A jak ti jako bylo? Nebo co si myslíš o těch lidech, kteří se takhle rozejdou?

Je to hrozný. Pro mě to znamená, že ten člověk nemá dostatek úcty k tobě, že pro něj nejsi dostatečně důležitá, aby ti to řekl osobně. Zároveň vím, jak je to pro člověka těžký, řešit tohle osobně. Je to fakt tak hrozně jednodušší napsat. Jako vždycky je to složitá situace, ale prostě to je neskutečně lehčí nestřetnout se s tím druhým, nevidět to, jak mu ublížíš, a hlavně nevidět, nemuset odpovídat na to, na co se tě zeptá. Nebýt v té situaci prostě. Je to mnohem sice jednodušší, ale je to hrozně zbabělé, a myslím si, že je to špatné.

A myslíš tedy, že nejčastější důvod, proč se lidi rozhodnou pro tenhle způsob ukončení toho vztahu je to, že je to snazší? Že nemusí dojít k té konfrontaci a čelit tomu přímo.

Přesně. Jo jinak u toho svého partnera jsem to tak nebrala, protože my jsme to měli složitě už na konci toho vztahu. My jsme se rozešli, pak to vypadalo, že spolu zase budeme, a on se pak rozhodl, že nebudeme, a to finální rozhodnutí mi napsal v neskutečně dlouhé smsce, ale prostě už to bylo v tak složité fázi ten vztah, že ani vlastně nevím, jestli to mám brát jako rozchod po telefonu, protože už jsme se o tom bavili dřív osobně a bylo to takový načatý. Takže ani to tak neberu, že to udělal jenom kvůli tomu, že by nechtěl...

Jasný, že už to bylo v delším „řízení“, teď mě nenapadlo lepší slovo... A bereš to tak, ať už jde o jakoukoliv fázi vztahu nebo myslíš, že je to něco jiného, když jsou spolu třeba kratší dobu, nevím kolik, plácnu třeba...

Týden. (smích)

Třeba dva měsíce. Jestli v tom vidíš nějaký rozdíl, nebo myslíš, že byť jsou spolu teprve krátce, tak že by se měli rozejít...

No já si myslím, že pokaždé by si ten člověk měl dát tu námahu, aby to... Protože když už s tebou někdo je, tak snad jsi aspoň natolik důležitá, aby se s tebou sešel na deset minut a řekl ti, hele promiň už ne. Protože i když jsi s někým krátkou dobu, tak to, že s ním jsi, znamená, že k němu máš určité sympatie, no a sice je pěkný, že možná ho to nebude tolik bolet, když jsou spolu jenom dva měsíce (smích), ale to myslím, že tak nefunguje. (smích)

A myslíš, že třeba dochází častěji k těm rozhodům, teď když tady jsou ty technologie, máš tu možnost, že tomu člověku napíšeš, pak si ho třeba smažeš z přátel nebo tak? Že ti lidi se odhodlají dřív nebo častěji k tomu přeci jenom ten vztah ukončit, než kdyby to museli dělat osobně. Dřív třeba ti lidé ještě neměli takovou možnost, většinou se museli sejít, když to ještě nebylo tak rozšířené.

Jo, asi jo. Asi určitě. Zvláště v tom mladším věku, prostě ti něco přeletí přes nos, tak napíšeš asi „Končím s tebou.“ (smích) Pak se vidíte, zjistíš, že spolu vůbec nekončíte, a pak zase. Jako záleží na tom, jak má každý vztah. Znáám spoustu lidí, kteří mají tak dynamický vztah, že se za něj rozešli už prostě hodněkrát, ale to prostě nemůžu moc posuzovat, protože to zase není můj styl nebo případ.

Tak ty jsi říkala, že jsi nikdy nebyla s člověkem, co by byl závislejší na telefonu, takže jsi se asi nikdy ani nerozešla s nikým kvůli tomu, že by trávil moc času na tom telefonu.

No, to třeba kdybych začala s někým být a ten člověk by se změnil a začal by být totálně závislý na telefonu, stejně tak jako může začít být závislá na čemkoliv, tak by to asi jako byl důvod k rozchodu. Určitě. Každopádně.

Bylo by to prostě nepřekonatelný?

Jako kdyby někdo byl 20 hodin z 24 na telefonu, tak by to bylo nepřekonatelný. (smích)

A jelikož ty sama nejsi nějaká závislá na telefonu, tak s tebou kvůli tomu vztah asi nikdo neukončil. (smích)

Přesně. (smích) To určitě ne.

Tak já myslím, že to už bude asi všechno, tak já ti moc děkuji za tvé názory.

Není zač.

Já tě ještě jednou vítám na výzkumném rozhovoru, který je na téma, jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy. Rozhovor je určený pro diplomovou práci, kterou píšou na Fakultě sociálních věd na Karlovce. Ten rozhovor je anonymní, nikde nebude uvedené tvoje jméno, můžeš ho kdykoliv ukončit, když se ti nebude nějaká otázka líbit, tak odpovídat nemusíš. Rozhovor bude nahráván. Souhlasíš tedy s účastí a nahráváním rozhovoru?

Ano, souhlasím.

Rozhovor bude rozdělen do takových tří hlavních oblastí, první je seznamování s novým partnerem nebo potenciálním novým partnerem, potom druhá oblast je vztah jako takový a třetí jsou rozchody. Ty odpovědi můžeš vztáhnout buď ke svému současnému vztahu nebo ke svým minulým zkušenostem. Vlastně v dnešní době ty smartphony máme furt u sebe a ovlivňují značné aspekty našeho života. Myslíš, že nějakým způsobem ovlivňují i podobu současné mezilidské komunikace? Ted' nemyslím jenom v těch partnerských vztazích, ale obecně, ať už formu, třeba styl, jakým píšeme, nebo obsahově, že se to třeba proměňuje.

Jo, já si myslím, že docela dost, protože zaprvý lidi už nejsou tolik zvyklí, nebo ta mladší generace třeba, tak nejsou právě už zvyklí navazovat kontakty právě mimo Facebook nebo Instagram nebo tak. Takže tam se vlastně nebojí oslovit někoho, ale takhle aby na ulici za někým třeba šli nebo se chtěli s někým bavit, tak to už mají takový docela zábrany, a i co se týče toho, jak si jako lidi píšou třeba. My si napíšeme smajlíka, támhle nějakou zkratku, něco takovýho, ty větě třeba už člověk nerozumí, a naopak kdyby ses s tím člověkem jako potkala, tak si s ním taky povídáš jinak a neřekneš mu „tjn“.

Jasný, takže vlastně jakoby v té písemné formě, přes ty různé jako je WhatsApp, Messenger, takže se zkracuje ta komunikace.

Jo, to určitě. A není to osobní hlavně. Píšeš si s někým a místo toho, aby ten člověk s ním šel na kafe a popovídal si „Ahoj, jak se máš? ... Mám se dobře, co nového, co ty?“ a končí, a komunikace končí za chvíli.

Že už se jakoby dál nerozvíjí, že už nejsou schopní tu komunikaci převést na nějakou další úroveň nebo tak.

Přesně.

A myslíš teda, že jak jsi říkal, že ta mladší generace už ani nedokáže navázat ten kontakt v tom reálném životě, myslíš, že to je jenom u té mladší generace nebo se to jako prolíná i do těch...

Možná bych řekla, že se to i jako prolíná, že ty lidi začínají mít z toho oslovování docela strach, takže právě se schovávají za tady ty aplikace a za ty sociální sítě.

Takže to bereš...ted' je vlastně hodně ten trend ať už mezi mladými nebo lidmi ve středním věku nebo tak, to seznamování přes ty různé aplikace, jako je Tinder apod., tak co si vlastně myslíš o tomhle seznamování?

Mně se to hrozně ... třeba.

Líbí?

Ne, nelíbí. Vůbec. Třeba konkrétně Tinder mi přijde jako hrozně...mně to přijde jako trh s lidma jako pomalu jo. (smích) Tam běhají prostě lidi a ty si vybíráš, jestli se ti líbí nebo nelíbí. A co to jako je? To je...nevím, nelíbí se mi to, fakt ne.

Takže jsi to sama ani nikdy nezkoušela?

Já jsem si to stáhla právě pro zajímavost, abych věděla, jak to tam jako probíhá, co se tam jako děje. A odinstalovala jsem to během deseti minut zase.

Tak to bylo rychlý. (smích)

Takže asi tak.

A proč myslíš, že v dnešní době jsou ty aplikace tolik oblíbené? Když si vezmeš jakoby před pár roky, kdy to ještě nebylo tolik rozšířené ani ty seznamky a to, tak jako by být na seznamce bylo takový, že se s tím lidmi nechlubili. Dneska je spíš zvláštností, že na tom Tideru třeba, že tam někdo není. V čem myslíš, že tkví ta oblíbenost toho teď?

Možná, že ty lidi tam ze sebe můžou dělat to, co nejsou. Jako že když se máš seznámit s někým osobně, tak samozřejmě nemusí člověk říkat pravdu ve všem, ale už toho člověka vidíš, vidíš, jak vypadá, a tady na Tinder nebo na cokoliv jiného si dáš fotku, dáš si tam jeden filtr, druhý filtr, dobře se nastavíš, teď vypadáš úplně jinak, že jo, a jde o to, abys nasbírala co nejvíc lajků a aby ses líbila co nejvíce lidem. Kdyžto kdybys měla takhle někam jakoby vyjít, tak prostě jdeš sama za sebe, už tě ti lidi vidí.

Takže myslíš že jde i o to, že ti lidi tam můžou jakoby ze sebe vytvářet podobu sami sebe, kterou by jako chtěli být?

Jo, jo, jo.

Že už se neprezentují, tak tohle jsem já, já v reálu vypadám tak a tak, vážím tolik a tolik, ale prostě tam už stylizují nějakou tu svoji podobu.

Určitě to nedělají všichni jo, ale myslím si, že jeden z důvodů to jako je, že kvůli tomuhle třeba. Někdo to třeba může dělat jenom ze strachu, že se bojí jako ten kontakt navázat, tak ho osloví radši takhle někoho, chvílku si s ním píše a třeba i sejde, ale přijde mi, že tam jsou spíš jako takový lidi, co ten mobil mají v ruce pořád. (smích)

Takže myslíš, že je to na druhou stranu jakoby usnadnění třeba pro ty, co nejsou schopní třeba tolik...jsou víc introvertní nebo tak?

Jo, to určitě. To jako určitě, pro ty je to zase plus, že mají nějakou možnost se do toho nějak jako zapojit, že nemusí, když z toho mají strach, že se to dá trošku takhle odbourat. Že třeba když se bojí jako hned s někým někam jít, tak ho můžou poznat předtím, i když jako nemůžou zase vědět, jestli ten člověk, co jim píše, jestli to tak jako je, že jo. Ale aspoň můžou mít takovou trošku svoji jistotu, že toho člověka už trochu znají, když za ním půjdou.

Takže se jim vlastně potom odbourává ten stres z toho, že ten člověk je úplně nový.

(přítakání)

Často se říká, že ten Tinder je hlavně na sex. Myslíš si to taky?

Tak to vůbec nevím, ale možná jo.

Že spousta lidí mi právě třeba řeklo, že Tinder je, aby sis tam našla třeba sexuálního partnera nebo nějakou jednorázovku a ne moc jakoby na to, že tam najdeš někoho na vztah.

Jako je pravda, že třeba od kamaráda jsem slyšela, jako že no dneska večer nemám co dělat, tak se kouknu na Tinder. Jako jo no. Mě by to třeba nenapadlo jako vlízt na nějakou seznamku nebo na Tinder konkrétně, jakože říct si, že hledáš někoho na sex, tak se podívám, co tady máme.

A myslíš třeba, že na těch aplikacích, tím že tam je určitá anonymita, jasně je tam ta fotka, máš tam to jméno, to jo, ale pořád to není face to face, že třeba tam jsou ty lidi otevřenější, že přesně se pak nebojí ti napsat vyloženě, jde mi o sex?

Já myslím, že určitě. Určitě si to myslím a já jsem to třeba viděla, jak jsem to na chvíli nainstalovala, a schválně jsem tam dala...já jsem tam dala fotku, kde není vidět obličej, ale dala jsem tam fotku, já totiž chodím na pole dance, tak jsem tam dala fotku od tyče, a ti chlapi, co mi psali za komentáře během té chvílky, tak se mi chtělo trošku zvracet z toho. Protože to bylo opravdu samý sexuální narážky, nic jiného. Takže jo, asi jo.

Takže záleží taky na výběru toho, co tam teda dáš, že potom třeba vyloženě se ti tam objevují, filtrují ti lidi, co tam hledají jenom tohle třeba nebo tak. A ve tvém okolí, teda jsi říkala, že ten kamarád je na Tinderu, tak ve tvém okolí to třeba nějak víc používají nebo ne?

Spíš ne. Já mám hodně kamarády, co nejsou tady z Prahy, co jsou z vesnice, a tam to snad jako ani neznají popravdě tady tyhle vymoženosti. Tam některý lidi neznají ani Instagram, takže... a když už ho znají, tak prostě ne, tak to nechťej. Ti mají maximálně Facebook, tyhle věci jako vůbec nepoužívají.

To je taky zajímavý. Já na druhou stranu si myslím, že to jsou svým způsobem šťastný lidi, že to nemají ve svém životě. (smích) Když tedy porovnáš ty způsoby seznamování v té realitě, že třeba někoho někde potkáš nebo v práci se s někým seznámíš, tak tobě osobně je to bližší?

Jo, určitě jo. Zaprvý je tam takový ten okamžik tý první jiskry, když člověk někoho pozná, a je to takový hrozně hezký i na to třeba pak vzpomínat. Že jako to jsem tě poprvé potkala vlastně tady a tady a byla to tahle a tahle situace a nebudu vyprávět dětem, no já jsem si našla tatínka na Tinderu a přerostlo to v lásku. (smích)

Takže myslíš, že na tom internetu nebo v těch aplikacích, že se ochuzuješ o takovou tu první reakci tý chemie, jestli tam jako přeskočí ta jiskra a ne, že jsme se domluvili, že teď se teda sejdem a čekáš, jestli jo nebo ne, že už je to takový nucený?

Jo, trošku jo. Že to seznámení právě bez toho je takový spontánní, jak se s tím člověkem můžeš seznámit. Můžeš do někoho vrazit třeba. To se ti nestane na seznamce.

To asi úplně ne. Ale abych tě překvapila, tak náhodou, mě to teda hodně překvapilo, ale spousta lidí už si na seznamce našla životního, nebo to se ještě uvidí, jestli životního (smích), ale že se vzali. Kamarádka taky teď říkala, že tomu nemohla věřit, ale...

...ale stalo se.

Že spousta lidí kolem ní se na základě seznamky teď bere.

Tak jestli jim to vydrží, tak je to super.

Ale taky jsem na to koukala, protože většinou to beru, že je to takový...taky mi přijde přirozenější se seznámit někde v realitě a ne takhle. Když už jsme u toho vztahu, tak jak nejčastěji spolu...bydlíte spolu?

Bydlíme spolu.

Ale když nejste spolu, tak jak spolu nejčastěji komunikujete? Nemyslím samozřejmě tváří v tvář, ale přes ten telefon.

My si voláme. Voláme si nejčastěji, když něco potřebujeme. Jakoby smsky hodně málo, můj přítel Facebook nemá, on nemá žádnou sociální síť, takže přes to absolutně ne, takže buď smsky, ale to jenom když mi třeba nezvedne telefon, tak mi napiše, nemůžu zavolat později. Ale spíš si fakt prostě voláme.

Takže voláte, je vám to celkově sympatičtější tahle komunikace?

Jo, jo, jo.

A máte ve vztahu nastavený nějaký, když to řeknu tak blbě, pravidla nebo tradice, co vyvstalo, když jste spolu třeba ještě nebydleli, tak smsky na dobrou noc, na dobrý ráno, nebo prostě že při jídle telefon ne. Něco takovýho.

Jo, když nejsme spolu náhodou přes noc, tak si vždycky píšeme na dobrou no a na dobré ráno, jakože když se vzbudíme, tak si napíšeme, kdo se vzbudí, kdo první vstane a večer, kdo jde první spát, tak taky napíše první a ten druhý mu odepíše. Tak to jsme dělali od té doby, a to děláme doteď. A jinak asi nic.

Kolik času myslíš, že strávíš na telefonu, tím že bys na něm vyloženě byla, ne že si ho jen rozsvítíš, jestli ti někdo nepsal, ale že projíždíš sociální sítě nebo tak?

No tak...

Samozřejmě nemyslím teď v pracovní den, liší se to, když jsi v práci nebo...

Já si myslím, že tak dvě hodky denně možná.

A přijde ti to hodně nebo málo?

Docela dost, protože...jakoby když jedu do práce třeba a přečtu si tam zprávy nebo to, tak to mi nepříjde tak hrozný, ale potom když tam má člověk nějakou hru nebo kouká na Facebook nebo na Instagram, což dělám večer, když jdeme spát, tak vždycky projíždím večer Instagram, koukám na fotky a tak, tak tam taky jako takovou dobrou půlhodinku jenom ten večer se zvládnou zaseknout, a třeba během dne se tam kolikrát taky podívám, takže...jakoby když fakt nemám zrovna co dělat, tak se kouknu.

Takže je to takový na zabítí času?

Jo, na zabítí času.

Že to člověk už nedělá ani jako, že by ho to vyloženě bavilo, ale spíš jako, že chce zkrátit čas, co prostě...ted' nevím, co dělat.

Jo, když někde čekám, třeba u doktora nebo tak, tak to vždycky jsem na telefonu, to jako projíždím pokaždý. A večer to už mám takový zvyk, to jako koukám na Pinterest na fotky a tak, to jako vyčistíme si zuby, jdeme si lehnout do postele a ještě 15 minut, půl hodka a zhasínáme.

Takže si berete telefony s sebou do ložnice?

Jo.

A oba?

Oba, oba. L. si hraje nějakou hru a já si projíždím Instagram nebo Pinterest.

A myslíš třeba, že vám to nějak narušuje sexuální život?

Nooo...

Že jakoby ten telefon si tam vezmete, už z toho máte tradici, že si projíždíte, že kdybyste ho tam neměli, tak se třeba ještě chvíli věnujete sami sobě.

Jo, to si úplně jako nemyslím, že nám to jakoby narušuje. To ne.

A říkala jsi sice, že přítel nemá Facebook a tak, ale že hraje hry. Tak kolik myslíš, že stráví času na tom telefonu?

Já si myslím, že to bude mít podobný, ale možná bude trošku víc na tom telefonu než já. Že má takový ty hry, co na tebe zapíraj, že to musíš odehrát. Hraje nějaký fotbal na tom hroznej, takže to pípne, že má zápas, tak hned to bere do ruky a hraje.

Hra si řekne. (smích)

To je přesně včera, jak jsme koukali na ten film, tak přesně hra si řekla, tak zapnul telefon a hrál fotbal. A to mě teda rozčiluje.

A jaký jsou třeba ještě situace, kdy ti to vadí, že začne ten telefon používat?

Když se spolu bavíme a on mě pak nevnímá. Že to se mi stává taky, já mu něco vyprávím a on sedí, kouká do toho telefonu, hraje tu hru, a dělá na mě jen takový ty zvuky „hmm, hmm“.

Ale nemáš tam žádnou zpětnou vazbu.

Přesně. A pak mu říkám, no tak volal jsi na tu poštu, a on co, na jakou poštu? Tak tohle mě jako rozčiluje, a jeho rozčiluje zase, že si třeba píšu s kamarádkou hodně, protože spolu i pracujeme s Markétou a jsme nejlepší kamarádky, a je fakt, že to možná není úplně zdravý, jak my spolu si píšeme, jak jsme jako v komunikaci spolu. A já na ní mám i jinej zvuk, že jako pozná, že je to ona, a on říká, panebože jste spolu celý den v práci, a ještě si pořád píšete, to jako není normální. A že si jí všímám víc než jeho, mi řekne kolikrát.

Takže už na ní i žárlí? Trošku.

Trošku jo.

Jakoby na ten čas, co věnuješ jí, a co věnuješ jemu.

(přítakání)

Možná by stálo za to, nemít aspoň ten zvuk, že by to aspoň nevěděl, že bys to mohla maskovat za někoho jiného. (smích) No a kdy ti třeba nevadí, že sice jste spolu, ale nevadí ti, že jde na ten telefon?

Když chci mít svůj klid, když si chci třeba číst knížku nebo tak. Tak já si vytáhnu třeba knížku a on nemá co dělat, tak se mě furt na něco ptá a hrozně mě jako vyrušuje (smích), a já mu říkám, že jako já si čtu, a on no, ale já se s tebou chci bavit. Tak to jsem ráda, když si ten telefon vezme do ruky a hraje si ten fotbal, protože já si můžu v klidu číst. A jinak mi asi jako nevadí, že na něm není.

Takže spíš tak, že chceš mít chvíli pro sebe, tak je ti jedno, že na tom je, ale když jste spolu, tak přeci jenom abyste se věnovali navzájem.

A ještě třeba v autě mi to nevadí, když řídím, tak že třeba je na telefonu, tak to mi jako nevadí.

Nepotřebuješ, že abyste si povídali, aby tě, když to tak řeknu, udržel při vědomí? (smích)

Ne, ne, ne. To mně nevadí, když kouká do toho.

A vyvstaly někdy mezi váma třeba nějaký neshody kvůli tomu telefonu? Neříkám, že byste se vyloženě třeba pohádali, ale že by ti vadilo přesně, že teď je na tom telefonu, tak bys ho třeba jako okřikla nebo bys mu to řekla.

Jo, stalo se. Už jsme se i pohádali kvůli tomu opravdu. Že přesně já jsem ho okřikla, a on mi začal vyčítat, že já si přesně jako furt taky píšu s někým.

Že to jako obrátil proti tobě?

Jo, jo, jo. Takže jo, to jo. A on mi to třeba i říkal, že mu vadí, že si pořád píšu s Markétou.

Takže to je asi taková nejpalcivější věc, co jemu vadí. Tobě, že hraje fotbal.

Takže jo, kvůli tomu už jsme se pohádali.

Takže ale když jste spolu tak jako většinu času netrávíte na tom...

Ne, to ne. To ne.

...věnujete se sami sobě.

Jo.

A co si třeba myslíš, v dnešní době, když jdeš často do kavárny nebo tak, a vidíš tam ten pár a oba koukají do telefonu? Co si myslíš třeba o tomhle?

No, to mi přijde hrozný. Jako přeci když už si s někým jdu někam sednout, tak si s ním chci povídat. Když to vezmu, že jdeme na večeři jo, tak si nedokážu představit, že bychom si tam oba vytáhli telefony a hráli na telefonu. Já to mám tak jako, že si jdeme sednout, hezký večer, dáme si večeři a řešíme u toho jako třeba nějaký věci nebo si povídáme, jaký jsi měl den a tak, ale jako nenapadlo by nás tam vytáhnout telefon, to ne. To mi přijde zaprvý jako i docela neslušný jako tohle dělat, když s tím člověkem jsi a zadruhé, že ti lidi si teda asi nemají co říct, když ten telefon vyndají a koukají a každý si dělá něco jinýho.

Právě jeden z těch výzkumů, co jsem četla, tak tam právě bylo, že to, že máme u sebe ten telefon, a že se na to třeba podíváš nebo někomu napišeš, tak to mají lidi už tak zautomatizované, že jako normálně by ti to eticky přišlo špatně, že najednou přestaneš toho člověka vnímat, tak kvůli tomu telefonu to lidi dělají automaticky a vůbec jim nepříjde, že něco dělají špatně, že se s někým baví a najednou ho přestanou vnímat a začnou si třeba psát. Tak tohle se začíná vytrácet, to uvědomění si, že to, co teď dělám je neslušný.

No vidíš, já zrovna když s někým někde jsem a zvoní mi telefon, tak jako jo, podívám se, kdo to je, ale většinou to z boku vypnu a prostě zavolám tomu člověku až později.

Že to jako neřešíš hned.

Neřeším.

A jak máte nastavený třeba přístup k telefonu toho druhého? Já nevím, jestli máte pracovní a soukromý...

Ne, my máme oba dva jenom jeden. Takže L. ho má dohromady pracovní a osobní zároveň jako v jednom. Takže jemu tam chodí jak pracovní věci, tak soukromé věci. Když mu zvoní třeba a on tam není, tak já na něho houknu, zvoní ti telefon, a on mi řekne, tak to zvedni třeba. Takže jako aby to zvednul, to mu řeknu taky, když nám přijde zpráva, tak to si nečteme, maximálně mu řeknu, hele pípá ti tu telefon. Tak jako že ví, že pípá. A jako víme oba heslo do toho druhého telefonu, ale nelezeme si tam.

Jasně, ale teoreticky byste...

Jako mohli bychom.

...mohli, že vám nevadí, že se tam třeba podívá.

Ne. Ne, ne, ne, to ne.

A měla jsi někdy tendence nebo podívala jsi se někdy bez jeho vědomí?

Měla jsem no.

A z jakého důvodu, co tě k tomu vedlo?

Protože jsem tenkrát věděla, že mi kecá. (smích) Jelikož pracuje na záchrance jako ajťák, jemu chodilo upozornění z práce do desíti do večera a od šesti od rána, že to tam měla od těch desíti od večera do těch šesti do rána pauzu. A jemu přišly zprávy v půl páté ráno, když odněkud přišel prostě. A snažil se mi tvrdit, že to je prostě z práce, a já jsem věděla, že to z práce není, protože sám mi řekl, že mu to mezi desátou a šestou nechodí. Ale řekl, že to je tadyten výpadek, také nemohl ani...nevím, vymyslel si to tenkrát prostě blbě, a já jsem do něj rejvala potom druhý den, že jsem mu psala, tak co ten výpadek a tak, až se mi přiznal, že mi teda řekne, jak to bylo.

Ale nepodívala jsi se teda?

Ne, nepodívala, ale měla jsem nutkání jako velký se podívat, protože jsem věděla, že mi opravdu lže. Takže z toho důvodu.

Ale přeci jenom jsi se nepodívala. Vydržela jsi to.

Ale možná kdyby mi to potom ten den neřekl, tak bych se jako možná večer už podívala.

Ale tím, že to řekl...

Tím, že to řekl, tak jsem to nechala. Ale on měl taky jednou, taky jsem se tenkrát vrátila z nějaký akce a přišla mi zpráva taky. A tenkrát chytil nějaký hroznej nervák, že jako kdo mi to psal a tak. No a já jsem mu říkala, no ségra to je, mi píše. A on že prostě ne a volal ségre. A on se jí ještě zrovna nějak vypnul telefon, takže byla v tu chvíli nedostupná. „To vidím, vždyť to má vyplý, dělej prostě dej mi ten telefon a ukaž mi, kdo ti píše.“ Ale taky jako potom se uklidnil.

Ale tak jako chtěl to po tobě, ale ne vyloženě, že by se ti tam podíval.

Ne, to ne. Nevlezl mi do toho. To ne.

Vidíš, tak to je taky zajímavý. (smích) Já nevím, jestli jsi slyšela o aplikacích pro sdílení polohy na telefonu.

No.

Slyšela? Víš, o co jde?

Jak vidíš, kde je ten druhý prostě? Jo, jo, jo, slyšela.

Tak co si o tom myslíš? Využíváš takovou aplikaci?

Ne. Nemám. Nechtěla bych to. Popravdě, já nevím... Mně už to přijde docela jako narušování soukromí, přeci jenom tomu druhému řeknu, hele jdu s kamarádkou na kafe nebo tak, tak doufám, že mi věří, a že si nepotřebuje ověřovat v takovéhle aplikaci, že tam sedím. Že mi to přijde už jako takový stalkování trošku.

Jako že to je třeba i projev nedůvěry?

Jo. Ale jako pro děti mi to přijde třeba super, když má člověk dítě, tak že vidí, kde to dítě je, co dělá. Tak to jo, ale mezi partnery mi to nepříjde úplně...

Takže kdyby to po tobě partner chtěl, tak vůbec?

To já nevím, tak jako kdyby to po mně chtěl, tak zase jako kdybych mu řekla, že ne, tak kdo ví, co by si myslel, že jo.

Takže myslíš, že už by to vlastně vyvolávalo...

Jako nedůvěru možná trošku taky.

Jako v obou dvou směrech, když to bude chtít, tak to vlastně vypadá, že ti nevěří, ale když ty odmítneš, že to nechceš, tak...

Tak to vlastně mu dávám ten důvod, aby mi nevěřil. (smích)

Vidíš, to už je taky takový další mezikrok, tak co si potom zvolit. Souhlasit s tím, že tě teda bude sledovat nebo sledovat, bude vědět, kde jsi, ty to taky budeš vědět, nebo to...

Ale tak zase takhle, kdyby to navrhnul, já nevím, jak ty aplikace fungují, ale jestli by to navrhnul a bylo by to tak, že bych viděla i já jeho i on mě...

Jo, jo. Ono je to jakoby oboustranný, protože ty to musíš přijmout.

Nejde to tak, aby viděl jenom jeden?

Myslím si, že ne, ale já jsem to popravdě taky nezkoušela ani za účelem toho výzkumu (smích), takže úplně nevím, ale je to jakoby o tom, že musíte si to navzájem přijmout... Tak jako teoreticky může ti vzít telefon a přijmout

to za tebe a potom to nemusíš zjistit, protože mi někdo říkal, že potom po nějaké době zjistil, že to má na telefonu zaplý. Takže jako teoreticky to můžeš udělat tak, že to ten druhý nebude vědět, ale principem je, že byste to měli vědět navzájem si to přijmout.

Tak jako zase, když to vidí asi oba a souhlasí s tím oba, tak jako když to chtějí, tak jako proč ne, ale...

Ale radši bys to nechtěla.

Já bych to asi nechtěla. Už jenom z toho důvodu, že budeš chtít třeba udělat nějaký překvapení a on se zrovna třeba podívá a řekne si, proč jako jede za mnou třeba do práce? (smích) Víš, jako takhle.

Tak to už je podruhý, že přesně, co překvapení. A to předtím zase řekl kluk, tak jsem se ptala, jestli dělá tak často překvapení, protože jeho to napadlo asi dvakrát během toho rozhovoru. (smích) Říkám, to se přítelkyně má. (smích)

(smích) Nebo hlavně by třeba hrozně stopoval, když by měl před narozeninama nebo tak, tak by určitě stopoval, kam jezdím, aby věděl, co dostane.

Jako že vyloženě kvůli tomu, že by to...

Jo. Že á ona byla dneska tady v tom krámu, co tam dělala, co tam prodávají? On vždycky hrozně hádá, co dostane k narozeninám, vždycky to ze mě strašně tahá, takže tohle by mu hrozně pomohlo. (smích)

Tak to je lepší si to nezapínat no. To určitě by bylo potom nebezpečný. (smích) Když přejdeme potom k těm rozhodům, tak vlastně co si myslíš... nebo stalo se ti někdy, že by se s tebou někdo rozešel ne z očí do očí, ale že by ti třeba napsal nebo nechal někde zprávu na sociálních sítích?

Jo, ale to bylo jako někde na základce.

Jo, takže to nebyl ještě tak úplně vztah jako takový.

Ale jo no, napsal mi to, jakože smskou, že no, to už nemá cenu.

Ale tak jako v nějakém vážnějším vztahu se ti to nestalo?

To ne.

A co si myslíš o tom, když to někdo udělá?

Je to hrozně zbabělý. Přeci jenom když se s někým rozcházím, tak mu řeknu, proč a asi...tak asi to nefunguje třeba dýl, když se rozejdou ti dva lidi, a ten druhý si může myslet nebo může chtít vědět, kde udělal třeba chybu nebo tak a chtěl by si to aspoň vyříkat a třeba trošku, to nemusí být jako úplně ve zlým, tak teď se rozcházíme a já ti budu házet věci z okna a odejdeš a necháš tam klíče od bytu, tak asi jako z tohoto důvodu, že aby to bylo nějak uzavřený. Jako kdyby mi někdo napsal smsku, končím s tebou, klíče jsem nechal na botníku a už se neukážu, tak by mi asi hodně dlouho vrtalo hlavou, proč to udělal.

Že vlastně i z toho důvodu, že tam chceš nějaký to dovysvětlení, že vlastně co se teda stalo. A bereš jinak, když to třeba udělá někdo, nevím, plácnu, po dvou třech měsících vztahu nebo když to udělá třeba po třech letech? Jestli myslíš, že je v tom rozdíl, že když jsou spolu krátce, tak ještě jakoby...

Tak zbabělý je to každopádně v obou případech, ale jako asi po těch třech měsících si tam k sobě nevybudují takový vztah jako po těch x letech. Že po těch x letech by mě to mrzelo daleko víc ten rozchod. Že po těch třech měsících, to spolu ti lidi ještě většinou ani nebydlí, tak se z toho člověk i jako líp dostane. Ale udělat mi to jako třeba teď L., když jsme spolu sedm let, tak jako to nevím.

Takže jakmile je to už po delší době, tak už je to za hranou.

Jo, jo.

A proč myslíš, že někdo se odhodlá k tomu, že jenom napíše, byť třeba zavolá, jako že to nevyřeší z očí do očí.

Možná proto, že nechce, aby ho ten partner přemlouval. To je tak jediný, co mě ještě napadá, že je třeba nevím, jestli omluvitelný, ale...že třeba ví, že se s ním zkoušel rozejít už několikrát a ten partner ho vždycky přemluvil, aby s ním zůstal. A přeci jenom potom není ten člověk furt šťastnej a nic se neobrádí k lepšímu, takže už potom tohle přesně nechce řešit znovu, tak se s ním rozejde třeba tímhle způsobem, že to je vlastně pro něj možná jediná úniková cesta z toho vztahu. Že ví, že by mu zase podlehl, kdyby to řešil z očí do očí. Tak takhle a jinak nevím, třeba nechtěj scény chlapi, nebo já nevím.

Takže myslíš, že to třeba udělá spíš chlap než ženská?

Já bych řekla, že jo, že to udělá spíš chlap než ženská, ale třeba ne no.

A proč myslíš, že spíš ten chlap než ženská?

Protože mi přijde, že my ženský potřebujeme mít všechno dořešený hrozně. Že by nám tohle nedalo.

Že bys nemohla prostě jenom napsat a odebrat si ho odevšad.

Přesně tak. Nebo já to беру asi ze svého pohledu, že já bych tohle nemohla udělat, ale jako to podle mě většina ženských.

Že přeci jenom většinou ty ženský jsou citově třeba víc vázaný v tom vztahu?

Jo, jo, jo. Určitě.

A myslíš, že tím, že tady jsou ty možnosti, ty technologie, ať už smartphony nebo ty sociální sítě a tak, že ti lidi se rozejdou častěji nebo rychleji? Že to na to má nějaký vliv?

No, možná jo. A možná i jako z toho důvodu, že si do těch telefonů lezou, a že tam najdou to, co nechtějí. Že prostě, je on ti zase píše tenhle, a už prostě...nevím, kdybychom měli tlačítkový telefon, který ti nejde na internet, tak by bylo těch rozchodů míň třeba. Že ti lidi si v tom telefonu ty věci schovávají ještě, ty konverzace si tam nechávají, a pak se hrozně diví, že se tohle stane. A je to hrozně jednoduchý hlavně, teď si přes to člověk může posílat fotky, všechno, že to si pak najde jeden z těch partnerů, tak se mu to nemusí úplně líbit.

Že vlastně se tím rozšiřují ty možnosti, ne třeba vyloženě podvádět, ale že si člověk může udržovat kontakt s někým dalším a nejenom třeba na té úrovni té konverzace, tak že dojde třeba častěji k tomu, když se to potom najde.

Jo, jo, jo, asi jo. Hlavně přesně když potom někdo je furt na telefonu a jenom mu to tam pípá doma, tak to by se mi taky moc nelíbilo. A třeba bych se taky začala ptát, s kým si pořád píše, kdo mu to píše, a co po něm pořád chce. No, a co si taky myslím, že je jako takový, když máš pracovní e-mail v mobilu, že to taky jako je takový hrozně zabijácký. Že když slyšíš ten zvuk, že to je třeba z práce, tak ti to stejně třeba nedá a zvedneš to. Že to může taky pak třeba tomu partnerovi vadit.

Že to narušuje, že dochází k tomu propojení toho pracovního a soukromého života. Teď už to člověk nemá tolik oddělený, může si domů vzít notebook, může si domů vzít telefon, mnohdy je vlastně pracovní i soukromý telefon jedno a to samé. A myslíš, ještě když se vrátím k tomu rozejít se přes ten telefon, tak že to třeba dělají, protože to je snazší?

Možná taky, že mají strach z té konfrontace právě a přijde jim to jednodušší to takhle jako ukončit a rovnou z toho vztahu vlastně odejít.

Že nechtějí třeba vidět, že tomu druhému ublížili nebo tak?

Jo, jo. To asi jo.

A byl někdy smartphone, tedy to, že by ho nadměrně používal, když jste byli spolu, důvodem, proč jsi se s někým rozešla?

To ne. Já jsem s L. docela dlouho na to kolik mi je, takže my jsme spolu asi od mých 17, a předtím ty telefony se takhle jako nepoužívali. Takže jako tohle jsem já nezažila ve vztahu.

Takže vlastně ani s tebou nikdo?

Ne, ne.

A když se v té dnešní době tak hodně prolíná ten soukromý život s tím pracovním, tak u vás je to tak hodně?

Já jsem třeba hodně zvedala holkám, co mi volaly z práce, telefon pořád, a když něco potřebovaly, tak jsem to řešila taky z domova, ale pak jsem si řekla, že to prostě musí zvládnout samy, že já prostě tam taky přeci nebudu napořád, a že se tím nebudu zatěžovat, když jsem na dovolený, když jsem doma, když mám volno a mám svůj volný čas. A přítel to měl dost podobně, jemu prostě volají z jakéhokoliv stanoviště záchranky, když mají prostě problém s tiskárnou, telefonem, počítačem, doktoři, záchranáři, prostě z baráku lidí, a i když vědí, že mají pracovní dobu od půl osmé do čtyř, tak mu volali po čtvrtý, volali mu třeba v deset večer, volali mu třeba o půlnoci, že ty lidi si prostě řekli, no je to ajťák, tak nám prostě musí poradit.

Že to vlastně ani z té práce nerespektovali, že je taky nějaký osobní život.

Jo, přesně. A on ze začátku byl prostě hodnej a zvedal jim to. Neříkám, že v noci, v noci to ne, ale třeba v těch šest jim to zvedl, pomohl jim po telefonu a tak, ale teď posledního půl roku si řekl to, co já, že jako ne, že taky já mám prostě pracovní dobu tak a tak a já jim to nebudu zvedat jinak. Že se to jako snažíme oddělit.

A tak to je dobrý, že oba dva se snažíte, protože tohle je v dnešní době asi taky hodně velký problém, když máte ten společný čas a ten druhý třeba pořád něco, že řeší do práce.

Jako asi takhle, kdyby mi volal třeba šéf, tak to asi zvednu, nebo šefová, ale když mi volají kolegyně, tak už prostě ne. Já jim třeba potom napíšu, jelikož máme hromadný chat na WhatsAppu, tak jim napíšu, holky děje se něco, nemohla jsem to zvednout. A většinou to vyřeší stejně beze mě, že na to přijdou, že je to spíš taková lenost.

Tak jo, já ti moc děkuji za rozhovor.

Není za co.

Já ti děkuji za účast na rozhovoru. Rozhovor bude na téma „Jak smartphony ovlivňují partnerské vztahy“, je to tedy pro účely mé diplomky, kterou píšu na Mediálních studiích na Karlovce. Ten rozhovor bude použit pouze pro tu diplomovou práci, nikam dál se to šířit nebude. Je anonymní a bude nahráván. Souhlasíš s nahráváním?

Jo, jo. Souhlasím.

Kdybys na některou z otázek nechtěla odpovídat nebo chtěla rozhovor ukončit, tak samozřejmě můžeš, nebudeš za to nijak sankcionována. Ten rozhovor, abys tak nějak věděla, jak to bude probíhat, tak má takové tři hlavní oblasti, první je zaměřena na to seznamování, potom na vztah jako takový a třetí jsou rozchody. Vlastně v současné době jsou ty smartphony nedílnou součástí našeho života a mají značný vliv na ten každodenní život, myslíš, že nějakým způsobem ovlivňují i podobu mezilidské komunikace? Teď myslím obecně ne jenom v těch partnerských vztazích.

No, myslím, že určitě, protože díky tomu, že všichni jsou na telefonu, tak lidi neumí moc komunikovat a hrozně často vidím jako i se svými kamarádama, ačkoliv jich našťestí tolik nemám jako takových, ale i takový nějaký jsou, že mě vytáhnou ven, a pak vlastně koukají do telefonu a píšou si s někým jiným. Takže to mi přijde takový, a hrozně často vidím, ať v partnerském vztahu nebo v kamarádském vztahu, když jsem někde v restauraci, že tam prostě tlučají do telefonu místo toho, aby si povídali, takže si myslím, že to hodně ovlivňuje.

Takže si myslíš, že se hlavně vytrácí ta reálná komunikace, že i když jsou spolu, tak už spolu vlastně nemluví?

Myslím, že ano.

A myslíš, třeba, že to má vliv i na formu, jakože ve smyslu gramatiky nebo, jak bych to řekla, používají se třeba hodně zkratky, jestli se mění podoba toho jazyka?

To si taky myslím, že lidi jsou jako tupější (smích), že neumí moc psát, protože přesně tím, jak si hodně píšeme a jsme na tom počítači nebo telefonu, tak spousta lidí tu gramatiku neuměla ani předtím, a tím, jak my to vidíme, a ty chyby se třeba i opakují, tak i kdyby to předtím uměl, tak si řekne „Ty jo, vlastně jak to má být?“, protože tě to začne mást, i když jsi to třeba věděl, ale prostě když to vidíš tak často nějakou chybu, tak prostě...

Že se celkově tedy vytrácí ta znalost toho jazyka?

Myslím, že jo no, že to jako na to určitě vliv má.

Když přejdeme k tomu seznamování, tak komunikace je důležitá pro to, aby ses s někým seznámila, že jo. Tak v současné době je velký trend seznamovat se přes různé aplikace mobilní, jako je Tinder apod. Co si myslíš o seznamování tímhle způsobem?

Hele, já jsem vždycky byla strašně proti tomu, fakt jako strašně, ale byla jsem jako hrozně dlouho sama a všichni prostě pořád říkali, ať jdu do seznamky a tohle. Já jsem fakt třeba čtyři roky byla hrozně proti tomu, nic jsem si nezaložila a furt jsem si říkala ne, seznámím se prostě normálně, protože já jsem hodně aktivní člověk, jakože jsem vyhledávala různé akce, kde jsou mladí lidi, sport a tak, ale nikdy jsem se tam neseznámila tak, že bych si řekla jo, to je ono. A pak jsem si jednoho dne založila Tinder a přítel, se kterým jsem, je z Tinderu, takže...

Takže jsi to sama vyzkoušela, a co si o tom jako myslíš?

Myslím si, že je to špatný no, že by to tak určitě nemělo být.

Myslíš, že by bylo furt jako lepší seznámit se v reálu?

Myslím, že určitě. Nebo jako já když jsem tam šla, tak jsem si řekla, že si s těma lidma nebudu psát prostě dlouho, a že stejně je to o ničem, abych si psala s někým milion let, a pak bychom šli třeba ven, že by se to jako už úplně vytratilo,

takže já jsem šla ven s klukama, se kterýma jsme si napsali třeba deset vět a on mě vytáhl ven, a s tím jsem šla ven, protože jsem ho prostě chtěla pak poznávat jakoby v reálu no.

Takže tam sice nastal ten první kontakt, ale pak jsi tedy stejně co nejrychleji chtěla přejít do toho reálu, že se poznáte jakoby naživo?

S tím Tomášem, se kterým jsem, tak jsme si psali asi dva dny předtím a fakt jsme si napsali pár vět, protože fakt jsem si nechtěla psát si nějak dlouho.

Takže sice jsi tam byla, sice jsi tam šla, ale už to bylo s takovým skeptickým tím, že by ses radši seznámila normálně, že by ti to bylo bližší.

Jo, je. Tam my stejně, třeba ten Tomáš, tak jako jsme hrozně rádi, že nás Tinder seznámil, ale stejně jako jsme proti tomu oba. Jakože hnedka jsme si ho oba vymazali na druhém rande a nevím no, takže určitě mi je bližší seznamování v reálu.

Ale proč myslíš, že v dnešní době jsou ty aplikace tak oblíbené? Protože když si vezmeš, že před pár roky, kdy to ještě nebylo tak rozšířený, tak...

Protože je to móda prostě. Protože to je, jako když někdo nosí hezký oblečení, tak se to ostatním líbí a chtějí to mít třeba taky. A tohle, hlavně prostě ta generace, myslím si, že už my jsme tím jako dost pošmouraný, a že ta generace po nás ještě víc, protože mám kolem sebe kamarádky, který mají roční dítě, a ty děti hrozně řvou, a jakmile jim dají telefon, tak jsou úplně v klidu, a ještě si tam jednou na tom YouTube prostě a umí si to vyhledat.

Takže vlastně tím, přeci jenom my jsme ještě zažili tu dobu, kdy telefony ještě byly normální, ale ta další generace, jak už to má prostě od malička, tak je to možná už tak zakořeněné v nich, že...

Protože oni to vidí, protože dneska v těch partnerských vztazích ti lidi neumí moc komunikovat, jsou na tom telefonu, a když mají kolem sebe ty děti, tak oni na ně koukají a všechny tyhle věci máš prostě ze vzoru, co vidíš kolem sebe. Pak to třeba to dítě to změní, když se mu to nelíbí, ale myslím, že těch dětí je minimální množství, který s tím budou chtít dělat něco jiného.

Že většina prostě bude, že telefon je svatý grál. A zkus vyjmenovat nějaké výhody a nevýhody seznamování přes tyhle aplikace nebo přes internetové seznamky. Protože máš tu zkušenost, že sice upřednostňuješ to reálné setkání, ale...

Tak nevýhoda je podle mě určitě to, že tam nevidíš takový ten první dojem, protože přeci jenom jako fotka prostě působí jako jinak. Nevýhoda, prostě nevím, ten první kontakt je prostě jinej.

Že tam není takové to přeskocení jiskry při tom prvním výběru?

No, jako jo. A vždycky máš tu konverzaci v tý seznamce takovou vynucenou. Každě se zeptá prostě odkud jsi, jak se máš, kolik ti je, jaký máš koníčky a tohle, že jo, a pak tam jsou nějaký úchyláci (smích), ale jako nic moc jiného tam není, je to takový vynucený. Zatímco, když se seznámíš jako v normálu, tak je to buď tak, že ta konverzace přesně plyne nebo neplyne, když plyne, tak z toho pak může být něco víc.

Jasný, že tam je to takový... no, promiň, povídej. (smích)

A že výhoda si myslím, že tam máš prostě na jednom místě máš spousty kluků. Že prostě tím, že já studovala peďák, tak tam prostě kluci jako nebyli vůbec. Nebo měli jsme dva kluky. A jako abych měla možnost vidět se s hodně klukama, tak jsem pro to musela vysloveně vyhledávat něco, já nevím třeba jako, já jsem se fakt chtěla seznámit normálně, tak jsem jela na tábor pro dospělé, kde byl pomíchaný kolektiv a takhle. Ale tak to si myslím, že je výhoda seznamky, že tam máš fakt jako kluky u sebe, a že si tam můžeš nastavit, že chceš, aby byli od tebe deset kilometrů nebo tak, protože to si myslím, že je výhoda, protože Tomáš je z Barrandova a je fajn, že jsme oba, protože i v budoucnu chceme být oba na Praze 5 nebo na Praze-západ. Zatímco, kdyby byl, já nevím, třeba z Kolína, tak že jo, už je tam větší problém, i kdyby byl z druhé strany Prahy, tak už je tam taky, jako furt je to dobrý, ale tohle je takový, že si myslím, že to je výhoda.

Že přeci jenom si tam můžeš vyselektovat, co hledáš. A kolem tebe třeba to lidi používají ty aplikace?

Jako přes Tinder se dost lidí, ale jinak jako nevím, ale přes Tinder se jako seznámilo docela dost lidí.

Takže Tinder jede? (smích)

Tinder docela jede no, si myslím. Jako ostatní appky na seznamování moc nemám kolem sebe, ani jako...vím, že Badoo se to, ale neznám asi nikoho, kdo se přes Badoo jako, že má vztah trvalej, ale Tinder bych řekla, že jo. Mám kolem sebe holky, který se teď rozešly, a to jsou tři holky, který se rozešly asi po šesti letech, taky první, že seznamka ne, ale teď už jsou třeba dva roky, rok samy a jako taky už nad tím přemýšlí.

Takže je to jakoby taková varianta, že když to už delší dobu nevychází v realitě, tak...

Já si myslím, že spousta lidí to nechce, ale že prostě jako to vidí, že kolem to třeba funguje, a že ti lidi se tak prostě seznámili, tak prostě to je jako s aplikacema všema. Vidíš nějaký ten efekt toho, že nějaký efekt to může mít, že jo. Záleží jako na jaký lidi se setkáš, někdo ti řekne, že tam jsou samí úchyláci, já jsem byla venku z toho s pěti klukama, a jako všichni ti kluci byli fajn třeba, ale tak jako taky záleží. Záleží taky jako na kolik jsi na tom precizní. Znáš spoustu lidí, kteří tam klikali každého druhého, aby tam měli co nejvíce shod. Já jsem prostě byla taková, že jsem byla fakt jako, že jsem si vybírala jako hodně.

To už jsem taky viděla u pár kluků, že jeden známý taky, ten kliká úplně na všechny, ať prostě ten první krok, jako udělá ona, že je mu to v podstatě jedno, ani nekouká na to, jak ta holka vypadá, a jenom jede.

To je strašný. A teď mě napadla ještě jedna nevýhoda, že v ten čas, co jsem si já založila Tinder, tak dvě kamarádky kolem mě blízky ho měly taky, a stalo se nám asi dvakrát nebo třikrát, že ti kluci, stejní, že jsme měly stejnou shodu, a že nám prostě psali prostě to stejný a tahali nás ven, a teď my jsme z toho měly hroznou srandu, že jo (smích), ale jako je to hrozně nechutný, že prostě si ve stejnou chvíli prostě jako píšou takhle.

Takže vám psali jako i stejnou konverzaci?

Jo.

To už je fakt smutný, když si to jako můžeš porovnat a víš, že takhle to dělá ještě třeba s dalšíma.

Tak ono je jasné nebo na tý seznamce to prostě tak funguje, že prostě si píšou ti lidi s více lidma a zkouší to, jak to dopadne.

To jo, ale tak jako trochu kreativity by taky nezaškodilo. (smích)

To určitě ne. A takhle to pak kopíruje dalším šedesáti lidem. (smích)

A ty jsi říkala tedy, že se tam seznámily, a už z toho mají delší vztah nebo?

Jo.

Jo, už jsou spolu dýl. Takže nemyslíš, že třeba je to jenom o sexu?

To si myslím, že ne. Jako takhle když ti lidi přede mnou měli ty seznamky, a ještě Tinder ani jako moc nebyl, byly nějaký jiný, já nevím, fakt se v tom nevyznám, tak jako vím, že většinou prostě říkali, že prostě je to o sexu, a že je to o ničem. Ale od té chvíle, přitom Tinder je to stejný jako jiný seznamky, tak není jako, musí tam být ta shoda, ale jako od té doby, co se založil Tinder, tak jsem kolem sebe slyšela spíš jako pozitivní odezvu než negativní.

Ono jako asi záleží tedy na tom, jak jsi říkala, jak si to jako nastavíš. Pak i podle toho se ti možná i objevují.

No, jako určitě.

A ty jsi tedy říkala, že teď jsi ve vztahu, a ještě spolu nebydlíte?

Ne, ale teď to plánujeme. Nebo jako víceméně bydlíme, ale bydlíme tady, ale chceme bydlet jako sami.

A když nejste spolu, tak jak spolu nejčastěji komunikujete? Jako když komunikujete přes telefon, tak jestli si voláte, píšete zprávy nebo spíš jako Messenger nebo WhatsApp?

My spolu sice nebydlíme, ale jsme spolu každý den, a když přes den je Tomáš jako v práci nebo ve škole, tak si píšeme přes WhatsApp no. Ale když přijde prostě sem, nebo třeba i když jsme spolu celý den, tak jsme každý průměrně tak deset minut na tom telefonu. Jako my fakt ten čas ani jeden ani druhý netrávíme na tom telefonu. Takže my máme podle mě pocit oba takových výčitek, že když si ten telefon vezmeme, tak víme, že ten druhý si chce s tebou povídat, a jako my jsme hodně taková povídací, takže my si fakt hodně povídáme.

Takže jako telefon vůbec, když jste spolu?

Fakt průměrně tak deset minut denně.

Tak to jste asi taky jako výjimka.

No, jako právě mě Tomáš hrozně sedl tím, že si jako fakt hrozně rád povídá, a že jako máme toho hodně stejného. My netrávíme takhle ten čas, my si radši jdeme zasportovat nebo něco takového.

My jsme jako taky taková, že telefon, když jsme spolu, tak já telefon třeba celý víkend nevidím.

Ale tak jasný, že když je v práci, tak si jako přes WhatsApp píšeme to jo, ale...

A proč třeba si píšete přes ten WhatsApp spíš než třeba smsky?

Protože ho máme zadarmo.

Jo, je to asi z toho důvodu nejvíc.

Asi jo no.

No, a ty jsi tedy říkala, že trávíte hodně málo toho času na telefonu, takže máte nastavený jako nějaká pravidla, kdy teda ten telefon on používá nebo ty a jemu to začne vadit nebo obráceně?

To já nevím, ono je to tak málo...

Že jste úplně v pohodě. A třeba vyvstaly vám jako nějaké tradice, když jako třeba, ty jsi říkala, že jako většinu času jste taky spolu, ale víš, že spousta párů má, že když nejsou spolu, na dobrou noc nebo na dobrý ráno, že si třeba píšou smsky, nebo když někdo někam odjede, že si napíšu. Víš, co tím myslím, že jestli vám něco takového vyvstalo z toho vztahu?

Že když nejsme spolu, co děláme jo? No, jako Tomáš si hrozně rád telefonuje, takže si většinou telefonujeme, a jako pak si napíšeme třeba dobrou noc nebo takhle, ale spíš jako když nejsme spolu, tak si třeba hodku telefonujeme, protože si prostě chceme povídat. Ale jako smskou si pak třeba ještě napíšeme dobrou noc, ale ne že bychom si psali. Když spolu nejsme tak si stejně třeba třikrát za den stejně zatelefonujeme.

Jasný, radši třeba než si psát.

Třeba já nesnáším telefonování (smích) a na začátku vztahu jsem s tím měla docela problém, protože nesnáším telefonování s cizíma lidma. Třeba s mamkou mi to nevadí, s tatškou už mi to není tolik příjemný a jako třeba s Tomášem, tím, že jsem ho prostě neznala, tak jsem taky jako nechtěla moc telefonovat. A s cizíma lidma mám velký problém telefonovat, je mi to nepříjemný, jako já potřebuju ty lidi vidět prostě z očí do očí, a to pak jako nevadí vůbec komunikovat. A on právě si chtěl hrozně telefonovat (smích), že jo, a jako pak už mi to časem stejně nevadilo, ale jako ze začátku jsem se to musela učit.

Že jsi na to nebyla zvyklá. A jak máte třeba nastavený přístup k tomu telefonu toho druhého? Že pokud byste třeba chtěli teoreticky, tak jestli se můžete podívat do telefonu toho druhého?

Můžeme no. Máme oba své otisky prstů a víme i kódy, takže my si do telefonu jako klidně jdeme.

Takže a máš tam přihlášený třeba Facebook a tak, takže můžete se tam podívat a nevádí vám to, nemáte s tím problém?

Všechno no. Můžeme.

A dívala jsi se třeba někdy do jeho telefonu bez jeho vědomí?

To jo, ale jako ne do zpráv nebo tak. Ale my si takhle jdeme do telefonu třeba prohlídnout si fotky třeba, co máme, ale že bych šla do zpráv nebo na Facebook ne.

Neměla jsi nikdy nutkání, že by třeba něco vyvstalo nebo tak? (smích)

To ne. A třeba se někdy stane, že si přečteme smsku, která nám přijde na ten telefon, tak si to jako řekneme, že jsme to viděli, ale nikdy to nikomu nevádí, ale jako že si to takhle řekneme. Ale jako neměla jsem tendenci někdy jít někam.

A vidím teda, že ty máš iPhone, přítel má taky iPhone?

Ne, ten má Huawei a je to hroznej krám. (smích) Jo, to mě právě taky úplně vytáčí s ním telefonovat, protože není nic slyšet, ale on si konečně bude kupovat nový telefon no.

Tak ho budeš přemlouvát na iPhone? (smích)

Mně je to jedno, hlavně ať má něco lepšího. (smích)

Tak, nevím, jestli to víš, ale v iPhonu je to od začátku, že tam jsou ty aplikace pro sdílení polohy, jestli jsi o tom slyšela.

Vím no.

Tak používáš to?

Použila jsem to jednou v Paříži, teď v létě, když jsme byli, když jsme tam byli celá rodina a plus Tomáš, a my s Tomášem jsme se rozdělili a oni šli někam na jídlo nebo takhle, a řešilo se, protože ten den jsme už letěli jako domů, tak abychom to stihli sesynchronizovat, tak abych taťkovi nemusela furt psát, kde jsme, tak aby nás taťka sledoval, aby nám zavolal, že se máme přiblížit tam a tam. Ale jinak si myslím, že jsem to nikdy nepoužila.

Takže s partnerem vůbec?

Ne.

Co si o tom myslíš, když by to po tobě někdo chtěl, respektive on by to po tobě chtěl? Co si myslíš, když to má někdo nastavený tyhle aplikace?

To by asi nebylo moc příjemný. Já nevím no, není mi to příjemný asi. Jako vím, že taťka to po mně chtěl, když jsem právě ještě neměla Tomáše a chodila jsem jako často třeba ve tři ráno domů nebo tak, tak jako chápu, že se o mě bál, jsem prostě holka, a vím, že to po mně chtěl, ale já jsem řekla, že prostě ne, že bych si připadala jako ve vězení, a tím to prostě skončilo, protože jako jsem už prostě stará a to, ale asi s partnerem by mi to příjemné nebylo. Ne kvůli tomu, že bych dělala něco, co on nechce, ale kvůli tomu, že je to prostě jako takový nepřírozený.

Už ti to přijde jako moc, zásah do soukromí?

Do mé svobody prostě.

Takže ani ty bys to po nikom asi nechtěla?

Ne. Fakt jenom takhle třeba v tý Paříži to bylo úplně super využití, ale jinak ne.

Jasný, ale že bys chtěla sledovat, tak teď je partner tady a tady, to ne.

To fakt ne.

A když přejdeme k těm rozchodům, tak stalo se ti někdy, že by se s tebou někdo rozešel po telefonu?

Ne.

Nestalo se ti to. A co si myslíš o tom, když to někdo udělá?

To mi přijde úplně strašný, kdy není schopnej, když se chce s tím člověkem rozejít, ani se sejít a říct mu to do očí. Takže kdyby mi tohle někdo udělal, tak nevím ty jo, tak mě to i spíš, než rozesmutní možná i naštve, protože je to takový, pak by mě to určitě rozesmutnilo, ale první, co by bylo, by byla naštvanost, protože je to hrozně nefér, ale třeba Tomášův kamarád to udělal a bylo to fakt hnusný.

A jak dlouho byl v tom vztahu?

Třeba rok a čtvrt.

Takže už docela dlouho a stejně se tím způsobem rozešel. A víš, jak mu na to ta holka reagovala?

To nevím, jak reagovala, ale jako, to nevím.

Jestli náhodou jsi to třeba neslyšela. Takže ty osobně to považuješ prostě za špatný.

Jo.

A bereš to tak jako, ať jsou v jakékoliv fázi toho vztahu?

Asi jo. Když už se dají do toho vztahu, tak si myslím, že už by to mělo mít nějakou pokoru toho, že... Myslím si, že v jakékoliv fázi, i kdyby spolu byli třeba čtrnáct dní, tak si myslím, že by si to měli říct do očí.

A ještě se vrátím k tomu kamarádovi, víš, proč se třeba rozhodl pro ten rozchod přes ten telefon?

Je to slaboch. (smích) On je takovej nevyspělej a takovej jako to no.

Takže to byl jako ten důvod, že nad tím asi ani moc nepřemýšlí jako nad těma důsledkama.

Myslím si, že jo no.

A ještě někomu se to ve tvém okolí třeba stalo?

Nikoho si nevybavuju. Asi určitě jo, ale teď už si to nevybavuju, jestli to bylo, tak už dávno.

Myslíš třeba, že ty lidi to dělají proto, že to je snazší?

Myslím, že určitě. Je to jednodušší všechno. Nebo jako myslím si, že když se řeší něco vážnýho, tak je to jednodušší prostě sepsat než říct, protože tam můžeš jako víc se nad tím zamyslet, třeba i líp vyjádřit, ale zároveň to není prostě takový, jako když to řekneš naživo, protože když to naživo vyjádříš blbě, tak se furt můžeš jako to snažit nějak naštelovat, aby to bylo správně no.

A myslíš, že teď když tady ta možnost je...

Jako možnost rozejít se přes telefon?

Jo, jo, jo, promiň. Jako možnost rozejít se přesně, že buď napíšeš zprávu nebo na Facebooku, na WhatsAppu nebo cokoliv, že ti lidi dojdou třeba k tomu rozchodu častěji nebo dřív, že se kvůli tomu jakoby odhodlají ten vztah ukončit, zatímco kdyby ho měli ukončit osobně... Myslíš, že to má na to třeba nějaký vliv, že tady jsou ty technologie nebo je to jenom vývoj?

Já nevím no, jako logicky tím, že je to snazší, tak by k tomu mohlo dojít jako dřív, ale asi to nejsem schopná úplně jako říct, jestli, nevím.

A stalo se ti třeba, že jsi byla ve vztahu s někým, kdo byl, nechci říct závislý na tom telefonu, ale kdo hodně používat ten telefon?

Ne.

A máš třeba někoho ve svém okolí jako takového...

To mám. Spousty lidí, co jsou jako hodně závislí a ještě tam paří třeba hry, jako to mám fakt hodně lidí kolem sebe.

A kolik času už je podle tebe třeba moc, kolik stráví na tom telefonu?

Jako v tom vztahu?

No nebo i obecně.

Záleží jak, jako když jsou spolu celý den jo?

Když jsou spolu, ale potom i když spolu nejsou jako obecně. Co už jako považuješ, že už tráví fakt hodně času na tom telefonu, že ti to přijde, že je ten člověk závislý?

No tak závislost je od nějakých 6 nebo 7 hodin denně, ale pro mě je ta závislost asi míň hodin. Jako kdybychom měli být s Tomášem celý den, a měl by být třeba, nebo já bych měla být, jako 6 hodin na telefonu, tak by mi to vadilo no. Myslím, že jemu taky.

Šest hodin mi už přijde taky hodně.

Jako mně přijde ještě třeba dvě v pohodě, ale tři už mi přijde asi hodně.

Tak když si vezmeš, že jdeš třeba do školy, a pak už máš jen volné odpoledne do večera a jsi s tím člověkem, tak strávít z toho tři hodiny na telefonu, je dost.

No právě. Ale jako dělá to spousta lidí.

To jo no. Tak to jsi říkala, jak jdeš a teď vidíš ty páry i ty kamarády, jak si koukají jenom do telefonu.

A ono je v pytli, já jsem viděla, to mě úplně dostalo, byl tatínek a nesl takhle dítě na koni, a to dítě mělo iPad položený o jeho hlavu a jelo tam prostě hry nebo nevím, co tam jelo, já jsem tam neviděla (smích), ale já úplně no to snad ne. A to bylo ještě i někde v přírodě. Nebo jsem teď viděla ženskou, co táhla kočárek, a taky položený iPad na Andělu, kde je miliarda lidí, a ona si šla, koukala jenom do toho a samozřejmě najela do lidí, a ještě je tam seřvala. A prostě já jsem ji pozorovala třeba tři minuty a nezvedla ani jednu hlavu a jela, jela a vůbec nekoukala.

Fakt už mi občas přijdou ty lidi úplně mimo, protože když už vzniknou restaurace a kavárny, kde mají nápisy, že tady není wifina a takové věci, tak už mi to přijde, že tady je nějaký problém v té společnosti.

Ale ono jako já si myslím, že to začalo hlavně Facebookem. Jako já neříkám, taky tam občas jsem, ale zároveň když je se mnou Tomáš, tak tam třeba nejsem. Ale jako byla bych šťastná, kdyby nebyl třeba Facebook. Ale jako zase kdybys tam nebyl, tak už jsi úplně vyřazená ze společnosti, že jo, protože tam všichni organizují oslavy a třídní srazy a tohle, a když to pak nemáš, tak jsi ze všeho mimo. Takže to bych zase jako taky nechtěla.

Já už jsem o tom taky uvažovala, protože nejvíc, proč tam jsem je, že tam řeším školu, takže jako...

To Tomáš taky říkal, že až dostuduje, tak si to zruší prostě.

Jinak taky no, my si s Tomášem bud' telefonujeme nebo si píšeme...

Ty máš taky Tomáše? (smích)

Jo jo. (smích) ...nebo si píšeme smsky, takže já teď jsem si instalovala Messenger, jak jsem jela metrem za tebou, protože já to ani nemám. Mně to vadí, jak mi tam vyjede ten seznam toho, co všechno to chce, tak mně to prostě vadí.

Mně přijde hlavně jak je to všechno jako propojený, že si třeba hledáš dovolenou v létě a hned, co si ji tam hledáš, tak ti to vyjede na Facebooku, na Instagramu a všude všechno.

No hele, a to kolegyni v práci se stalo, že něco řešila po telefonu, ví, že to nikde nehledala někde na netu, a normálně druhý den jí na tu firmu vyskočila reklama. Takže to už mi fakt přišlo podezřelý, jestli něco takového opravdu je, tak to už mi přijde fakt za hranou.

To je hustý.

Nevím no, mohla to být náhoda, ale jelikož to bylo kvůli práci, tak to nebylo nic, že by sis hledala Mall.cz nebo nějakou takovou velkou firmu.

No, je to děsivý. Mně přijde i jako na Facebooku, když tam dáš fotku, tak ty lidi to označí už samo, že jo.

Jo? Já už jsem tam fotku nedávala ani nepamatuju, tak nevím. (smích)

No, když tam dáš fotku, tak třeba máš tam pět lidí a tři lidi ti to označí, že to prostě pozná, kdo to je.

Tak já jsem nedávno slyšela, že podle fotky si už můžeš najít i někoho na Googlu. Někdo nám to říkal ve škole snad, že když máš fotku, nám to ukazoval na nějaké známé osobnosti, a tu fotku nějakým způsobem přetáhneš do toho vyhledávání, tak podle té fotky ti to najde, kdo to je.

To je hrozný.

Což jako mi přišlo tak už... Zase si říkám, že pokud máš jenom fotku, tak proč toho člověka hledáš, že chceš vědět, kdo to je. (smích) Nevím no, já jsem v tomhle ohledu asi jako tak staromódně...

Já jsem určitě staromódní. A hlavě mi přijde, jako kam ten svět spěje a bude to čím dál tím horší si myslím. Protože dneska je přesně jenom technologie a nic jinýho. Mně třeba i dostalo, když jsem chodila na praxi do logopedických tříd, ty děti neumí mluvit, taky jsou k tomu třeba ještě tělesně postižení nebo já nevím, a měli by, co nejvíce komunikovat, co nejvíce se rozvíjet, mít tam třeba hry nebo něco, ale oni tam mají prostě počítače, interaktivní tabule a o přestávkách místo aby si spolu povídali, tak tam paří hry na počítačích. Prostě ještě tyhle děti, třeba jako v normální třídě ani nevidíš počítače, ale v tyhle třídě vidíš to, že tam mají počítače. Samozřejmě záleží taky na té učitelce, některá učitelka, tý je to úplně jedno a můžou tam být kdykoliv jakkoliv, ale zase jsem neviděla nikde, že by to moc omezovali.

To se docela divím. Tak někde ve Francii, tam to teď zakázali zákonem, že prostě nesmí mít ty telefony.

Já hlavně doufám, že se, snad se to už neuzákonilo jo, že se má přestat učit psát, ale že budeme mít všichni iPady.

Tak já jsem slyšela něco, že chtěli, že se nebudou učit psát psacím.

No, to myslím, že už je, že si můžou vybrat.

Což mi jako na jednu stranu přijde taky jako...

To mně taky. Já si myslím, že...

Tak se to naučíš, a pak se ti to písmo nějak vyvine.

Přesně, já už teď taky nepíšu psace, ale umím to.

Jako sice už se nad tím musím někdy zamyslet, protože já už mám to písmo takový mix obojího...

Jo, to já taky no. (smích)

...že jako potom občas, když jsem přemýšlela nad tím, jak se to písmenko píše v psacím, tak už jsem si na to nemohla vzpomenout, ale...

Třeba nějaký velký písmena, tak to se nad tím taky musím zamyslet.

Tak jako to už mi přijde, že možná by se na tom naučili ty písmenka, ale upřímně bych takového člověka považovala za negramotného, protože jako psát neumí, že jo.

Já taky no.

Nevím no, jako já to беру na jednu stranu, že ty technologie ti pomáhají a posouvají to někam dopředu třeba v medicíně...

To jako jo, ale zase si myslím, že by to mělo být držený jenom přesně v těchto sférách a v těch ostatních sférách už by se to rozhodně nemělo posouvat dál, že už je to teď fakt špatný. Jako já si myslím, že telefon je fajn, ale telefon by prostě měl být jenom tlačítka na zavolání, smsku a tím to končí.

Ale jako já ho upřímně doted' nepoužívám skoro na nic jiného. (smích)

Tak to já jo. Já ho třeba používám i jako foťák nebo na internet, já třeba na počítač moc nechodím.

Jako na internet jo, ale spíš, když jsem někde, jinak jsem spíš na počítači.

To já právě ne. I doma, když ležím na tom gauči, tak si vezmu spíš ten mobil.

Jako nejčastěji ale to...jako nepočítám, když jdu na internet třeba cestou v autobuse nebo když chci zabít čas...

No právě, ale dřív to tak nebylo a přesně jsi koukal ven a i odpočíval. Já si myslím, že ty telefony nás vysávají, že jsme unavený prostě všichni.

Tak hlavně před spaním bys do toho neměla koukat, že tam je to modré světlo nebo co...

Já si třeba dávám letecký režim na noc, aby to nevysílalo. Jako já mám i lehký spání, takže mě vzbudí všechno, ale ze začátku jsem měla tvrdý spání a dělala jsem to přesně, aby to nevypouštělo nějaký, jako ono to stejně něco vyzařuje, ale aspoň míň no.

Tak jo, já ti děkuji.

Toť vše jo? (smích)

Asi jo. (smích)

Ale to máš docela zajímavou diplomku.

No, tak uvidíme ještě, co z toho vyleze.

A mluví ti lidi stejně nebo rozdílně?

Hele, zatím jako docela podobně. Ještě jsem se nesečkala s někým, kdo třeba by byl nějaký nadšenec, že by třeba projížděl ty seznamky, ale zase co se týče třeba toho trávení času na telefonu, tak to už jsem měla takový jako oproti vám zase na druhou stranu, kamarádka s přítelem ti jsou na tom zase furt, ale zase oni tam mají i práci.

Ale já si myslím, že dnes se tam zase spousta lidí vymlouvá na práci. Že třeba brácha, když jsme všichni spolu, tak se kolikrát jo, ale kolikrát ne.

Tak on je hlavně problém, že když už to spojiš, že když máš jeden telefon i na práci i na to, tak už je to celkově problém. Donesíš si domů notebook všechno... Místo toho, že teď máš ten svůj volný čas, tak ti zavolají, no tak dobrý, tak to vyřídíš nebo tak. Že ti lidi už to jako ani neumí moc oddělit.